Nostalgic 177

BARBARA CARTLAND

POVARA SECRETULUI

ALCRIS

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10

Titlu original (eng.): Mine For Ever

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale CARTLAND, BARBARA
Povara secretului / Barbara Cartland Traducător: Nicoleta Neagoe
București: Alcris, 2012.
ISBN 978-973-580-750-4

I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)
III. Ioan Drăghici (Lector)

821.111.31 = 135.1

Barbara Cartland

POVARA SECRETULUI

[**Mine for Ever**, 2009]

Traducerea și adaptarea în limba română de:
NICOLETA NEAGOE

Colecția NOSTALGIC, nr. 177
Editura ALCRIS, 2012

Capitolul 1

Era o după-amiază plăcută de primăvară când Robert, al șaselea conte de Sherborne, sosi la Abbotsbury Hall, casa Lillianei Parker.

Un băiat de la grajduri preluă frâiele calului.

— Domnișoara Parker e acasă? întrebă neliniștit contele, descălecând.

— Da, stăpâne. Vă așteaptă?

— Nu. Am venind cu speranța că o voi găsi.

Adevărul era că trebuia să-i aducă vești proaste.

O curta pe Lilliana de trei luni, de când o cunoscuse la o petrecere londoneză.

Tatăl Lillianei, sir William Parker se afla la Camera Comunelor pentru o dezbatere foarte importantă, așa încât soția lui și fiica lor luau cina la niște prieteni.

Fusese o petrecere obișnuită, cu invitați puțini, iar contele se îndrăgostise de ea din prima clipă când o văzuse. Știuse atunci că ea e aleasa.

Lilliana era înaltă și slabă, cu păr negru ca tăciunele și cu ochi căprui.

Contele fusese uimit de frumusețea ei inocentă și ceruse imediat să-i fie prezentată.

Ea, la rândul ei, fusese fermecată de tânărul chipeș în uniforma care-i punea de minune în evidență părul blond și ochii albaștri.

Faptul că locuiau la câteva mile distanță unul de altul în Downleigh, Hampshire, era o coincidență fericită.

Când la sfârșitul serii o întrebase dacă o mai poate căuta, Lilliana se entuziasmă.

Fiind o tânără bine crescută, se arătă ușor reticentă, după care spuse că obișnuia să primească vizitatori în fiecare joi după-amiază, între două și patru.

Din clipa aceea, se văzură cât de des aveau ocazia.

Majoritatea prietenilor se aștepta să audă anunțul logodnei.

Iar acum, contele venea cu vești proaste, vești care o vor întrista nespus pe Lilliana.

În timp ce se îndrepta spre ușa din față, contele observă că Holmes, majordomul, o ținea deschisă.

— Bună ziua, stăpâne. Ce surpriză plăcută!

— Am venit s-o văd pe domnișoara Parker. E acasă, nu-i așa?

— Da, stăpâne.

— Anunț-o, te rog, că am sosit și că doresc s-o văd.

— Prea bine, stăpâne.

Contele aștepta nerăbdător în salonaș. În ultimele luni o așteptase de nenumărate ori pe Lilliana aici, iar acum încerca să rețină fiecare detaliu, ca să nu uite.

Lilliana apăru în pragul ușii.

— Draga mea! exclamă el, alergând cu brațele deschise spre ea. Ce surpriză plăcută!

Contele o strânse în brațe.

— Ce-ar fi să ieșim puțin în grădină? Îmi place să mă plimb în aer liber.

Casa era înconjurată de mult teren, iar tatăl ei avea mulți grădinari care se ocupau de el.

— Ce frumos e liliacul, comentă contele.

— A înflorit mai devreme anul ăsta, zise Lilliana. Vino să vezi noua grădină pe care a făcut-o tata. La vară, va fi plină de trandafiri.

Ca un copil entuziasmat, îl conduse într-un colț îndepărtat al grădinii unde se afla o bancă sub o boltă din lemn.

— Gândește-te, dragule, că acesta este locul unde ne putem ascunde de restul lumii, oftă ea, ținându-l de mână și privindu-l în ochi.

Contele îngăimă ceva și se îndepărtă.

— Mi-aș fi dorit să se întâmple așa, dar mă tem că nu voi fi aici la vară, să mă bucur de această frumusețe.

Lilliana îl privi îngrozită.

— Ce vrei să spui?

Trecu un timp până când contele își luă inima în dinți să-i explice. Nu putea s-o privească în ochi, având în vedere ce urma să-i spună.

Când în sfârșit vorbi, era gâtuit de emoție.

— Lilliana, știi că te ador și că nu există nicio altă femeie pe lumea asta pe care s-o iubesc atât, dar datoria mea față de regină și față de țară trebuie să fie pe locul întâi. Sunt în armată și nu întotdeauna aleg ce să fac. Așadar, când îți voi spune că nu mai departe de ieri am primit ordine să-mi mut regimentul în India, vei ști că mă voi duce numai pentru că trebuie s-o fac.

— Nu! strigă Lilliana cu ochii plini de lacrimi.

— Draga mea, nu am de ales. La Bombay a fost o rebeliune, iar trupele de acolo nu fac față situației. Am fost detașați ca să menținem pacea și să ne asigurăm că rușii, care amenință cu invazia la nord, nu vor reuși.

Lilliana se așeză pe bancă și începu să plângă.

— Știi cumva câtă vreme vei fi plecat?

— Mă tem că nu, dar sper să fie o ședere scurtă.

— Și n-ai aflat decât ieri?

— Da. După cum știi, am fost chemat la o întrevedere la palatul Buckingham cu Maiestatea Sa regina. N-am fost informat cu privire la subiectul întrevederii, dar la sosire mi s-a spus că se va discuta despre „Jocul cel Mare”.

— „Jocul cel Mare”? Ce mai e și asta?

— De mulți ani, rușii încearcă să ia o parte din Imperiul Indian al Maiestății Sale. Ocazional, trupele rusești forțează granițele Afganistanului. Sunt altercații, dar de data asta au incitat la răzmeriță de-a lungul întregii coaste de nord-vest.

— Așa că ți s-a cerut să pleci în India...

— Da. De însăși regina. Lilliana, ar fi trebuit s-o vezi! E micuță, dar are un aer regesc. Umple încăperea cu prezența ei și are o minte brici. Am auzit că oameni în toată firea tremură în prezența ei și înțeleg de ce.

— Ți-a vorbit?

— Mi-a spus să fiu foarte atent, atunci când generalul a precizat că mă voi duce cu întăriri la Bombay. A zis că așteaptă mult de la mine, întrucât l-a cunoscut pe tata.

Lilliana îl privi cu admirație.

— Așadar, ai atras privirea reginei și își va aduce aminte de tine. Nu sunt multe persoane care pot afirma așa ceva, Robert.

Contele roși, plecând privirea.

— Mă supraapreciezi, draga mea. Îndrăznesc să spun că m-a uitat deja.

— Cum ar putea cineva să te uite? murmură Lilliana, mângâindu-i fața cu palma.

— A întâlnit atâția oameni de seamă! Eu nu sunt decât un biet soldat. Gândește-te la câți prinți și regi au trecut prin palatul Buckingham.

— Niciunul n-are cum să fie la fel de chipeș ca tine.

Contele îi luă mâinile și le sărută. Acoperi fiecare deget cu sărutări, după care îi atinse buzele.

Lilliana era în extaz. Nu-și putea închipui viața fără Robert. În pofida acestui fapt, viitorul se arăta nesigur.

— Mă vei aștepta, draga mea? o întrebă el după ce se sărutară, de-abia mai putând să respire, îmbătați de iubirea care-i copleșea.

Lilliana șovăi.

Tăcerea ei îl făcu pe conte să intre în panică și să creadă că-i va răspunde negativ, așa încât îngenunche imediat.

— Robert, ce faci? întrebă ea, luată prin surprindere.

— Nu pot suporta gândul că în absența mea un alt bărbat te-ar putea curta și mi-ar putea fura locul din inima ta. Nu voi avea pace

cât timp voi fi în India dacă nu îmi promiți că la întoarcere vei deveni soția mea.

Lillianei i se tăie respirația. Nu se așteptase la o cerere în căsătorie și, fără a mai sta pe gânduri, zise:

— Da, dragul meu. Voi fi soția ta.

— Minunat!

Se îmbrățișară și se sărutară.

— Conflictul ăsta se va sfârși până la Crăciun. Ne vom căsători de Sfântul Valentin.

— O, dragul meu! Ce-ar fi să mergem să-i anunțăm pe părinții mei? Vor fi foarte încântați.

Fruntea contelui se întunecă.

— Vreau să-mi făgăduiești că nu vei spune nimănui de logodna noastră. Generalul e foarte strict în privința statutului civil al oamenilor săi. Nu îngăduie bărbaților logodiți să meargă pe câmpul de luptă. După el, dacă un bărbat e căsătorit, faptul e împlinit, dar dacă e încă holtei, trebuie să rămână așa până la sfârșitul acțiunii.

Lilliana se desprinse de el și-și întoarse fața spre grădină.

Perspectiva nu era deloc promițătoare!

— Dar cum ar putea afla? O să-i cer tatei să nu dea anunț în *The Times*. Cum să descopere?

— Îmi pare rău, Lilliana, dar trebuie să insist ca logodna noastră să rămână secretă. Nimeni nu trebuie să știe. Nici măcar părinții tăi. O singură mișcare greșită și cariera mea e distrusă. E singura operațiune pe care o accept înainte de a mă retrage din armată și vreau să-mi îndeplinesc îndatoririle fără niciun reproș. Bărbații din familia mea au servit mai mulți regi și regine, iar eu nu pot fi mai prejos de ei.

Lilliana încercă să nu arate cât e de supărată, dar avea lacrimi pe obraji.

Dacă o iubea, n-ar fi trebuit să renunțe la tot pentru ea?

„Eu aș renunța la orice pentru a fi cu el”, își spuse ea.

Zâmbi la gândul că bărbații nu erau ca femeile. Pentru ei, iubirea venea întotdeauna pe locul doi când existau lucruri mult mai importante în joc, mize mult mai mari.

Nu-l refuzase și nu-i spusese că nu-l va mai aștepta, așa încât n-avea de ce să-și facă griji.

— Gata, draga mea! Timpul trece repede. Suntem în aprilie, iar peste opt luni vom fi din nou împreună. Gândește-te cât de încântați vor fi părinții tăi când vom anunța logodna, de Crăciun.

Lilliana încuviință și își șterse lacrimile. Era atât de fragilă și de copleșită de emoții! Robert, în schimb, era înțelept și echilibrat în toate.

Liniștea fu întreruptă brusc de lătratul câinilor.

— Tata! șopti Lilliana, ridicându-se. Cred că s-a întors de la Londra.

Prin grădină mergea un bărbat înalt, cu părul negru încărunțit pe alocuri.

William Parker era un bărbat chipeș, cu o alură nobilă.

Îl urmau doi dalmațieni, Spot și Bang, sărind și lătrând pentru a-și manifesta bucuria.

— Lilliana, ce e cu tine aici? strigă tatăl ei.

— Trebuie să mă duc la el. Așteaptă aici, îi spuse ea contelui.

— Nu uita, Lilliana! Nu trebuie să știe de logodna noastră.

Oftând, alergă la tatăl ei și-l sărută.

— Tată, ai ajuns mai devreme!

— Da, însă mi-e teamă că nu rămân mult. Am venit cu niște colegi, dar am vrut să te văd mai întâi pe tine.

— Tată, Robert e la noi!

— Probabil sunt nepoliticos dacă nu vin să-l salut, dar mă grăbesc. Transmite-i salutările mele.

— Da, tată, răspunse fata, dezamăgită că nu poate petrece mai multă vreme cu el.

Mângâie câinii și-l urmări cu privirea pe tatăl ei în timp ce se îndrepta spre casă.

Întorcându-se în grădină, simțea o greutate pe inimă. Nu ascunsese niciodată părinților săi nimic, iar acum avea senzația că minte prin omisiune.

Contele o aștepta cu nerăbdare.

— Sper că nu i-ai spus nimic de...

— Nu.

— Îți făgăduiesc că nu voi sta în India o veșnicie. Până la Crăciun termin și ne vom căsători. O singură favoare vreau să-ți mai cer.

Lilliana avea inima grea.

— Despre ce e vorba?

— Să vii mâine la Southampton, ca să-ți iei rămas-bun. Regimentul meu are baza acolo. Mă așteaptă. Dacă îmi promiți că vei veni pe chei, voi fi un bărbat foarte fericit.

Lilliana se cuibări la pieptul lui.

— Nimic nu m-ar putea opri să vin. Nimic!

Contele o sărută.

Lilliana își puse tot sufletul în acest sărut. Avea senzația că-l pierde, deși de-abia o ceruse în căsătorie.

„Nu știu dacă voi suporta să stau despărțită de el atâta vreme”, cugetă ea în timp ce se îndreptau spre casă. „Opt luni pare așa de mult”.

Știa ce-i va spune mama ei dacă va aduce vorba de sentimentele care o încercau. Îi va reaminti că-și va petrece viața întreagă alături de el și că opt luni treceau imediat.

Nu fusese oare și ea nevoită să aștepte timp îndelungat înainte de a

se căsători? Proaspăt ales în parlament, William Parker își petrecea mult timp la Londra, în timp ce reședința sa era la Fulham.

Eleonor Parker înțelegea foarte bine ce chinuitor e să fii despărțit de cel pe care-l iubești.

— Trebuie să plec, Lilliana. Promite-mi că vei fi gata când trăsura va veni să te ia, mâine dimineață.

— Îți promit.

— Bine. Poți s-o iei pe Antoinette cu tine, dacă mama ta insistă. Trăsura vine la șapte și jumătate, așa că să nu lâncezești în pat.

Spunând acestea, o sărută și plecă.

Lilliana îl privi cum se îndepărta.

Când se întoarse și vru să intre în casă, auzi voci ridicate.

Se strecură în vârful picioarelor pe coridor până în dreptul biroului, unde tatăl ei vorbea cu colegii lui.

„Se pare că e o ceartă!" își spuse ea în timp ce se apropia.

Lilliana se simțea vinovată că trage cu urechea, dar știa că nu exista o altă modalitate de a afla adevărul.

Vocile erau tot mai ridicate, culminând cu aceea a unui bărbat care se răsti:

— Nu, sunt prea multe în joc, acum! Vom fi aruncați în temniță, dacă nu reușim.

„O, Doamne! Oare ce discută dacă vorbesc de temniță?" se întrebă înfiorată Lilliana.

Îl auzi apoi pe tatăl ei îndemnându-i să-și păstreze calmul, dacă nu vor să fie auziți de servitori.

Lilliana se strecură tremurând pe coridor spre camera ei.

— Oare tata a intrat în vreo încurcătură?

Rămase întinsă pe pat o bună bucată de timp după care, nemaisuportând, se ridică.

— Mă duc s-o caut pe mama, să văd ce spune, hotărî ea.

În timp ce cobora treptele, ușa de la birou era în continuare închisă, dar nu se mai auzea nimic.

— Probabil că mama e în salon.

Observă că ușa era deschisă, iar mama ei stătea liniștită și cosea.

— Mamă! strigă Lilliana.

— Draga mea, intră! o invită mama ei, punând deoparte broderia. Aproape am terminat-o. Cum îți place?

Îi întinse țesătura cu motive religioase, iar Lilliana presupuse că era încă un obiect dedicat bisericii.

— E foarte frumoasă, mamă! Îi va plăcea foarte mult vicarului.

— Nu cu multă timp în urmă se plângea că totul înăuntru e așa de uzat, așa că m-am pus pe treabă ca să împrospătez totul.

Lilliana îi zâmbi cu căldură.

Fleacuri de genul acesta reprezentau preocuparea principală a

mamei sale și nu evenimentele din India sau numeroasele legi pe care soțul ei încerca să le treacă prin parlament.

Nu încăpea nicio îndoială că Lilliana moștenise inteligența tatălui ei și frumusețea mamei.

— Tata a venit cu niște colegi acasă. Știi cumva despre ce discută?

Mama ei clătină din cap și râse.

— Știi foarte bine că nu-l întreb niciodată ce face. Dacă dorește să-mi spună, îl ascult, dar uit imediat ce mi-a spus. De ce mă întrebi?

— Când mi-am luat rămas-bun de la Robert, am auzit voci care se răsteau.

— Ne-a vizitat contele, iar tu nu pomenești nimic!

— O, mamă! Am vești foarte proaste. E trimis în India, ca să restabilească ordinea. A fost o răzmeriță. Mi-a declarat că va lipsi mai multe luni.

Femeia o prinse de mână.

— Draga mea, n-ai de ce să fii îngrijorată. E un soldat strălucit și nu i se va întâmpla nimic rău. Va restabili ordinea imediat.

Lillianei îi stătea pe limbă să spună că Robert o ceruse de soție, dar se abținu, întrucât nu voia să-și încalce promisiunea.

— Când pleacă?

— Mâine, mamă. M-a rugat să mă duc în port, să-mi iau rămas-bun de la el.

— Trebuie să te duci. Trebuie s-o iei pe Antoinette cu tine. Nu vreau să-ți strici reputația mergând singură la el.

— Da, mamă. Intenționez s-o iau cu mine.

— O, Lilliana! Ce păcat! Trăgeam speranță că te va cere în căsătorie.

— Și eu, mamă, zise ea, ascunzându-și fața pentru ca mama ei să nu-i vadă lacrimile.

Se ridică și-și părăsi mama care începu din nou să brodeze.

Se simțea nespus de singură în clipa aceea.

Povara secretului o apăsa. Ar fi vrut să se destăinuiască, dar nu avea cum. Făcuse o promisiune și trebuia să și-o țină.

*

* *

În seara aceea, cina fusese apăsătoare.

Tatăl ei era într-o dispoziție proastă și abia dacă le adresa câte un cuvânt.

Colegii lui plecaseră înainte de cină fără să schimbe vreun cuvânt între ei.

Nici măcar homarul, mâncarea lui favorită, nu-i schimbă starea sufletească. Mânca în tăcere și fără tragere de inimă.

— Ești culmea, William! Jean-Phillipe se va supăra că nu mănânci,

având în vedere că s-a străduit atât să gătească. Va crede că nu-ți place mâncarea.

— Nu mi-e foame, Eleanor, zise el, dând farfuria la o parte.

— Mai avem tarte de fructe și budincă...

— Nu, mulțumesc. Am lucruri foarte importante de rezolvat, dar n-am să vă răpesc bucuria de a cina.

Se ridică și părăsi încăperea fără să mai rostească o vorbă.

— O, Doamne! Tatăl tău se află într-o dispoziție foarte proastă în seara asta. Indiferent ce a discutat cu oamenii ăia, e clar că s-a supărat la culme.

— Să fie oare vorba de o problemă de guvern foarte importantă? întrebă Lilliana, supărată că tatăl ei nu stătuse mai mult.

— Nu vreau să-i pun vreo întrebare. În ultimele zile, au fost o mulțime de veniri și de plecări. Apar numai dacă sunt chemată. În rest, îmi văd de ale mele. Acesta este rolul unei soții bune.

Lilliana și-ar fi dorit din tot sufletul să-i spună mamei sale despre logodnă.

„Ce încântată ar fi mama!" reflectă ea cu tristețe. „Arde de nerăbdare să facă planuri de nuntă".

După cină, se retraseră amândouă în salon.

Se făcuse dintr-odată foarte frig, iar Holmes trimise după o slujnică să aprindă focul.

În timp ce se încălzeau, Lilliana se gândi la plecarea neașteptată a contelui.

„Nu știu dacă voi suporta să stau fără el!" își spuse ea, cu un nod în gât. „Îmi va fi foarte dor de el."

Copleșită de perspectiva de a nu-l mai vedea, se ridică brusc, își sărută mama și-i spuse noapte bună.

Când ajunse sus, avea lacrimi în ochi.

Antoinette aprinse imediat focul și se retrase, văzând că stăpâna ei era supărată.

Lilliana se aruncă pe pat și începu să plângă de-ți rupea inima.

Pe lângă faptul că trebuia să se despartă de bărbatul pe care-l iubea, era sigură că tatăl ei e implicat în ceva periculos.

„Pot suporta gândul că Robert o slujește pe regină și țara. E just și nobil ce face. Dar când mă gândesc că tata ar putea da de bucluc, asta nu mai pot suporta. Eu și cu mama depindem de el întru totul".

Gândul acesta o făcu să plângă și mai tare.

Plânse până adormi.

*

* *

A doua zi dimineață, Antoinette o trezi foarte devreme.

Lilliana își bău ceaiul în timp ce slujnica îi pregătea baia. „Așadar,

astăzi trebuie să-mi iau rămas-bun de la bărbatul pe care-l iubesc.”

Când se privi în oglindă, observă că avea ochii roșii, umflați.

„Cum să fiu frumoasă pentru Robert după cât am plâns întreaga noapte? Nu vreau să-l mâhnesc și mai mult.”

Antoinette veni s-o liniștească.

— După ce veți face o baie, am să vă aranjez, nu-i așa?

— Ai putea s-o faci? Nu pot să apar așa în fața contelui.

Peste o oră, era îmbrăcată și gata de plecare. Așa cum făgăduise, Antoinette se întrecuse pe sine. Ochii îi străluceau, părul era aranjat după ultima modă, iar pielea era luminoasă.

— Mulțumesc, Antoinette. M-ai făcut să par frumoasă.

— Bineînțeles, domnișoară Lilliana. Contele va fi încântat să vă vadă așa.

— S-a trezit mama? întrebă ea nervoasă, ridicându-se.

— Nu, domnișoară. Doarme. Tatăl dumneavoastră, în schimb, cred că a plecat de acasă.

Lilliana se uită la ceas. Nu era decât șapte și jumătate. Era așa de devreme, încât probabil numai servitorii se treziseră.

— Trăsura va sosi probabil dintr-un moment în altul. Hai să coborâm, Antoinette!

Nu apucară bine să ajungă în hol, că Holmes deschidea deja ușa vizitiului trimis de conte.

— O, Doamne! Ce devreme a ajuns! strigă Lilliana, alergând spre trăsură, unde era așteptată de conte, strălucitor în uniformă.

Când intră în trăsură, inima i se topi de drag.

„Ce chipeș e!” își spuse ea în timp ce Robert se apleca s-o sărute.

— Lilliana, draga mea! exclamă el, prinzând-o de mână.

— Ești nervos?

— Deloc. În schimb, mă doare inima că te părăsesc. Dacă am fi fost căsătoriți, ai fi putut veni cu mine.

— Ajunge! Vine Antoinette, îl preveni ea când fata se așeză pe banca din față.

Pe măsură ce se apropiau de Southampton, Lilliana era tot mai conștientă de fiecare clipă petrecută împreună.

Aproape nu-și vorbeau, mărginindu-se să se țină de mână. Iar sosirea la Southampton se produse foarte repede.

Portul era plin de oameni: soldați, călători...

— N-am mai fost la bordul unui vapor de nu știu când, murmură Lilliana, privind corabia acostată în port.

— Nu e un vas de croazieră, zise contele, râzând. Nu sunt cabine luxoase și restaurante șic.

— Nu m-ar deranja lipsa de facilități dacă aș fi cu tine, zise Lilliana.

Gândul că nu-l va mai vedea atâta timp o făcu să izbucnească în plâns.

— Te rog, draga mea, să-ți ștergi lacrimile. Nu vreau să plec cu o astfel de imagine a ta peste mări și țări, o imploră contele, foarte afectat.

— Îmi pare rău, Robert, dar nu-mi pot imagina viața fără tine.

— Nu lipsesc mult. Doar ți-am promis că mă întorc imediat ce-mi îndeplinesc misiunea, nu?

— Da, însă opt luni! Și dacă...

Contele îi puse un deget pe buze, s-o oprească.

— Gata! Nu vreau să gândești astfel. Îți voi scrie cât de des am să pot și când voi ajunge în India, îți voi cumpăra un suvenir pe care ți-l voi trimite ca să-ți amintești de mine.

— Da? zise ea, cu respirația tăiată.

— Sigur că da, draga mea. Uite că a sosit și comandantul-șef. Mai sărută-mă încă o dată, draga mea.

În pofida oamenilor care treceau pe lângă ei, Lilliana îl sărută cu pasiune. Contele fu nevoit să se desprindă de ea.

— Trebuie să ne despărțim. Nu pentru totdeauna, însă. Dragostea noastră e veșnică.

Când ajunse pe punte, se întoarse cu fața spre ea și începu să-și fluture mâna.

Antoinette o trase de mână.

— Să mergem! Trebuie să ne întoarcem la trăsură.

Era mai mult decât putea să suporte biata Lilliana. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Gata, domnișoară. Totul va fi bine. Să ne întoarcem acasă! N-ați mâncat nimic și probabil că vi s-a făcut foame.

Dar Lilliana nu voia să mănânce. Tot ce-și dorea, era să fie cu Robert.

Odată așezată în trăsură, se simțea ca paralizată. Deși se uita pe fereastră, nu vedea nimic, întrucât plângea.

— Opt luni! își tot spunea. E o eternitate!

Știa totuși că n-avea ce face decât să aștepte.

Iar un asemenea gând îi frângea inima...

Capitolul 2

Prima lună trecu foarte greu, însă după aceea Lilliana încercă să-și găsească tot felul de ocupații, ca să nu se mai gândească la despărțirea suferită.

Mergea la cumpărături cu buna ei prietenă, Elizabeth, care locuia aproape, sau le chema pe prietenele mamei ei, să joace cărți.

Vizita adeseori Londra, deși pe tatăl ei îl vedea tot mai puțin.

— E foarte ocupat cu treburile din parlament, îi spunea Lilliana mamei sale, iar când e acasă, fie e cineva cu el, fie se închide în birou.

— Nu trebuie să te plângi, draga mea. E munca lui și trebuie să acceptăm situația ca atare.

— Dar tata ne prezenta întotdeauna prietenilor săi. Acum, de fiecare dată când are vizitatori, fie se încuie cu ei, fie îi dă afară înainte să-i văd.

— Nu-ți mai bate capul cu asta, Lilliana. Nu are nimic cu noi. Pur și simplu, așa consideră că trebuie să se comporte la momentul actual.

Se așeză pe canapea, scoțând un suspin.

După atâta timp petrecut despărțită de alesul inimii ei, avea senzația că tot ce se petrecuse în grădină era rodul imaginației sale. Numai fotografia lui în uniformă îi demonstra că totul era real. „Până la Sfântul Valentin”, era scris pe spatele acesteia.

Va veni oare acea zi?

Șirul gândurilor îi fu întrerupt de Holmes, care-i aduse o scrisoare pe o tavă de argint.

— E din India? întrebă ea, plină de speranță.

— Cred că da, domnișoară, îi răspunse majordomul, zâmbind.

Luă scrisoarea și o întoarse. Degaja un parfum exotic și mai că-i venea s-o sărute.

— E de la conte? o întrebă mama ei, pe un ton nepăsător.

— Da, mamă.

— Atunci, te las singură s-o citești.

Cu inima bătându-i nebunește, Lilliana o deschise cu atenție, încântată că era o scrisoare lungă, de trei pagini.

„*Draga mea Lilliana*”, începea el.

Citi fiecare cuvânt cu mare atenție, sorbind fiecare propoziție. Contele mărturisea că-i e foarte dor de ea și că inima lui era a ei pentru totdeauna.

„Campania ține mai mult decât anticipasem și mă tem că nu-mi voi putea ține promisiunea de a fi acasă de Crăciun."

— O, exclamă Lilliana, alarmată. Deși am bănuit că așa se va întâmpla, mi-e greu să accept realitatea...

„Viața e foarte agitată aici, în Bombay. Există multe feluri prin care să ieșim din rutina vieții de zi cu zi. Până acum, pacea a fost menținută, dar știm că e o liniște înșelătoare. Nimeni nu poate spune ce se va mai întâmpla.

Am ajuns la multe baluri și, de fiecare dată când dansam cu vreo doamnă, nu aveam decât figura ta în minte.

De curând, am participat la o petrecere dată de lady Marlow, întruchiparea însăși a ospitalității. A făcut tot ce i-a stat în putință să mă facă să mă simt ca acasă. Ba chiar am făcut câteva plimbări împreună, în această țară ciudată."

Lilliana se simți cuprinsă de fiori. Cine era acea femeie care se străduia atât să-l distreze?

Nici nu mai citi restul scrisorii, de teamă să nu găsească și alte referiri la lady Marlow.

Chiar dacă Robert își reitera sentimentele, Lillianei nu-i stătea gândul decât la spectrul femeii care se ivise brusc între ea și el.

Pomeni de ea mamei sale, în timpul prânzului.

— O, sunt sigură că este o femeie bine intenționată care se plictisește, se mărgini ea să comenteze.

Dar tonul o trăda. Și ea era îngrijorată.

După masă, Lilliana nu mai putea sta acasă, așa că o sună pe Antoinette și-i ceru să transmită porunca de a i se pregăti trăsura.

„Vreau să o vizitez pe Elizabeth", își spuse ca în timp ce punea scrisoarea într-un sertar.

Peste cincisprezece minute era în trăsură, îndreptându-se spre cealaltă parte a satului.

Cele două fete erau prietene încă de pe băncile școlii.

„Trebuie să vorbesc cu cineva", decise ea când trăsura opri în fața casei Elizabethei.

Majordomul o întâmpină zâmbitor.

— Bună ziua, domnișoară Parker, intonă el. Domnișoara Elizabeth e în salon.

— Lilliana! exclamă Elizabeth, punând deoparte cartea pe care o citea și venind s-o îmbrățișeze.

— O, Elizabeth! Mă tem că Robert a cunoscut pe altcineva în India.

Elizabeth o prinse de mână și o conduse spre canapea.

— Nu pot crede una ca asta. Ce te face să crezi că e adevărat?

— Azi-dimineață am primit o scrisoare de la el. Conținutul acesteia m-a tulburat. A pomenit de mai multe ori de o anumită lady Marlow, care-l distrează invitându-l la baluri și la petreceri. Dacă s-a îndrăgostit de ea?

— O, prostuță mai ești! Nu i-ar pomeni numele, dacă ar fi ceva între ei. Ți-a spus că te iubește în scrisoare?

— Da, de mai multe ori.

— Și că îi e dor de tine?

— Absolut.

— Atunci, de ce să-ți faci griji? Știu că ți-e foarte greu să-l ai pe bărbatul iubit așa de departe, dar te iubește. Robert nu e laș.

— E adevărat că nu e laș, dar este ceva ce nu ți-am spus.

Elizabeth făcu ochii mari așteptând ca Lilliana să continue.

— Ne-am logodit în secret.

Elizabeth scoase o exclamație de uimire și își îmbrățișă prietena.

— E minunat! Dar de ce nu mi-ai spus?

— M-a pus să jur că voi păstra secretul. Nici măcar mama și tata nu știu, dar nu mă mai simt în stare să țin un asemenea secret. Mi-a fost destul de greu și înainte, dar după ce am primit această scrisoare...

— Nu trebuie să vezi lucruri care nu există, dar de ce ți-a cerut să ții secretă logodna? Trebuie să mărturisesc că mi se pare destul de ciudat. Probabil îți dorești s-o strigi în gura mare.

Brusc, Lilliana se simți cumva păcălită. Nu-l întrebase pe conte care erau motivele, iar acum avea senzația că Elizabeth ar putea să aibă dreptate.

— Din cauza generalului. Se pare că nu-i place să aibă ofițeri logodiți. Preferă să fie celibatari.

— Ce ciudat! Dar dacă ofițerii sunt deja căsătoriți?

— Acceptă situația ca atare, dar nu e așa de simplu în cazul lui Robert. Vrea să plece din armată după această misiune în India și nu vrea să păteze renumele armatei.

— Atunci, îi înțeleg reticența să nu se facă un anunț oficial. Ce nu înțeleg, e de ce a refuzat să spună părinților tăi. Ar fi fost extaziați.

— Știu, și mă mâhnește că trebuie să-i mint. Numai că tata e membru al parlamentului și oricând informația poate răsufla. Robert sperase că va reveni din India cât de curând, dar se pare că va fi nevoit să mai rămână câteva luni. Stabilisem să ne căsătorim de Sfântul Valentin.

— Ce păcat! Ar fi fost foarte romantic. Dar nu-ți pierde speranța, Lilliana! Situația se va schimba.

— Nu. E foarte probabil să fie și mai mult reținut. Și cu cât va lipsi mai mult, cu atât mai multe șanse va avea lady Marlow să pună mâna pe el. Iar eu îl voi simți tot mai distant.

— Prostii! Trebuie să ai încredere în el. Te iubește, te-a cerut în

căsătorie. De ce naiba s-ar uita la alta?

— Sper să ai dreptate, dar bărbații sunt așa de secretoși.

— Nu mai mult decât femeile. De ce spui asta?

— Mă gândeam la tata. O, Elizabeth, cred că e amestecat în ceva. În ultimul timp nu prea a stat pe acasă, iar când a făcut-o, a existat o lungă procesiune de bărbați dubioși în casă și o mulțime de uși închise.

— E membru al parlamentului. Îmi închipui că face o mulțime de lucruri secrete.

— Nu. E mult mai mult de atât. Cred că e implicat în ceva ilegal. Am surprins o discuție în birou pe care n-o voi reproduce în întregime, dar care mi-a indicat că se pune ceva la cale.

În pofida determinării sale, Lilliana începu să plângă.

Elizabeth făcu tot ce-i stătu în putință s-o liniștească, dar până și ea se simțea îngrijorată de această ultimă veste.

„La urma urmei, Robert e bărbat, iar bărbații sunt sensibili la atențiile altor femei când sunt plecați”, cugetă ea. Cât despre tatăl ei nu se întâmpla pentru prima dată să fie implicat într-un scandal.

Se gândea la zvonurile referitoare la vot, pe care le auzise în gura părinților săi când împlinise optsprezece ani.

Elizabeth nu discutase niciodată cu prietena ei despre asta, întrucât ar fi fost stânjenitor. Considera că nu era cazul s-o facă.

Lilliana era foarte neștiutoare în problemele vieții. Acesta era unul dintre motivele pentru care contele o iubea atât, iar Elizabeth simțea nevoia s-o protejeze.

— Gata, să nu mai vorbim despre asta! Ar trebui să facem pregătiri pentru Crăciun. Vii la slujba de la miezul nopții? Mie îmi place așa de mult.

Lilliana se lumină la față.

— Da, sigur că da. Va veni și mama, dar mă tem că tata va fi prea obosit. Muncește atât de mult.

— Și de Crăciun?

— Vor veni la cină niște rude. Va fi și muzică. Ar fi fost primul meu Crăciun petrecut cu Robert.

— Vă așteaptă multe alte zile de Crăciun petrecute împreună. O să cer să ni se aducă ceai.

Lilliana plecă după o oră, într-o stare de spirit mult mai bună.

Fusese o mare ușurare să-și spună cuiva necazurile, logodna secretă.

Nu era prima dată când și-ar fi dorit să aibă o dovadă palpabilă a intențiilor contelui. Oricât de nebunesc ar fi părut, un inel ar fi făcut-o să se simtă mult mai în siguranță.

Când ajunse acasă, se făcuse întuneric.

Dinspre salon se auzeau râsete.

— Se pare că mama și tata au vizitatori, își spuse ea încântată, când Holmes îi luă pardesiul și pălăria.

Alergă spre salon și deschise ușa.

— A, uite-o pe fiica mea, Lilliana! zise tatăl ei, zâmbitor.

Lilliana fu surprinsă să vadă că oaspetele o salută milităreşte, lovindu-și tocurile încălțărilor.

Era mic de statură, avea mustăcioară și o față pătrățoasă. Chiar înainte de a deschide gura, văzu că nu era englez.

— Fermecătoare! Delicioasă! exclamă el zâmbitor, măsurând-o apreciativ din creștet până-n tălpi.

— Lilliana, dumnealui este un foarte bun prieten al nostru. Tocmai îi spuneam contelui că un prieten de-al nostru este în India, adăugă tatăl ei.

— Dragul meu, e iubitul Lillianei, îl corectă mama ei.

— Un iubit? O, sunt rănit! zise contele, cu un zâmbet care-i făcu rău Lillianei. Unde e trimis?

— La Bombay, răspunse Lilliana, acceptând un pahar de coniac de la Holmes și dorindu-și să-și declare logodna.

— A, da! N-am avut norocul să vizitez acel oraș. Am fost la Kabul și la Delhi.

— Kabul e în Afghanistan, nu-i așa? zise tatăl ei.

— Da, situația la granițe e de mulți ani tensionată.

— Contele a pomenit ceva despre „Jocul cel Mare”, zise Lilliana, sperând să pară informată.

Contele râse tare din nou și-și ceru scuze când văzu expresia îngrozită întipărită pe chipul Lillianei.

— Mă scuzați, dar noi, rușii, avem un nume similar pentru asta. Vom recăpăta cât de curând nordul și vom înainta.

— Nu cred că e bine ca Rusia să încerce să ia ceva ce aparține Angliei, ripostă Lilliana. Și cum ar putea? Fără a mai pune la socoteală faptul că mulți oameni inocenți suferă. Am auzit povești despre femei și copii care au fost uciși...

— Lilliana, ajunge! Contele nu dorește să-ți cunoască opiniile despre subiecte de care n-ai habar, o întrerupse tatăl ei cu fermitate.

— Îmi cer iertare, tată, zise Lilliana roșind, ușor stânjenită.

Avea păreri bine articulate în această privință, întrucât se temea pentru siguranța celui iubit.

Contele chicoti și clătină din cap.

— Nu, n-aveți de ce să vă cereți scuze. E bine că fiica dumneavoastră are opinii. Le admir pe femeile care sunt gata să arate că gândesc. Țin la femeile cu spirit.

O privi languros, făcând-o să roșească.

— Cred că ar trebui să discutăm despre altceva decât despre politică, sugeră mama ei. Nu vreau să am indigestie înainte de a

mânca.

Schimbă cu abilitate subiectul cu unul mai puțin sensibil. Lady Parker nu suporta confruntarea acasă la ea.

În clipa aceea, Holmes veni să anunțe că masa era gata, iar Lilliana se bucură că nu fusese așezată lângă conte.

În timp ce el și cu tatăl ei vorbeau întruna despre politică, Lilliana și mama ei aproape nu deschiseră gura.

Ridică ochii de câteva ori și de fiecare dată observă că oaspetele avea privirea ațintită asupra ei.

După ce bărbații se retraseră să fumeze, Lilliana pretextă că e obosită și se retrase.

Nu-i pica deloc bine că tatăl ei primise în casă un străin și se întreba cum de fusese mama ei de acord cu așa ceva.

„E oare în regulă? Nu-mi închipui că, dată fiind situația actuală, ar accepta cineva sub propriul acoperiș un rus. Oare ce o fi punând tata la cale?"

Întrebarea o chinuia când stinse lumânarea, să se culce.

*

* *

A doua zi, Lilliana hotărî să meargă la Winchester, pentru cumpărături. Voia să mai cumpere câteva cadouri și-și dorea o rochie nouă.

După vreo două ore de hoinărit prin oraș, era obosită și însetată.

Urcă în trăsură cu pachetele și-i ceru vizitiului s-o ducă la Winchester Royal Hotel, unde știa că se servește un ceai foarte bun.

Când ajunse, era coadă, iar responsabilul îi aruncă o privire plină de regrete.

— Îmi pare rău, doamnă, dar restaurantul este plin. Dacă așteptați, v-aș putea găsi un loc cam peste o jumătate de oră.

— O, Doamne! Așa de mult? întrebă Lilliana, simțind că mai are puțin și leșină de sete.

— Îmi pare rău, doamnă, dar astăzi e foarte aglomerat.

Lillianei îi venea să plângă.

Sperase să bea un ceai aici. Nu știa cum ar putea să reziste până acasă.

În clipa aceea, un cuplu mai în vârstă se îndrepta spre restaurant.

— O, bună ziua! La aceeași masă, ca de obicei?

— Numai dacă această tânără din fața noastră este servită, zise domnul, zâmbind Lillianei.

— Mă tem că toate mesele sunt ocupate. I-am cerut doamnei să aștepte până se eliberează una.

— Nu te uiți la ea? Nu vezi cât e de palidă?

Soția lui se grăbi spre Lilliana.

— Te simți bine, draga mea? o întrebă ea.

— Cred că am alergat prea mult astăzi. Asta-i tot! Îmi revin imediat.

Ochii i se întunecară.

— Trebuie să bei un ceai cu noi.

Cei doi o conduseră la o masă și comandară pentru ea ceai și sandvișuri.

— Ne bucurăm să luăm masa cu alte persoane, draga mea. Sunt marchiza de Aldenham, iar el e soțul meu.

— Îmi pare bine de cunoștință. Mă numesc Lilliana Parker.

— Ești cumva fiica lui sir William Parker? întrebă marchizul. L-am văzut la Westminster.

— Da, așa e, răspunse Lilliana. Locuim în Downleigh.

— Păi... nu e foarte departe de noi! exclamă marchiza. Când te gândești că nu ne-am întâlnit până acum!

— Da. E destul de ciudat. Numai că Hampshire e mare, iar eu nu vin prea des la Winchester. Tata petrece așa de multă timp la Londra, încât nu-l vedem atât cât ne-am dori.

— Așa se întâmplă cu membrii parlamentului, zise marchizul.

— Aveți casă la Londra?

— Nu. Mama nu dorește să administreze două case.

— Înțeleg. Avem o casă în Hyde Park, dar întreținerea ei costă cam mult. M-am născut și am crescut la țară și îmi place mai mult decât la oraș. Îți place Londra, domnișoară Parker?

— O, da! Însă nu mi-ar plăcea să locuiesc acolo. Îmi place să-l vizitez din când în când, însă tânjesc imediat după Hampshire. Nu-i așa că e mai frumos la țară?

— Așa e, răspunse marchizul. Mă bucur că mi-am găsit un nou prieten acolo. Trebuie să-i spui tatălui tău să mă caute la Londra. Am putea lua cina la club.

Marchiza tocmai turna ceai când observă o figură firavă îndreptându-se spre ei.

— O, Doamne! murmură ea, forțându-se să zâmbească.

Lilliana ridică privirea.

— Lord Farringdon, ce surpriză plăcută! zise marchizul, ridicându-se să-i strângă mâna.

Ceva din atitudinea bărbatului o revoltă pe Lilliana: era un bărbat scund, foarte urât. Ținea în mână un baston din argint, iar părul negru era unsuros.

Când strângea mâna marchizului, nu putea să-și ia ochii de la Lilliana.

— E foarte aglomerat azi. Speram să beau un ceai, dar chelnerul mi-a spus că nu mai sunt locuri, zise el.

— Atunci, trebuie să stați la masa noastră.

— O, n-aș vrea să vă deranjez, răspunse lordul Farringdon, indignându-se ușor.

— Prostii! Uite un chelner. Un ceai pentru lordul Farringdon, te rog!

Chelnerul se înclină și se grăbi să onoreze comanda.

— Dar cine este această tânără fermecătoare pe care n-am avut plăcerea s-o cunosc? întrebă lordul Farringdon, zâmbind Lillianei.

— E domnișoara Parker, fiica domnului Parker.

— A, am auzit multe despre el! Familia ta locuiește în Downleigh, nu?

— Mda, îngăimă Lilliana care nu îndrăznea să-l privească în ochi, așa de respingător i se părea.

— Practic, suntem vecini! Reședința mea de la țară e lângă Downleigh. Am făcut o mare greșeală că nu i-am vizitat până acum pe părinții tăi.

— O, tata e mereu ocupat și aproape niciodată acasă, începu Lilliana, încercând să-l descurajeze.

— Atunci, voi veni să te vizitez pe tine și pe mama ta. Unde o fi chelnerul? Nu pot să aștept la nesfârșit.

Lilliana era dezamăgită că lordul Farringdon li se alăturase. Până în clipa aceea, se bucurase de compania marchizului și a marchizei.

În plus, chipul bărbatului nu-i inspira deloc încredere.

Într-un târziu, chelnerul aduse un scaun și-l așeză lângă Lilliana.

— E mult mai bine! zise el, prăbușindu-se pe scaun. Cum de n-am aflat că o tânără așa de frumoasă locuiește atât de aproape de mine? murmură el, în timp ce chelnerul aducea alte prăjituri și sandvișuri.

Lilliana schiță un zâmbet și încercă să se gândească la o cale de a pleca de acolo.

„Termin ceașca asta de ceai și plec”, își spuse ea.

Marchizul și lordul Farringdon vorbeau despre politică, apoi despre vânătoarea locală.

Din câte se părea, lordul Farringdon se plimba însoțit de câinii de vânătoare în mod obișnuit, înainte să capete rana din cauza căreia șchiopăta acum.

— Am tras cu pușca în cal. Nu puteam să risc să mă arunce a doua oară, comentă el cu răceală.

Lilliana era îngrozită.

Îi plăceau toate animalele și, în pofida educației primite, vânătoarea n-o entuziasma.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

— Acum nu mai vânez, zise marchizul, dar când eram mai tânăr, mergeam la fiecare partidă. Așa l-am cunoscut pe lordul Farringdon.

— Cred că pe domnișoara Parker n-o interesează vânătoarea. Ar trebui să discutăm despre altceva, interveni marchiza. Ce-ar fi să vii

împreună cu mama ta la un ceai, la noi? Bucătarul nostru e francez și face niște produse de patiserie delicioase.

Lilliana râse.

— Și noi avem un bucătar francez, lady Aldenham, și sunt obișnuită cu priceperea tipic franțuzească în gastronomie.

— Atunci, trebuie să guști produsele de patiserie făcute de bucătarul nostru.

Lilliana găsi în această replică pretextul ideal pentru a pleca.

— Cu regret vă spun că trebuie să mă întorc acasă, zise ea, punând paharul gol pe masă.

— Pleci? o întrebă lordul Farringdon, alarmat.

— Da. Vă mulțumesc foarte mult că m-ați invitat la masa dumneavoastră.

Așteptă ca lordul Farringdon să se ridice pentru a putea trece.

— Sper că îmi dai voie să trec pe la tine, zise el cu o expresie care arăta că se îndrăgostise de ea.

— Mama ar fi încântată, răspunse ea. Spune adesea că i-ar plăcea să avem mai mulți vizitatori.

— Atunci, ne vom revedea curând, domnișoară Parker.

Luându-și rămas-bun de la marchiz și de la marchiză, Lilliana se grăbi spre trăsură.

„Sper că voi putea să-l evit pe lordul Farringdon, își spuse ea pe drum, dar mă tem că am să-l mai văd.”

Gândul o făcu să se înfioare.

Nu-i plăcuse felul cum o privise.

„O, dragul meu Robert! Cât mi-aș dori să fii acasă! Am nevoie de tine.”

Dar nu știa nici unde e, nici cu cine.

Spera din suflet că n-o ținea de mână pe lady Marlow și n-o privea așa cum făcuse lordul Farringdon mai devreme cu ea.

Capitolul 3

În următoarea săptămână, Lilliana trăi cu spaima că lordul Farringdon și-ar putea face apariția.

Apoi, într-o zi când era în grădină - deși era foarte frig - Holmes veni alergând, cu tava în mână. Pe aceasta se afla o carte de vizită. Nu trebui s-o ia ca să știe cui aparține.

— Spune-i domnului că nu sunt acasă, Holmes, zise ea punând înapoi cartea de vizită pe tavă.

— Imediat, domnișoară, zise el, bucuros să revină la căldura din casă.

Deși tremura de frig, Lilliana rămase în grădină până când crezu că lordul Farringdon a plecat. Mai făcu un tur printre straturile de flori, după care intră în casă.

Își scoase cizmele murdare și-și scutură haina. Holmes apăru lângă ea și-i luă pardesiul.

— Domnul a fost foarte dezamăgit că nu sunteți acasă, domnișoară Lilliana.

— Holmes, dacă mai revine acel domn, te rog să-i spui de fiecare dată că nu sunt acasă. M-ai înțeles?

Înțeleptul majordom încuviință. Nu-i plăcuse deloc cum arată. I se păruse foarte arogant.

Tocmai când voia să se retragă la ea în cameră, tatăl ei apăru pe ușa din față, înconjurat de Spot și de Bang.

— Tată! strigă ea, grăbindu-se să-l sărute. Nu credeam că vei fi astăzi acasă.

— Sesiunea parlamentară s-a terminat și am avut chef să vin acasă. Dar spune-mi, bărbatul pe care l-am văzut în trăsură era cumva lordul Farringdon?

Lilliana scoase un oftat și privi în altă parte. Mângâia distrată capul lui Spot.

— Da, el era. Ne-am cunoscut săptămâna trecută, la Winchester, și m-a întrebat dacă ne poate vizita.

Tatăl ei stătu câteva clipe pe gânduri.

— O, da? L-am întâlnit la club, dar nu și-a exprimat niciodată dorința de a ne vizita. Ce e mai rău pentru el, e că are peste patruzeci de ani și nu și-a găsit încă o soție. Deși, văzându-l, îmi dau seama de ce nu prea a avut succes. Tinerele de azi își doresc bărbați care să

arate bine, să aibă o educație aleasă, și un titlu.

Lilliana nu voia să-i spună că motivul vizitei sale era s-o revadă. Era aproape stânjenită de hotărârea lui de a o curta.

— Parcă are o casă prin zonă, nu? își întrebă ea tatăl, pe care îl urmase în birou.

— Da, are, dar cred că petrece multă timp în casa lui din Londra, de pe Park Street. E neobișnuit să-l vezi la țară. Casa din Downleigh e reședința lui de la țară și spune mereu că preferă distracțiile vieții londoneze.

— Tot atunci i-am cunoscut și pe marchizul și marchiza de Aldenham. Sunt fermecători și vor să ne invite la cină.

— Nu l-am mai întâlnit pe Aldenham de ceva timp. E în Camera Lorzilor, dar în ultimul timp căile noastre nu prea s-au încrucișat. Se pare că în ultimul timp fiica mea a devenit o adevărată persoană mondenă.

— Da' de unde, tată! Nici vorbă! M-am dus la Winchester Royal Hotel pentru ceai, dar nu mai erau locuri. Mi-era foarte rău, mai aveam puțin și leșinam. Marchizul a văzut starea în care mă aflam. M-a invitat să iau ceaiul cu el și cu soția lui.

— Draga mea, te tachinam! Nu trebuie să iei chiar totul în serios. Mă bucur că te amuzi. Ți-a scris contele, din India?

— Îmi scrie des, deși spune că nu va fi acasă de Crăciun. Mare păcat!

— Da, așa e. Dacă n-ar fi plecat, m-aș fi așteptat să-mi ceară o întrevedere particulară. Ar fi urmat anunțul logodnei.

Lilliana roși până în vârful urechilor.

„Ce mult aș dori să-i spun că Robert m-a cerut de soție!” reflectă ea.

Sir William luă tăcerea ei drept un indiciu al faptului că n-o ceruse în căsătorie.

— Acum, draga mea, te rog să pleci, întrucât am o mulțime de documente importante de citit. Circumscripția mea electorală este foarte exigentă, iar diseară am o întâlnire cu contele, la Londra. Voi rămâne acolo câteva zile, așa că un timp nu ne vom mai vedea.

— Te întâlnești cu rusul?

— Da, chestiuni private. Acum, trebuie să mă apuc de treabă.

Lilliana nu mai zise nimic, mintea fiindu-i prinsă într-un vălmășag de gânduri.

Sperase că nu-l vor mai revedea pe contele Vaslaski. Nu i se părea o dovadă de patriotism să aibă legături cu un rus, atâta timp cât manifesta un interes legitim pentru evenimentele din India. I se părea că trădează având de-a face cu un rus, în timp ce Robert era angajat într-un război al nervilor, dacă nu chiar în acțiune, împotriva Rusiei.

Dimineața se scurse liniștit, iar moralul nu i se mai ridică decât în clipa când Holmes îi aduse o altă scrisoare din India.

— De data asta nu mai pomenește nimic de lady Marlow, murmură ea în timp ce recitea scrisoarea, dar chiar și așa, îi simt prezența printre rânduri.

Se gândi la ceea ce-i spusese Elizabeth și luă hotărârea să-și alunge îngrijorarea din minte.

— La urma urmei, am lucruri mult mai importante la care să mă gândesc. De exemplu, în ce e implicat tata.

După ce măsură camera în lung și-n lat, hotărî că modalitatea cea mai potrivită de a-și distrage atenția era să caute companie.

Îmbrăcându-se cu pardesiul cel mai gros pe care-l avea, îi porunci lui Holmes să pregătească trăsura cea mai mică pe care o aveau.

— Merg la Elizabeth, să văd dacă e acasă.

Peste o jumătate de oră, era în salonul elegant din casa acesteia, așteptând-o să apară.

Aceasta alergă în cameră și își îmbrățișă prietena.

— Lilliana! Parcă ai ghicit că vreau să te văd, zise ea. Tocmai am primit o invitație la bal miercurea asta, la casa ducelui Harndean din Londra. Vrei să vii cu mine? Putem sta la mătușa Victoria.

Lilliana nu stătu pe gânduri.

— Un bal! Mi-ar face mare plăcere să vin. Mă tem că viața la Downleigh e foarte plictisitoare. Mama cu biserica, tata cu alegătorii.

— Ne vom distra pe cinste, Libiana! Toți celibatarii vor fi acolo.

— O, Elizabeth, pentru tine e grozav, însă eu știi prea bine că nu m-aș putea uita la un alt bărbat.

Elizabeth o prinse de mână.

— O, iartă-mă! Ai dreptate. Sper însă că nu te deranjează dacă încerc să folosesc cât mai bine această ocazie.

Libiana începu să râdă. Elizabeth era așa de serioasă, încât nu putea să se supere pe ea.

— Elizabeth, ai fi cu adevărat norocoasă dacă ai întâlni un bărbat ca Robert. Dacă îți amintești, ne-am cunoscut la o cină londoneză. Mai sunt puțini bărbați liberi în Downleigh. Poate niciunul.

Spunând acestea, îl avea în vedere pe lordul Farringdon. Simplul gând la el o făcu să se cutremure. Se întrebă unde locuia mătușa Elizabethei, întrucât se temea că dacă era prea aproape de Park Street, s-ar putea lovi de el.

— Unde e casa mătușii tale?

— O, mai sus de Piccadilly, pe White Horse Street.

— Știi cumva dacă e aproape de Park Street?

— E de cealaltă parte a străzii Mayfair. Dar de ce mă întrebi?

— O persoană pe care vreau s-o evit stă acolo.

— Un bărbat?

— Da. Un anumit lord Farringdon. Săptămâna trecută am fost la un ceai, cu marchizul de Aldenham și cu soția lui. Trebuie să mărturisesc

că nu mi-a plăcut deloc de el. Avea ceva respingător. Problema e că s-a îndrăgostit de mine și a trecut pe acasă, azi-dimineață.

— Și l-ai primit? o întrebă Elizabeth, îngrozită.

— Nu, i-am cerut lui Holmes să îi transmită că nu sunt acasă. Nici acum și altă dată.

— Doamne Dumnezeule! strigă Elizabeth, ridicând mâinile. Aș fi de-a dreptul îngrozită dacă un bărbat care nu-mi place m-ar urmări. Mai ales dacă e neatrăgător, cum spui tu.

— E mai rău de atât! Și am senzația îngrozitoare că nu se dă bătut așa de ușor.

— Dacă e pe-așa, va trebui să evităm Park Street, dar nu trebuie să fie un impediment să vii la bal. Nu prea ai cum să-l întâlnești. Londra e un oraș mare.

— Da, ai dreptate. Mă comport prostește.

— N-am spus asta, dar vreau să găsești o modalitate să nu te mai gândești la conte. Cel mai bun medicament este să te distrezi. Vino acum să mă ajuți să-mi aleg rochia de bal.

Luând-o pe Lilliana de mână, o conduse sus, în dormitor, și petrecură următoarele ore râzând și amuzându-se.

— Vei fi cea mai atrăgătoare tânără de la bal! exclamă ea în timp ce Elizabeth se învârtea prin cameră într-o rochie de culoarea gălbenelelor.

— Atâta timp cât sunt cu tine, nu prea cred.

— Ce vrei să spui?

— Lilliana, ești cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o. Nu te întrebi de ce ai atâția admiratori?

— Sunt destul de prezentabilă, dar frumoasă? Cred că ești drăguță cu mine.

— Privește-te în oglindă! Vei vedea și singură.

O împinse în fața oglinzii, silind-o să se uite.

— Vezi! Ești tare frumoasă!

Lilliana se simțea stânjenită de laudele prietenei sale. Deși părinții ei îi spuneau adesea că era frumoasă, nu-i crezuse.

— Dacă nu ți-aș fi prietenă, aș fi geloasă! o tachină Elizabeth, în timp ce se schimba cu rochia de zi. Vei fi frumoasa balului.

— Mi-aș fi dorit să fie prezent și Robert, dar să nu crezi că nu mă voi bucura dacă te vei distra. Îmi ești ca o soră, Elizabeth.

Cele două fete se îmbrățișară. Lilliana își dorise adesea să aibă o soră, așa încât prietenia ei cu Elizabeth era și mai prețioasă.

— Voi avea grijă să te simți bine la Londra, zise Elizabeth în timp ce își conducea prietena la ușă. Iar mătușa Victoria e o gazdă minunată. Va pregăti o mulțime de distracții pentru noi.

Lilliana îi zâmbi, recunoscătoare.

„E foarte înțeleaptă”, își spuse ea în timp ce flutura din mână de la

fereastra trăsurii.

Încă zâmbea când ajunse acasă.

Mama ei se arătă încântată când auzi veștile aduse de Lilliana.

— Un bal londonez! Ce palpitant! Și la casa ducelui de Harndean! Am auzit că deține cea mai valoroasă colecție de artă din Londra. Cum de îl cunoaște Elizabeth?

— E o cunoștință a mătușii ei Victoria. Cred că ducele era prieten cu soțul ei.

— A, da! Se zice că la moartea lordului Walsington, biserica era plină ochi cu aristocrați, de parcă ar fi fost un membru al familiei regale.

— Habar n-aveam că mătușa ei e o persoană mondenă. Dar cred că și tatăl tău va fi la Londra în aceeași perioadă.

— Cred că va fi prea ocupat să mă vadă, mamă. Când l-am văzut azi-dimineață, a menționat că are niște treburi urgente de rezolvat cu contele Vaslaski.

Mama ei scoase un oftat și-și aruncă ochii pe fereastră.

— Sperasem că nu-l va mai revedea...

Lilliana nu răspunse, dar se bucura că marna ei îi dă dreptate.

*
* *

Când veni ziua cu pricina, Lilliana fu cuprinsă de febra vizitei la Londra.

Trăsura Eizabethei veni s-o ia la ora stabilită și gemu sub greutatea bagajelor celor două tinere.

Antoinette o însoțea, întrucât nu voia ca o altă slujnică să-i facă părul sau s-o îmbrace.

— O, Doamne! E oare cu putință să ai nevoie de așa de multe lucruri pentru o perioadă atât de scurtă de timp? comentă lady Parker.

— Mamă, nu vreau să vă dezamăgesc. Toată lumea bună londoneză va fi cu ochii pe mine și nu se cuvine ca fiica unui distins membru al parlamentului să arate de parcă nu i-ar păsa cum arată.

— Îmi vei scrie în fiecare zi?

— Da. Voi fi cu ochii pe tata. La revedere, mamă!

O sărută și sări în trăsură.

Elizabeth luă mâna Lillianei și o strânse. Camerista ei, Janet, stătea lângă Antoinette. Era grasă ca un butoi și ocupa mult spațiu.

— Sunt așa de entuziasmată! strigă Elizabeth, cu ochi strălucitori. A trecut atâta timp de când n-am mai fost la Londra! Ne vom distra pe cinste.

— Sper, Elizabeth. Pe de altă parte, sunt foarte îngrijorată din pricina lui Robert. Va rămâne în India de Crăciun și nici nu știu dacă-l vor sărbători.

— Prostuțo! Sigur că da. N-am adus noi, britanicii, civilizația pe acel continent?

— Știu, zise Lilliana, cu un oftat.

— Gândește-te numai câte cumpărături vom face, la colindele de crăciun...

Cu toate astea, Lilliana nu se putea împiedica să nu se gândească la conte, care era tocmai în India. Oare îl va invita lady Marlow la ea de Crăciun? Sau va rămâne la cazarmă, cu soldații săi?

Călătoria dură mai mult, întrucât vremea se strică dintr-odată și începu să plouă. Îi părea rău pentru vizitiu.

„Ce dor îmi e de Robert!" își spuse ea în timp ce urmărea de la fereastră peisajul care se derula în fața ochilor.

Când ajunseră pe White Horse Street, drumul era plin de noroi. Caii răsuflau din greu, iar bagajul se udase.

— Sper că nu mi s-au udat hainele, zise Elizabeth, în timp ce valeții mătușii sale începură să despacheteze.

— Elizabeth, draga mea!

Lilliana ridică ochii și văzu o femeie înaltă, zveltă și elegantă de vreo șaizeci de ani, cu părul încărunțit. Avea o expresie copilăroasă, iar ochii verzi erau ageri, plini de viață.

Lillianei îi plăcu imediat de ea.

— Ea e prietena mea, Lilliana Parker, zise Elizabeth luându-i mâna.

— La un nume frumos, o fată la fel de frumoasă, adăugă mătușa Victoria, aruncându-i o privire admirativă. Ești binevenită în casa mea. E prima dată când vii la Londra?

— O, nu. Tata e în Camera Comunelor, iar mama îl vizitează din când în când.

— Aveți o casă la Londra?

— Nu. Tata preferă să stea la club.

Mătușa Victoria râse.

— O, da! Refugiul multor domni. Acum, fetelor, după ce vă instalați în camere, vom cina. Tu, Elizabeth, vei sta în camera chinezească, iar pentru Lilliana am camera indiană.

Lillianei i se tăiase răsuflarea. Mătușa Victoria n-avea de unde să știe cât de bizară era acea coincidență.

— Lilliana are un iubit în India, zise Elizabeth cu subînțeles.

— O, da?

— Da. E în armată, explică sfios Lilliana. A fost trimis să ajute la înăbușirea ultimei răscoale. Deși nu prea cred că a văzut cine știe ce acțiune în ultimele luni.

— Ar trebui să fie recunoscător. În India, situația e destul de serioasă de câteva luni. Am un nepot care tocmai s-a întors de acolo.

— Și a văzut lupte? întrebă Lilliana.

— Nu. Dimpotrivă. Totul i s-a părut foarte plictisitor. Multă paradă

și nimic altceva.

— Poate până la urmă Robert e în siguranță, îi șopti Elizabeth în timp ce urcau treptele, cu Janet și cu Antoinette după ele.

— Sper! îi replică ea, gândindu-se că nu numai amenințarea militară o preocupa.

Camera Lillianei era nespus de frumoasă, plină cu statuete indiene, precum și cu picturi cu elefanți.

Atingându-le cu degetele, fu cuprinsă de un sentiment foarte plăcut de bine, de confort.

— Priviți! S-au udat mănușile, semnală Antoinette care despacheta bagajele.

Camerista ridică o pereche de mănuși de seară pe care se vedea o pată mare de apă.

— Probabil erau prea aproape de capacul valizei. S-au mai udat și alte lucruri?

— Nu, domnișoară. Mă duc să vorbesc cu menajera, să-mi dea ceva pentru a le curăța.

— Mă tem că nu pot să le mai folosesc. Va trebui să-mi cumpăr altele. Păcat!

În clipa aceea se auzi o bătaie în ușă. Lilliana deschise prietenei sale, Elizabeth.

— Ce vei purta la cină? se interesă ea. Bucătarul mătușii e faimos în întreaga Londră, așa că vom fi tratate regește.

— Cred că mătasea de Burgundia va fi cât se poate de potrivită.

Elizabeth chicoti.

— Dacă te îmbraci cu ea aici, Antoinette nu te va mai recunoaște. Vei fi una cu decorul. N-am mai fost în această cameră până acum. Cred că mătușa a redecorat-o de curând. E mare, nu?

— Mă face să mă simt aproape de Robert. Probabil e un semn...

— Mă bucur că îți place, Lilliana. Schimbă-te repede! Cina va fi servită peste cincisprezece minute.

O așteptă pe Antoinette ca să-și aleagă rochia, oprindu-se în cele din urmă asupra celei din catifea verde-închis.

Când intră în sufragerie, mătușa Victoria o privi admirativ.

— Ești fermecătoare, Lilliana! Așează-te lângă mine! Suntem numai noi trei la cină în seara asta și vreau să aflu cât mai multe despre tine.

Elizabeth avea dreptate. Cina era delicioasă.

Fiecare fel de mâncare era și mai rafinat, iar fetele se săturară destul de repede.

— Nu mai pot să înghit nimic, mormăi Elizabeth, ținându-se cu mâna de burtă, de parcă i-ar fi fost rău.

— Dar François trebuie să aducă faimosul profiterol cu ciocolată, protestă mătușa Victoria zâmbind.

— Cred că nu mai pot lua decât o înghițitură, zise Lilliana.

După cină, tânăra abia mai putea să-și țină ochii deschiși.

Delicioasa mâncare și oboseala din timpul călătoriei o făcu să nu mai reziste după zece și jumătate.

Când se așeză confortabil în pat, se uită la fotografia lui Robert, așezată pe noptieră.

— Ce chipeș e și cât de departe de mine!

Luă fotografia și o sărută cu fervoare.

— Noapte bună, dragul meu! Ce mult mi-aș fi dorit să petrecem Crăciunul împreună.

Ochii i se umplură de lacrimi când puse fotografia la loc și stinse lumânarea.

*
* *

Lilliana plecă la plimbare cu prietena ei, Elizabeth, destul de temătoare. Avea senzația că la fiecare colț de stradă va da peste lordul Farringdon.

— Nu-ți mai face atâtea griji! zise Elizabeth când se așezară la o masă în restaurantul Fortnum. Dacă ne întâlnim cu lordul Farringdon, îl vom saluta și vom pleca.

— Nu vreau să știe că sunt la Londra.

— Dacă s-a îndrăgostit de tine, după cum afirmi, atunci e tot Hampshire, sperând să fie primit în audiență.

— Mi-e ciudă pe mine că sunt așa de obsedată din pricina asta, dar nu prea știu cum să rezolv o astfel de situație. Ce mult mi-aș fi dorit ca Robert să nu fi plecat în India!

— Înțeleg ce vrei să spui. Prezența lui te-ar fi scutit de avansurile altor bărbați.

Chelnerul le aduse ceaiul și prăjiturile, iar cele două fete mâncară în tăcere.

Balul avea loc în seara aceea, dar Lilliana nu mai era la fel de dornică să meargă, așa cum fusese până atunci.

Nu primise nicio veste de la tatăl ei, deși îi trimisese un bilet la club.

După aceea, merseră la Peter Robinson să cumpere mănuși de seară, revenind pe White Horse Street să se pregătească pentru bal.

*
* *

Lilliana era destul de nervoasă când ajunseră acasă la ducele de Harndean.

— Se pare că toată lumea bună din Londra a fost invitată! zise oftând mătușa Victoria.

— N-am mai fost în viața mea la un bal așa de mare, murmură Lilliana, încordată.

— Dat fiind că ești așa de frumoasă, toată lumea va dori să te cunoască. Nu m-ar surprinde să fii asaltată de admiratori care să-și dorească un dans cu tine.

— Nu voi dansa, decretă Lilliana cu fermitate.

— Prostuță mai ești! o admonestă Elizabeth. Nu poți veni la cel mai strălucitor bal din Londra și să nu dansezi. Robert nu și-ar dori să stai într-un colț, ca o fată bătrână. Aș zice chiar că nu stă de două ori pe gânduri când vine vorba să danseze la petrecerile din Bombay.

Neintenționat, aceste vorbe o loviră pe Lilliana ca un bici. Robert îi scrisese despre nenumăratele baluri la care mersese - multe din ele acasă la lady Marlow - dar Lilliana nu voia să i se reamintească.

Când pătrunse înăuntru, uită de toate aceste frământări, uimită de ceea ce vedea. Mama ei avusese dreptate în privința picturilor.

Se uita la mobila foarte scumpă când i se întinse un pahar de șampanie. Era deja într-o altă lume.

— Nu-i așa că n-ai mai intrat până acum într-o astfel de casă? zise Elizabeth, în timp ce treceau pe lângă un trio de tineri chipeși, cărora le făcu ochi dulci.

— Elizabeth, nu trebuie să fii așa de provocatoare! o dojeni Lilliana, șocată de comportamentul prietenei sale.

— O, făceam și eu pe prostuța!

Se plimbară prin sala de bal, iar Lilliana și-ar fi putut petrece fără nicio problemă întreaga seară admirând decorațiunile de pe tavan.

La puțină timp după ce se auziră primele acorduri, Elizabeth fu invitată la dans de un tânăr.

Lilliana zâmbi văzându-și prietena dansând așa de fericită, ca un om fără griji. Era aproape invidioasă pe nepăsarea ei.

— Domnișoară Parker, ce surpriză plăcută!

Lilliana se întoarse și-l văzu pe marchizul de Aldenham în spatele ei.

— Dă-mi voie să-ți spun că ești încântătoare în seara asta.

— Mulțumesc foarte mult. Și pentru mine e o surpriză să vă văd aici. Ce v-a adus la Londra?

— Trebuie să trecem urgent o lege prin parlament, iar când soția mea mi-a spus că ducele dă un bal, am decis să pornim amândoi în călătorie.

— E și lady Aldenham aici? N-am văzut-o.

— E în hol, vorbește cu niște prieteni. Lordul Farringdon e cu ea. Știu că se va bucura nespus să te revadă. Vorbește adesea despre tine, de când te-a cunoscut.

Lillianei i se făcu brusc rău.

Toată magia serii se risipi. Dacă ar fi fost singură - sau numai cu

tatăl ei - i-ar fi cerut să plece acasă.

— Uite-i!

Îl zări pe lordul Farringdon prin mulțime. Trăsăturile feței îi erau marcate de un zâmbet. Se îndrepta șchiopătând spre ei.

— Domnișoară Parker! Încântător!

Tresări când acesta îi sărută mâna. O ținu mai mult decât era necesar între ale sale, iar ea și-ar fi dorit s-o retragă.

— Draga mea, ești foarte frumoasă!

Drept răspuns, Lilliana se mărgini să schițeze un zâmbet.

Se bucura că lady Aldenham vorbea întruna. Putea astfel să distragă atenția de la acest bărbat îngrozitor.

Când muzica se opri, toți dansatorii aplaudară orchestra. Lilliana văzu că partenerul Elizabethei vorbea cu ea și nu dădea vreun semn că vrea să părăsească ringul de dans.

Muzica începu din nou, iar Elizabeth începu din nou să se învârtă în ritmul muzicii, fără să privească în urmă.

Lilliana privi în jur, sperând să zărească vreun tânăr dornic s-o invite la dans, dar toată lumea părea să-și fi găsit perechea.

— Îmi faci onoarea de a dansa cu mine? o întrebă lordul Farringdon ca și cum i-ar fi poruncit.

— O, nu vreau să dansez.

— Haide! Trebuie să dansezi măcar o dată, o îndemnă lady Aldenham. Îți va plăcea.

Temătoare, se lăsă condusă spre ringul de dans. Deși șchiopăta ușor, dansa surprinzător de bine.

Atingerea lui îi făcea rău, dar își spunea întruna că nu-l va îndura decât câteva minute, după care va pretexta că o doare capul.

— Din ziua când te-am cunoscut la Winchester nu m-am gândit decât la tine, îi șopti el la ureche. Am venit la tine de mai multe ori, dar nu erai acasă.

— Am fost ocupată, răspunse Lilliana, ocolindu-i privirea.

— M-am gândit că ai un alt iubit.

— Am. E în India.

— Dacă ai fi a mea, nu te-aș scăpa din ochi nici măcar o clipă, exclamă lordul Farringdon.

Muzica se opri, iar Lilliana se scuză și părăsi ringul de dans înainte ca el să poată protesta.

Merse prin mulțime până ajunse într-o seră imensă.

Ușa era deschisă, iar aerul nopții proaspăt.

„Dacă stau puțin nu voi răci”, își spuse ea îndreptându-se spre ușă.

Își înălță ochii spre stele și se întrebă dacă Robert le-ar putea contempla în același timp cu ea.

Nu-l auzi pe lordul Farringdon decât în clipa când se ivi lângă ea.

— O să răcești aici!

— Atmosfera dinăuntru mi se părea sufocantă, îi răspunse Lilliana, întrebându-se unde s-ar putea retrage ca să scape de acest bărbat.

Brusc, acesta îi prinse ambele mâini și i le sărută cu pasiune, după care - spre uluirea ei - îngenunche.

— Căsătorește-te cu mine! zise el. Am nevoie de o soție și m-am îndrăgostit de tine din clipa când te-am văzut. Nu sunt chipeș, dar am bani și nu vei duce lipsă de nimic. Spune da, te rog! Te rog! Te rog!

Lilliana îl privi îngrozită. Aproape îi părea rău pentru el.

— Mă tem că nu pot. Sunt promisă altuia.

— Dar nu există niciun anunț oficial, nu porți inel.

— Suntem logodiți în sufletele noastre, iar pentru mine e suficient.

Lordul Farringdon o privi cu asprime, după care se ridică și-și scutură praful de pe pantaloni.

— Prea bine. Te avertizez însă că te voi avea, indiferent de mijloace. Sunt obișnuit să obțin ceea ce vreau.

Lillianei îi stătu inima în loc în timp ce-l privea întorcându-se șchiopătând înăuntru. Peste câteva clipe, se pierdu în mulțime.

Când se întoarse la petrecere, se simțea ca paralizată. N-o văzu pe mătușa Victoria decât în clipa când se lovi de ea.

— Lilliana, s-a întâmplat ceva?

— O întâlnire neplăcută cu o persoană care îmi e indiferentă. Atâta tot! Unde e Elizabeth?

— O, se distrează de minune! Cred că-l place pe tânărul cu care dansează. Vrei să te întorci acasă?

Lilliana încuviință, recunoscătoare.

— Atunci, trimit imediat după trăsură. Venim și noi mai târziu.

— Mulțumesc. Nu mă simt prea grozav și aș vrea să mă retrag.

Își luă rămas-bun de la marchiz și de la marchiză. Din fericire, lordul Farringdon era de negăsit.

Își flutură mâna spre Elizabeth, care se afla în celălalt capăt al încăperii, cu mătușa Victoria. Probabil aceasta îi explica despre ce e vorba.

„Mă simt foarte vinovată, își spuse ea în timp ce se urca în trăsură, dar nu vreau să le stric seara.”

Aerul rece al nopții o ajută să-și limpezească gândurile, iar când ajunse acasă se simțea mult mai bine.

„Cred că voi citi puțin înainte de a mă culca”, își spuse ea. „Poate că bucătarul îmi va da ceva să mănânc.”

Încerca să alunge din minte amintirea cererii în căsătorie a lordului Farringdon când fu întâmpinată de Manners, majordomul mătușii Victoria.

— Domnișoară Parker, mă bucur că v-ați întors mai devreme. Nu vreau să vă alarmez, dar în salon sunt doi polițiști care vor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Cu mine? Cred că e o greșeală.

Inima îi bătea nebunește când intră în salon.

Cei doi ofițeri de poliție se ridicară.

— Domnișoara Parker? începu cel mai înalt, pe un ton grav.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu e nimic alarmant, n-a murit nimeni, dar trebuie să ne însoțiți la secția de poliție.

— Nu puteți să-mi spuneți despre ce e vorba? Sunt cam obosită și aș vrea să mă retrag.

Ofițerul mai scund privi în pământ și tuși.

— Este vorba despre tatăl dumneavoastră, domnișoară Parker. E arestat la Westminster și ni s-a cerut să vă ducem acolo.

— Tata! strigă ea. Pesemne e o greșeală.

— Mă tem că nu, dar n-am libertatea de a vorbi cu dumneavoastră. Dacă ne însoțiți, veți afla mai multe. Inspectorul-șef vă așteaptă.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce era condusă la trăsură.

Avea presimțirea neagră că arestarea tatălui ei are legătură cu contele Vaslaski.

„O, tată! Ce ai făcut?” se întrebă ea pe drum.

Capitolul 4

Lilliana făcu tot ce-i stătu în putință să se controleze, dar când intră în secția se poliție se clătina.

I se arătă unde era biroul inspectorului-șef și i se dădu un scaun. Acesta o privi cu asprime.

— Domnișoară Parker, tatăl dumitale a dat de necaz. Credem că a dat informații secrete rușilor. Acuzațiile împotriva lui sunt foarte grave. Sunteți conștientă că e vorba de trădare?

Lilliana se holbă la el, neînțelegând ce încerca să-i spună.

— Trădare? repetă ea.

— Da, domnișoară. Trădare. Dacă tatăl dumitale a abuzat de poziția sa, iar securitatea națională a fost periclitată, pedeapsa va fi pe măsură. Firește, dacă se va dovedi vinovat.

— Dar ce dovadă aveți? întrebă ea, calmându-se.

— Avem anumite documente-cheie. În plus, de ceva timp a fost pus sub urmărire. Îl cunoașteți cumva pe un anumit conte Nicolai Vaslaski?

— L-am întâlnit o singură dată.

— E membru al poliției secrete rusești și credem că e spion, înțelegeți că situația e foarte serioasă, nu?

Teama puse imediat stăpânire pe ea. Oare nu moartea era sentința pentru trădare? Se și vedea aruncându-se la picioarele reginei, să-i cruțe viața.

Îi era rău și se simțea amețită.

— Sunteți sigur că nu e o greșeală? Tatăl meu este loial Maiestății Sale și n-ar face nimic prin care să compromită țara. Sau pe regină.

— Din fericire, în țara noastră nimeni nu e condamnat înainte de a i se demonstra vinovăția. În clipa de față, arestăm un anumit număr de suspecți. Vor fi aduși în fața justiției care le va stabili sau nu vinovăția.

— Dar tata?

— Grație poziției sale, sunt gata să-l eliberez pe o cauțiune de o mie de lire.

— O mie! N-am atâția bani.

— În cazul ăsta, mă tem că tatăl dumitale va rămâne în închisoare până la proces.

— Dar gândiți-vă ce scandal va fi! Vă dați seama că e membru al

parlamentului, nu?

— Membru al parlamentului sau nu, va fi eliberat pe o mie de lire sterline. Sunt un om rezonabil și pe deplin conștient de consecințele unui asemenea scandal. De aceea vă și ofer această posibilitate. Domnișoară Parker, probabil sunteți șocată, așa că vă ofer un răgaz de trei zile ca să găsiți banii. Trebuie să mergeți acasă și să vorbiți cu mama dumneavoastră.

— Da, așa e. Pot să-l văd acum pe tata?

Bărbatul stătu câteva clipe pe gânduri. Lilliana era sigură că se bucură de puterea pe care o avea.

— Prea bine, răspunse el după o lungă pauză. Îi voi cere sergentului să vă ducă în celulă. Dar trebuie să vă avertizez că nu e un loc unde o doamnă să stea prea mult.

Lilliana se ridică și încercă să-și păstreze cumpătul.

Avea inima cât un purice în timp ce-l urma pe sergent de-a lungul unui coridor strâmt, apoi coborând scările. Acesta ținea în mână o legătură cu chei.

Într-un târziu, ajunseră la o ușă pe care o deschise. Duhoarea o lovi în față.

Se simți nepotrivită locului, cu mănușile și rochia de bal. Instinctiv, își strânse mantaua mai bine în jurul trupului. În fața ochilor i se înfățișă un șir de uși de lemn. Știa că tatăl ei se afla în spatele uneia dintre ele.'

— E norocos, domnișoară, zise sergentul. A primit celula cea mai bună.

Sergentul alese o cheie și o introduse în broasca primei uși. Lilliana fu nevoită să-și obișnuiască ochii cu lumina foarte slabă.

În interiorul celulei era un pat și un scaun, iar tatăl ei stătea întins, cu brațul pe față.

— Pleacă! zise el.

— Sir William, așa vorbiți cu un om care v-a adus fiica?

— Lilliana? strigă el, plin de emoție. Speram că vei veni.

— Sunt afară, domnișoară, zise sergentul, retrăgându-se în spatele ușii. Cinci minute.

— O, tată! exclamă fata, aruncându-i-se în brațe. Ce s-a întâmplat? Inspectorul-șef a spus că ai dat informații secrete străinilor.

Tatăl ei oftă și privi în pământ.

— S-a făcut o greșeală, Lilliana. Asta e tot ce îți pot spune. Omul ăsta e un prost și își va da curând seama că n-am făcut nimic rău. Mai mult de atât nu-ți pot spune.

— Tată, nu te va elibera înainte de proces decât dacă plătesc o mie de lire sterline cauțiune. E o avere! Va fi mama în stare să facă rost de atâta bănet?

— Mă tem că nu, Lilliana.

— Atunci, banca...

El clătină din cap.

— Nu, Lilliana.

Fata îl privi uimită. Doar erau bogați!

— Lilliana, începu el încet, unul din motivele pentru care am muncit așa de mult în ultima timp este că avem serioase probleme financiare. Una din minele americane în care am investit a dat faliment și am pierdut foarte mulți bani.

— Mama știe?

— Da.

— Dar niciunul n-a scos o vorbă de față cu mine.

— Draga mea, n-am vrut să te îngrijorăm. Dincolo de asta, am crezut că Robert te va cere în căsătorie și n-am vrut să crezi că nu ne putem permite o căsătorie. Am fi găsit noi bani cumva.

Ochii Lillianei se umplură de lacrimi.

— Dar tată, dacă situația financiară ar fi constituit un impediment, am fi așteptat. În plus, Robert e suficient de bogat încât să-ți ofere un împrumut. Dacă ar fi fost aici, sunt sigură că ar fi putut să te scoată din această încurcătură.

— Poate, însă realitatea rămâne neschimbată. Nu avem bani pentru cauțiune. Trebuie să te duci imediat acasă și să fii alături de mama ta.

— Dar tată, trebuie să existe cineva care să te ajute. Unul dintre colegii tăi de la Camera Comunelor, un prieten...

Bărbatul scutură din cap.

— Nu, Lilliana. Nu e nimeni. Până la rezolvarea situației, trebuie să rămân în închisoare. Îmi pare rău. Știu că vă creează mari probleme. Singurul lucru de care te pot asigura este că lucrurile nu sunt cum par a fi.

— Atunci, de ce nu poți să-mi spui? Te cred când declari că ești nevinovat, dar nu înțeleg de ce nu te eliberează poliția. Cei de aici sunt convinși că ai făcut ceva rău.

— Draga mea, tu și cu mama ta trebuie să aveți încredere în mine. Bufonul ăsta habar n-are cu cine și despre ce tratează și trebuie să tac până când pot dezvălui adevărul. Îmi pare rău că nu-ți pot explica mai mult. E de-ajuns să spun că e în joc problema securității naționale.

— Tată, vorbești în șarade, zise ea, simțind că mai are puțin și-i plesnește capul.

În clipa aceea, sergentul deschise ușa.

— Timpul s-a scurs, domnișoară. Insist să plecați.

Lilliana își mai sărută tatăl încă o dată și plecă.

„Cum va suporta mama suferința?" se întrebă ea. „Iar Elizabeth va fi foarte supărată, având în vedere că va trebui să plec cu noaptea în cap."

Când ajunse pe White Horse Street, își recăpătase cumpătul.

Sergentul chemase o trăsură și-l plătise pe vizitiu s-o ducă la adresa indicată.

Elizabeth și mătușa acesteia o așteptau.

— Lilliana! Biata de tine! Manners ne-a spus că s-a întâmplat ceva.

— Da, e vorba de tata. A fost închis. Mă tem că va trebui să plec mâine. Voi lua trenul.

— Prostii! N-ai cum să călătorești singură cu trenul. Dacă ții neapărat să pleci, trebuie să folosești trăsura mea. Vom vorbi mai mult mâine dimineață.

Lilliana se uită la ceasul de pe hol. Era aproape două noaptea.

În fața ușii dormitorului, Elizabeth o sărută pe obraz și-i spuse noapte bună.

— Vorbim mâine dimineață.

— Îmi pare rău. Mă tem că ți-am stricat seara.

— Prostii! M-am simțit foarte bine. Am să-ți povestesc totul mâine. Noapte bună!

Dispăru, iar Lilliana își dădu seama că nu va putea dormi, în pofida faptului că era epuizată.

Cum putea să doarmă, având în vedere că tatăl ei era în închisoare?

*
* *

Lilliana se răsuci în pat toată noaptea, până când auzi zgomotele servitorilor. Abia atunci reuși să adoarmă.

Antoinette veni cu o ceașcă de ceai la ora unsprezece.

— Cât e ceasul? întrebă Lilliana, somnoroasă.

— Destul de târziu, domnișoară, dar am crezut că trebuie să dormiți mai mult. A sosit asta. Sper că nu sunt vești proaste.

Îi întinse Lillianei o telegramă.

În timp ce o deschidea, mâinile îi tremurau.

— Mama se îndreaptă spre Londra, răsuflă ea ușurată. Slavă Cerului!

— E totul în regulă, domnișoară? o întrebă Antoinette.

— Trebuie să rezolvăm o problemă de familie. Când va sosi mama, totul va fi bine.

Deși rostise aceste vorbe, nu credea în ele.

*
* *

Pe la prânz, Lilliana află că mama ei trăsese la hotelul Brown și că o aștepta.

Elizabeth se oferi s-o însoțească.

— Tatăl tău chiar se află în mare încurcătură? o întrebă ea.

— Din păcate, da. Vorbim mai târziu despre asta. Deocamdată, vreau să aflu mai multe despre gentlemanul cu care te-am văzut dansând aseară.

Elizabeth nu-și putu ascunde încântarea.

— O, Lilliana! E cel mai chipeș și mai distins gentleman. Am dansat cu el toată seara, apoi m-a întrebat dacă poate veni să mă vadă în această după-amiază.

— Cum îl cheamă?

— Gordon McCloud. E cavaler scoțian de viță nobilă. De-abia aștept să-l cunoască mama și tata.

— Te-ai îndrăgostit?

— Cred că da. Ard de nerăbdare să-l revăd și am senzația că plutesc.

— Nu ți-am prezis că vei cunoaște pe cineva la Londra?

— Așa e. Să-i fi văzut ochii albaștri, Lilliana! Exprimă atâta veselie, în plus, are părul negru. E combinația mea favorită.

Lilliana râse în timp ce discutau ca două copilițe și pentru câteva clipe aproape uită de ororile serii anterioare.

— Elizabeth, mă bucur enorm pentru tine.

— Iar tu pari foarte calmă, având în vedere cele petrecute aseară.

— Mărturisesc că în adâncul sufletului nu sunt, dar trebuie să-mi păstrez cumpătul. E o neînțelegere care se va clarifica.

— Chiar și așa, cred că mama ta e foarte supărată. Gândește-te ce se va întâmpla dacă va răsufla vreo vorbă, indiferent dacă tatăl tău este sau nu vinovat. Ce scandal va fi!

— Să sperăm că vom reuși să depășim toate greutățile și că nu va ajunge nimic la presă.

Lilliana era așa de distrasă, încât nu observă figura care se îndrepta spre ele.

Abia la vreun metru depărtare, îl recunoscu pe lordul Farringdon.

— Domnișoară Parker, ce coincidență fericită! zise el pe un ton amenințător.

Lilliana se simți cuprinsă de teamă.

— Lord Farringdon, zise ea evitându-i privirea, dă-mi voie să ți-o prezint pe prietena mea, domnișoara Fuellerton.

Lordul Farringdon înclină capul.

— Domnișoară Parker, vreau să discut ceva personal cu tine.

— Ah?

— Am auzit că tatăl tău se află, cum să zic, într-o mică încurcătură, continuă el insinuant.

Lilliana îl privi îngrozită. Cum de se dusese vestea așa de repede?

— O, nu-ți face griji! Secretul e în siguranță la mine. Să spun numai că am anumiți prieteni în funcții de răspundere care mă țin la curent.

Deși era ușurată, avea senzația îngrozitoare că lordul Farringdon

vrea să facă un târg cu ea.

— Puteți vorbi fără nicio problemă în fața domnișoarei Fuellerton... știe ce s-a întâmplat, se grăbi ea să-i răspundă.

— Cred că te pot ajuta. Dacă îmi permiți să te caut mâine, vom avea ocazia să discutăm pe îndelete despre oferta mea.

— Ofertă?

— După cum ți-am spus, te pot ajuta să ieși din această încurcătură. Îți convine ora două?

Lilliana stătu pe gânduri, după care răspunse:

— Prea bine. Stau la lady Walsington, pe White Horse Street, numărul 21.

— Atunci, pe mâine, domnișoară Parker.

Pe când îl priveau îndepărtându-se șchiopătând, Elizabeth oftă.

— Ce om neplăcut! Totuși, fața lui îmi e familiară.

— Era la bal. M-a cerut de soție cât erai pe ringul de dans cu pretendentul tău.

— Nu mai spune!

— Ce s-a întâmplat cu tata, a eclipsat cele petrecute aseară în grădină.

— Te-a cerut în căsătorie! Presupun că l-ai refuzat.

— Firește.

— I-ai spus că ești logodită cu altul?

— Cum s-o fi făcut? I-am spus că inima mea este dăruită altuia, dar - după cum s-a exprimat el însuși - nu port inel și nu am dat un anunț oficial. În ochii lumii, sunt liberă.

— Iar cum nici părinții tăi nu știu, va crede că l-ai mințit.

— Exact. O, Elizabeth! Ce să fac?

Ușile hotelului Brown se deschiseră în fața lor, iar Lilliana fu nevoită să tragă adânc aer în piept ca să aibă curaj să intre.

— Să te aștept în hol? sugeră Elizabeth.

— Nu, vino cu mine!

Când mama ei îi deschise ușa, observă că avea fața trasă și că plânsese întreaga noapte.

— Draga mea! exclamă femeia, îmbrățișându-și fiica. Mă bucur că ai venit. Tocmai am sosit. Călătoria la Londra a fost îngrozitoare.

— Nu prea e vreme potrivită pentru călătorii lungi, remarcă Elizabeth. Vă las să vorbiți.

— Mamă, ai apucat să-l vezi pe tata?

— Nu. Speram să mă însoțești.

— E bine, instalat confortabil. Atât cât poate fi o celulă de închisoare.

— Știi cumva ce s-a întâmplat?

— Inspectorul-șef pare a crede că a divulgat unele secrete rușilor.

— Contele Vaslaski. Știam eu!

— Bănuiam și eu, deși n-a vrut să-mi confirme. A pomenit ceva de trădare...

— Tatăl tău este un slujitor loial al Maiestății Sale și nu și-ar trăda niciodată țara, decretă lady Parker. L-am avertizat că prietenia cu contele îi va strica reputația, dar n-a vrut să mă asculte. „Nu înțelegi", îmi tot spunea el.

Lilliana rămase tăcută, neputându-și reprima gândul care nu voia să-i dea pace.

— Și dacă tata e vinovat? șopti ea, fiindu-i aproape teamă să dea glas propriilor temeri.

— Cum așa?

— Se spune că familia e ultima care află de trădarea unuia dintre membrii săi.

— Tatăl tău nu e trădător. M-ai înțeles? Nu trebuie să ai astfel de gânduri. Sunt sigură că există o explicație.

— O, mamă! Îmi pare rău, strigă Lilliana, izbucnind în lacrimi. Sunt foarte îngrijorată.

Lady Parker o strânse în brațe și începură amândouă să plângă.

După o timp, mama ei îi dădu drumul.

— Vino! Nu trebuie s-o lăsăm atâta timp singură pe Elizabeth. Mergem la poliție să-l vedem pe tatăl tău, după care vom trimite o telegramă avocatului, să vină imediat la Londra.

— Domnul Beadale e prea bătrân pentru o asemenea călătorie și n-ar ști cum să abordeze un astfel de caz. Nu ne putem permite să angajăm pe cineva de la Londra?

— Draga mea, tatăl tău a pierdut mulți bani în ultimul timp și nu ne putem permite un avocat londonez.

— Știu, mamă. Tata mi-a vorbit aseară despre mina din America.

— Lilliana, ai douăzeci și unu de ani și ești suficient de matură încât să înțelegi că situația e gravă. Poliția cere o cauțiune de o mie de lire sterline ca să-l elibereze.

— Dacă ar ajuta, aș vinde fiecare obiect pe care-l am ca să strângem banii.

— Draga mea, casa e ipotecată. De-abia ne descurcăm. Nu avem bani pentru altceva.

— Nu avem nicio rudă la care să apelăm?

— Nu. Nu putem implica pe nimeni din afara familiei.

— Așadar, tata trebuie să rămână în închisoare până la proces.

— Mă tem că da, răspunse mama ei cu un oftat. Dar ne gândim noi la ceva. Să mergem la Elizabeth, acum!

Mai târziu, în timp ce luau un ceai la restaurantul hotelului, Elizabeth se strădui din răsputeri să fie veselă și amuzantă.

Îi povesti o mulțime de lucruri doamnei Parker despre bal, iar aceasta îi puse întrebări despre casa ducelui.

În tot acest timp, Lilliana rămase tăcută.

„Dacă lordul Farringdon se oferă să mă ajute, atunci - indiferent de cost - va trebui să accept”, decise ea în timp ce mama ei turna ceai în ceașcă.

*
* *

Mătușa Victoria făcu tot ce-i stătu în putință s-o ajute pe Lilliana și pe mama acesteia. Își puse trăsura la dispoziția lor, așa încât să-l poată vizita pe sir William și o invită pe mama Lillianei să rămână la ea până la rezolvarea situației.

La început, lady Parker protestă, apoi își aduse bagajul pe White Horse Street.

— Câtă timp vom sta la Londra, mamă?

— În curând va trebui să ne întoarcem acasă, draga mea. Ai avut dreptate în privința domnului Beadale. Mi-a transmis o telegramă în care și-a exprimat refuzul. Poate ne va putea recomanda lady Walsington pe cineva.

— Mai e și problema cauțiunii. Mâine e ultima zi în care putem depune banii.

— I-am scris unei mătuși pe care n-am văzut-o de mulți ani. Cred că e destul de înstărită. Am adoptat un ton umil și i-am cerut un împrumut, deși n-am mari speranțe că va accepta.

Când ajunseră la poliție, li se spuse că sir William fusese dus pe Great Marlborough Street, să aștepte procesul.

*
* *

Lilliana aproape uitase de întâlnirea cu lordul Farringdon când reveniră pe White Horse Street. Fu întâmpinată de un buchet cu violete și o carte de vizită.

— De la cine sunt, draga mea?

— De la lordul Farringdon. A venit la bal, aseară.

— Din câte înțeleg, ai un nou admirator. Mi se pare că e cam bătrân pentru tine, dacă nu te superi.

Lilliana nu-i răspunse.

Mai târziu, de-abia se atinse de mâncarea pregătită de François.

— Nu mănânci? o întrebă mătușa Victoria, îngrijorată. Nu-ți stă în fire. Probabil îți faci griji pentru tatăl tău.

Lilliana încercă să zâmbească, dar nu reuși.

Mai târziu, Manners anunță că lordul Farringdon venise să o vadă pe domnișoara Parker, iar Lilliana tresări.

— O, Doamne! A sosit deja ceasul.

— Să-i spun că sunteți ocupată?

— Spune-i să aștepte, Manners. Vin și eu imediat.

Când se ridică, Elizabeth îi strânse mâna. Își privi prietena cu milă, întrucât știa ce o așteaptă.

— Mamă, te rog să-l trimiți pe Manners după mine, dacă sunt reținută mai mult de o jumătate de oră.

— Pare destul de nepoliticos...

— Astăzi n-am chef să fac conversație cu nimeni, mamă.

Trăgând adânc aer în piept, Lilliana se îndreptă spre salon.

Rămase câteva clipe în fața ușii să se reculeagă, după care intră.

Imediat ce o văzu, lordul se ridică și-i zâmbi. Era un zâmbet care-i îngheță sângele în vene.

— Domnișoară Parker! Frumoasă ca întotdeauna.

— Lord Farringdon, un ceai?

El încuviință, iar ea se bucură că mai poate amâna momentul când va afla la ce se gândea.

Vorbiră politicos despre vremea de la Londra până când Manners veni cu ceaiul.

— Ce mai face tatăl tău? întrebă el, în timp ce sorbea din licoare.

— Se simte bine, dar a fost mutat.

— Înseamnă că lucrurile progresează mai repede decât am crezut, mormăi el, punând ceașca pe masă.

— Îmi pare rău, dar nu cred că înțeleg, zise ea alarmată.

— Este limpede că încearcă să avanseze cu procesul. Prizonierii nu sunt mutați decât atunci când procesul este iminent.

— Oh! strigă ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Gata! Gata, draga mea! Calmează-te! Cred că te pot ajuta.

— Cum?

— Ți-am spus că am aflat de acest incident neplăcut în care este implicat tatăl tău de la o cunoștință.

Lilliana ezită. Nu-i plăceau jocurile de genul acesta și ardea de nerăbdare să încheie cât mai repede această conversație.

— Cine e această cunoștință?

— Inspectorul-șef mi-e prieten foarte bun. Îmi place să fiu la curent cu tot ce se petrece. După ce l-au arestat pe tatăl tău, m-a căutat la club, să mă întrebe dacă îl cunosc.

— Așadar, ai aflat despre cele întâmplate tatei înaintea mea.

— Mă tem că da. Însă așa merge lumea, draga mea.

Se opri, continuând s-o privească insistent.

Înfățișarea lui o revolta în asemenea măsură, încât nu îndrăznea să se uite la el.

— Dar am divagat, continuă el. Știu că au cerut o sumă consistentă de bani pentru a fi eliberat pe cauțiune și sunt gata s-o ofer. În plus, dacă îmi vei accepta condițiile, voi plăti cel mai bun avocat din

Londra care să-l reprezinte. Sunt sigur că va fi eliberat pe cauțiune și s-ar putea ca procesul nici măcar să nu ajungă în fața curții.

Lilliana avea buzele uscate.

Începea să înțeleagă la ce se referea folosind cuvântul „condiții” și avu senzația că inima îi stă parcă în loc.

Trase adânc aer în piept și întrebă:

— Care sunt aceste condiții?

— Nu e evident? Să te căsătorești cu mine.

— Și dacă refuz?

— Atunci, nu numai că tatăl tău va face închisoare, dar voi avea grijă ca ziarele să afle imediat tot scandalul. Cunosc un jurnalist care abia așteaptă să facă publică o asemenea poveste. Va fi imediat promovat, cu un subiect așa de gras: membru al parlamentului căzut în dizgrație pentru înaltă trădare.

— Tata nu e trădător! exclamă ea, furioasă. Nu-ți permit să vorbești astfel despre el.

— Atunci, trebuie să te căsătorești cu mine. Nu există alternativă, decretă lordul Farringdon pe un ton triumfător.

Lilliana se duse la fereastră și încercă să-și înăbușe lacrimile.

Ce să facă?

— Se zvonește că vindea secrete rușilor despre campania noastră din India. Gândește-te ce scandal va fi! Nu vei mai fi primită în nicio casă din țara asta. Dacă nu mă înșel, pedeapsa pentru trădare este moartea.

— Nu, strigă Lilliana. Nu! Nu!

— Atunci, soluția este simplă, zise el pe un ton sinistru. Căsătorește-te cu mine. Tatăl tău va scăpa de închisoare și de scandal. Toată lumea va fi mulțumită. Gândește-te cât de fericit va fi tatăl tău știind că te-ai căsătorit cu mine pentru a-l salva.

Lilliana se prăbuși pe un scaun, frângându-și mâinile.

„Ce să fac? Ce să fac?” se tot întreba ea. „Dacă mă căsătoresc, voi fi nefericită pentru totdeauna, iar dacă n-o fac, toată familia mea va suferi. Tata ar putea chiar ajunge la ocnă.”

Ceasul bătu de două și jumătate, iar Lilliana își tot scutura capul, ca pentru a scăpa de un coșmar.

În cele din urmă, se hotărî.

— Prea bine. Dat fiind că n-am de ales, mă voi căsători cu tine, lord Farringdon, însă nu trebuie să te aștepți la iubire din partea mea.

Auzind-o, lordul nu se putu împiedica să-și arate bucuria. Se ridică de pe scaun, îi luă mâna și i-o acoperi cu sărutări.

— Ai luat decizia corectă. Iubirea va veni mai târziu. Mă voi duce la tatăl tău îndată ce-l voi contacta pe avocat. Voi plăti cauțiunea, iar până diseară va fi eliberat. Revin imediat ce aranjez eliberarea. Ai cuvântul meu.

Când auzi ușa de la intrare închizându-se, Lilliana se prăbuși la pământ și începu să hohotească.

„Ce am făcut? O, Robert! L-am eliberat pe tata, dar te-am trădat pe tine. Am fost prinsă în capcană. Prinsă în capcană într-un mod cât se poate de urât.”

Plângea în continuare când mătușa Victoria și mama ei dădură buzna înăuntru.

Capitolul 5

Lilliana de-abia reuși să se ridice de jos. Avea ochii împăienjeniți de lacrimi. Trecu pe lângă mama ei și pe lângă mătușa Victoria și fugi sus, pe scări.

Se încuie în cameră și vărsă lacrimi amare.

„Ce am făcut?" se întreba ea. „Cum să-i spun lui Robert că mă căsătoresc cu un alt bărbat?"

Înainte de cină, auzi o ușoară bătaie în ușă. La început nu acordă atenție, spunându-și că nu era decât Antoinette, însă cum bătăile erau mai insistente, hotărî să deschidă.

Trase zăvorul și deschise. Nu era mătușa Elizabeth sau mama ei, așa cum se aștepta, ci tatăl ei.

— Tată! strigă ea, aruncându-i-se în brațe. Ești chiar tu!

De data asta, vărsă lacrimi de bucurie.

— Draga mea, nu-mi vine să cred. Mă așteptam să fiu transferat la o altă închisoare și când colo, m-au eliberat. Se pare că lordul Farringdon a plătit cauțiunea. Dar ce-am auzit? Să fie oare adevărat că te căsătorești?

— Așadar, ți-a cerut mâna mea?

— Păi... da. Trebuie să recunosc că am fost ușor surprins. Pe de altă parte, știu că te-a căutat de mai multe ori. E neașteptat, dar mă bucur că a intervenit. A spus că vrea să cumpere din pământurile noastre și că îmi va oferi o sumă frumușică. Astfel, voi putea să achit datoriile rămase din afacerea derulată în America.

Lilliana nu îndrăznea să-l privească, fixând podeaua.

— Știi cât de mult înseamnă asta pentru mine. M-am gândit că va fi mult mai complicat să-mi recapăt libertatea.

— Mă bucur foarte mult pentru tine, tată, murmură ea, încercând să nu se gândească la modul cum era nevoită să plătească libertatea tatălui ei.

— Când veți face anunțul?

— Nu știu. Lordul se ocupă de toate.

— Spune-mi, Lilliana, îl iubești? Sincer.

Inima ei era zdrobită. Se uita la încălțăminte, întrebându-se ce să-i răspundă.

— Nu, tată, dar poate va veni și iubirea, cu timpul. După cum ai spus tu însuți, e un om foarte bogat. Altceva nu mai contează.

— Ești foarte înțeleaptă. Nu toate căsătoriile făcute din dragoste sunt fericite. Pare un bărbat de caracter.

Se întrebă dacă își dăduse seama că se căsătorea cu lordul Farringdon ca să-l salveze. Însă, cum era un bărbat egoist și ambițios, că doar se căsătorise cu mama ei din motive financiare, era greu de crezut.

Avuseseră noroc, întrucât venise și dragostea. Probabil voia ca scenariul să se repete și cu fiica lui.

— Te rog să te îmbraci cu rochia cea mai frumoasă pe care o ai, întrucât lordul Farringdon va cina cu noi diseară. Mama ta e cam șocată de felul cum s-au desfășurat lucrurile, dar își va reveni.

Lilliana își alese o rochie. Nu prea îi dădea inima ghes să celebreze, așa că o rochie de culoare deschisă ieșea din discuție. Alese în schimb o rochie neagră cu mâneci ample și fără decolteu. Ai fi zis că e în doliu.

„Așa mă și simt. Am senzația că port doliu. O fi fost eliberat tata, dar eu mi-am pierdut iubirea și viața. Iar vina nu-mi aparține."

Când se auzi gongul, coborî.

Lordul Farringdon aștepta în salon.

— Draga mea! La fel de frumoasă ca întotdeauna! Totuși, nu ți se pare că rochia asta e mai degrabă potrivită pentru o înmormântare?

— Nu am altă rochie călcată și pregătită.

— Șampanie, draga mea? o întrebă mama ei.

Lilliana luă paharul cu un gest mecanic. De obicei îi plăcea șampania, însă de data asta avea senzația că înghite otravă.

— Cred că ar trebui să facem anunțul mâine, în „*Times*", sugeră lordul Farringdon. Ce spui de ziua Întâmpinării Domnului ca zi de nuntă?

— Cum dorești, replică Lilliana, căreia nu-i păsa dacă evenimentul avea loc a doua zi.

— Nu-mi plac logodnele lungi, dar am unele afaceri de rezolvat, așa că va trebui să așteptăm până după Crăciun.

Când se îndreptară spre masă, Lilliana îi oferi brațul, așa cum se cuvenea. Apropierea de el o revolta, însă se sili să-i zâmbească.

Mai târziu, lordul închină un pahar și ținu un discurs în care vorbi despre cum o cunoscuse și cum se îndrăgostise instantaneu de ea. Mâna îi tremura în clipa când scoase din buzunar un inel cu un imens diamant superb, și pe care-l puse pe inelarul Lillianei. Acesta scânteia în lumină, iar Elizabeth, zise cu respirația tăiată:

— O, Doamne! E enorm.

— Felicitări! zise mătușa Victoria. Pentru sănătatea voastră.

Ridică paharul și-i aruncă Lillianei o privire plină de subînțeles, ca și cum ar fi vrut să-i transmită că avea unele îndoieli în această privință.

Lilliana nu îndrăzni s-o privească, stând cu ochii fixați asupra inelului.

— Îți place? șopti lordul Farringdon.

Lilliana avea senzația că dacă va deschide gura va începe să țipe, așa că se mărgini să dea din cap în semn de încuviințare.

— Văd că ești copleșită, draga mea. Poate dorești să te retragi mai devreme, nu? Pari obosită.

Bucuroasă că o asemenea scuză o ajută să scape, Lilliana îi permise s-o ajute. Spuse noapte bună tuturor și plecă.

Tocmai se pregătea de culcare, când auzi o bătaie în ușă. Deschise și o văzu pe mătușa Victoria.

— Pot intra?

— Sigur că da. E casa dumneavoastră.

Femeia trase adânc aer în piept și zise:

— Draga mea, poți să mă trimiți la plimbare, dar chiar te bucuri de această căsătorie? Nu prea pari fericită de norocul pe care-l ai și, deși știu prea bine că multe căsătorii nu se încheie din dragoste, nu mă pot împiedica să-ți spun că am senzația că ai fost silită să accepți acest aranjament.

Lilliana se holbă la ea. Cum de știa?

— Sunt sigură că... îl voi îndrăgi după ce ne vom căsători.

— Lilliana, nu sunt chiar așa de naivă. Tatăl tău era în închisoare și dintr-odată e liber. În condițiile în care cauțiunea era foarte mare. Știu că e înstărit, dar chiar și lui i-ar fi fost greu să strângă o asemenea sumă de bani.

O asemenea replică o făcu pe Lilliana să izbucnească.

— O, îl urăsc. Nu vreau să mă căsătoresc cu el, dar trebuie s-o fac pentru binele tatei, zise ea, hohotind. O fac pentru familie, dorințele mele nu contează.

Mătușa Victoria o îmbrățișă.

— Te rog să nu le spui părinților mei, pledă ea.

— Iar contele e în India, nu?

— Trebuie să renunț la el. Îi voi scrie îndată ce voi putea și-l voi informa.

Mătușa Victoria rămase cu Lilliana o bună bucată de timp.

Deși își iubea nespus mama, nu se simțea în stare să-și dezvăluie în fața ei adevăratele sentimente care o încercau.

Văzuse cât de fericiți erau părinții ei că necazurile lor se sfârșiseră. Căsătoria ei rezolva o mulțime de probleme.

— Așadar, e o afacere?

— Da.

— Mare păcat, dar nu toate femeile sunt suficient de norocoase încât să se bucure de o dragoste adevărată. Eu am fost norocoasă din punctul ăsta de vedere și trebuie să-mi arăt recunoștința în fiecare zi.

Trebuie să te părăsesc acum, draga mea. Nu voi vorbi nimănui despre discuția noastră. Noapte bună!

Lilliana o urmări din priviri părăsind încăperea, întrebându-se ce să-i spună Elizabethei.

„Voi vorbi cu ea dimineață", decise ea. „Apoi, îi voi scrie lui Robert."

Înainte de a se culca, îi puse fotografia cu fața în jos.

*

* *

A doua zi dimineață, se pregătiră pentru întoarcerea la Downleigh.

Elizabeth se hotărî să mai rămână o timp la Londra, întrucât pretendentul ei o invitase la un ceai, la Ritz.

La micul dejun, se uitară peste ziarul „*Times*", care conținea anunțul logodnei lor. Să vadă acele rânduri scrise negru pe alb îi provocă Lillianei greață.

Îi trecu prin minte că Robert l-ar putea vedea. Doar li se trimitea presa din țară.

Elizabeth remarcă tăcerea ei, așa că îi sugeră să facă o plimbare în timp ce i se pregăteau bagajele.

În timp ce se plimbau prin Green Park, Elizabeth își luă prietena de braț și o privi drept în ochi.

— Draga mea Lilliana, trebuie să mărturisesc că sunt șocată că ai acceptat cererea în căsătorie a lordului Farringdon. Parcă spuneai că nu-l suporți, nu?

— Nu pot să te mint, Elizabeth. E departe de visele mele.

— Să înțeleg că te-ai căsătorit ca să-ți ajuți tatăl?

Pe Lilliana o podidiră lacrimile, așa că fu nevoită să-și scoată batista.

— Am făcut-o pentru binele familiei.

— E un sacrificiu nobil, dar cu iubirea cum rămâne? Cu contele?

— Te rog, nu-mi vorbi de el! Nu suport să-i aud numele. Îmi provoacă prea multă suferință.

— Dar credea că, la întoarcere, te vei căsători cu el. Trebuie să-i scrii și să-i spui ce s-a întâmplat.

— Nu cred că aș suporta să-i scriu, dar altă modalitate nu există. Sper într-un miracol. Sper că această căsătorie nu va avea loc.

— Draga mea, trebuie să fii realistă! Mi-ai spus întotdeauna că sunt o romantică, însă a spera imposibilul este curată nebunie, iartă-mă că îți vorbesc astfel.

Lilliana se prăbuși pe o bancă și-și șterse lacrimile.

— Ai dreptate. Am decis să nu-i mai răspund lui Robert la scrisori, iar când voi compune scrisoarea potrivită, am să i-o trimit.

— Situația este foarte dificilă, iar tu - din loialitate - te-ai gândit

mai întâi la părinții tăi. Ai văzut ce fericiți erau la micul dejun? Ce trist este că noi, femeile, nu putem avea control asupra propriilor vieți și că trebuie să acceptăm orice fără crâcnire.

— Așa spune și mătușa ta.

— Mătușa Victoria e foarte înțeleaptă.

— Elizabeth, îmi ești o prietenă așa de bună.

Strânse mâna prietenei sale și se simți cuprinsă de tristețe. Dacă lucrurile vor progresa, probabil va fi foarte fericită alături de scoțianul ei.

Încercă să nu fie invidioasă.

La întoarcere, Lilliana se simțea nespus de nefericită.

Oare cât va dura până când Robert va vedea anunțul din ziar?

Și dacă îi va scrie vreun prieten sau vreo rudă înaintea ei?

*
* *

Lordul Farringdon veni în Hampshire la o zi după ea.

O vizita în fiecare zi, fie invitând-o la plimbare în faetonul lui, fie luând ceaiul împreună.

Mama ei îl invită la sărbătoarea de Crăciun, iar Lillianei îi venea să plângă de frustrare.

După participarea la slujba de la biserică, se așezară la masă.

Lilliana aproape nu se atinse de mâncare, dar încercă să-și arate entuziasmul când lordul Farringdon scoase un lanț cu un diamant imens care aparținuse mamei lui.

— E splendid! exclamă lady Parker. Pune-ți-l, draga mea! Lordul Farringdon dorește probabil să vadă cum îți vine.

Lilliana încercă să nu tresară când degetele lui îi atinseră gâtul.

— Fermecător! șopti el. Vor mai fi și alte bijuterii, după ce ne vom căsători.

„Aș prefera mai degrabă un șirag de scoici de la Robert decât cele mai fine diamante de la tine”, își spuse Lilliana în timp ce sorbea din vin.

*
* *

Pregătirile pentru nuntă începură să capete formă.

Lilliana își petrecea acum bună parte din timp acasă la lordul Farringdon.

— În curând vei fi stăpână peste toate astea, îi spuse el într-o zi din ianuarie.

Personalul de la moșia lui era ales după chipul și asemănarea lui. Mai ales doamna Lock, o femeie înaltă și slabă, cu ochi iscoditori, care

parcă îți sfredeleau sufletul. O măsura pe Lilliana din creștet până-n tălpi.

Îi plăcea foarte mult s-o certe pe Lilliana de parcă ar fi fost un copil. De fiecare dată când încerca să ia o decizie cu privire la meniu sau la flori, doamna Lock intervenea și o contrazicea.

„Uneori, am senzația că mireasa e doamna Lock, nu eu", se trezea ea gândind.

Fără a mai pune la socoteală că raporta totul lordului, după cum își dăduse seama din micile remarci pe care le făcea de-a lungul zilei.

Îl auzise de nenumărate ori aducând vorba de fratele lui, Andrew, iar peste câteva săptămâni îl cunoscu.

— Andrew a fost în Franța, îi explică lordul Farringdon. Cumpără și vinde tablouri ale marilor pictori, iar Parisul este sufletul acestui gen de comerț.

— N-am mai fost la Paris de nu știu când, comentă ea, observând cât de mare era diferența între trăsăturile lui Andrew și cele ale fratelui său.

— E un oraș minunat și cu fiecare vizită tot mai fermecător. Fratele meu are gusturi foarte rafinate, mai ales în privința logodnicei sale, remarcă Andrew.

Lilliana roși, descoperind curând că Andrew era complet diferit de fratele lui. Era școlit și citit, așa că îi căuta prezența.

Într-o bună zi, se trezi gândindu-se că ar fi preferat să fie nevoită a se căsători cu fratele lordului.

Era limpede că vizitele la Carstairs House erau acum mult mai plăcute.

— Oare Andrew va locui cu noi după căsătorie? întrebă ea într-o zi.

Lordul Farringdon o privi bănuitor.

— De ce întrebi? Sunt gelos și nu voi tolera să petreci prea multă timp în compania lui, draga mea. Poate îl voi alunga. Nu se cuvine să devii prea atașată de cumnatul tău.

— Stăpâne, nu văd în el altceva decât un cumnat. N-ai de ce să-ți faci griji.

Lordul Farringdon se îndreptă spre ea și-i luă mâinile, acoperindu-i-le cu sărutări.

— Draga mea, habar n-ai ce chin ar fi pentru mine gândul că ai putea avea ochi pentru un alt bărbat. Vreau să mă iubești numai și numai pe mine.

— Poate... cu vremea, murmură ea, știind în adâncul sufletului că acel moment nu va veni niciodată.

— Tot ce îți cer, e să fii numai și numai a mea.

— Ai obținut ce ți-ai dorit, zise Lilliana, aproape plângând.

Când sosi trăsura, se simțea aproape eliberată. Avea senzația că oriunde se deplasa în casă, lordul Farringdon era pe urmele ei.

Era clar că vorbise cu fratele lui, întrucât Andrew o evită întreaga după-amiază.

Abia acasă putu să răsufle liniștită.

— Mama dumneavoastră dorește să vă vadă, domnișoară, zise Holmes, zâmbitor. E în camera de zi.

Tânăra se îndreptă spre soațele casei.

— Lilliana, draga mea!

Se aplecă să-și sărute mama și observă scrisoarea pusă deoparte.

— A sosit imediat după ce ai plecat. E din India. Presupun că e răspunsul lui Robert la scrisoarea ta.

Pe Lilliana o trecură toate căldurile. Mama ei habar n-avea că nu trimisese o asemenea scrisoare, că urma s-o scrie.

O luă și se uită la scrisul familiar.

— E de la conte?

— Da, mamă.

— Atunci, trebuie s-o deschizi imediat.

Mâinile Lillianei tremurau în timp ce rupea sigiliul.

„Draga mea, am vești bune. Superiorii mei au decis că nu mai e nevoie de mine în India și cu bucurie în suflet te anunț că revin în Anglia pe douăzeci și patru ianuarie.

Promite-mi, te rog, că mă vei aștepta la chei, la Southampton. Vaporul trebuie să ajungă în port la amiază. De-abia aștept să ne revedem. Sper că nu vei lipsi.

Al tău,
Robert.”

— Oh! exclamă ea, lăsând să-i scape scrisoarea.

— Ce e?

— Pe 24. Robert se întoarce pe 24. O, mamă! Crezi că a aflat de logodnă?

— Așadar, e cum am bănuit. Nu i-ai scris. Te vei duce să-i spui personal? Trebuie să-l faci să înțeleagă situația. N-are cum să reia relația de acolo de unde a lăsat-o.

Lilliana vărsă lacrimi amare. Clătină ușor din cap.

— Cum m-aș putea duce, atâta timp cât lordul Farringdon e mereu pe urmele mele? Nici la plimbare nu mă lasă să mă duc singură. Habar n-aveam că e așa de gelos. Nu mai departe de azi, i-a spus fratelui său că e prea prietenos cu mine. Nu, nu pot merge!

— Atunci, trebuie să-i scrii imediat, încât să primească vestea în clipa când sosește. Nu trebuie să afle de la altcineva. Trebuie să-i spui tu însăți, nu un servitor sau o cunoștință.

— O, mamă! Vreau să mor. Îmi doream așa de mult să-l văd, dar acum nu mai e cu putință.

— Trebuie să-ți îndeplinești angajamentul pe care l-ai luat față de

lordul Farringdon, dar să-i spui contelui de logodnă. Va înțelege că n-ai putut să-l aștepți.

Lillianei îi stătea pe limbă să îi spună mamei sale cele petrecute în grădină, înainte de plecarea lui Robert, dar ar fi dat totul peste cap.

„Dacă îi mărturisesc, îl va obliga pe tata să rupă logodna”, își spuse ea. „Dacă se va întâmpla asta, lordul Farringdon nu va mai cumpăra pământul de la tata și probabil va informa ziarele despre scandalul evitat până acum. Nu, soarta îmi e pecetluită”.

Pecetluită de un bărbat pe care nu-l iubea.

„Prefer mai degrabă să mor, își spuse ea în timp ce mama ei îi aranja părul și o presa să-i scrie contelui. Orice e mai bun, chiar și moartea, decât această îngrozitoare situație în care mă aflu.”

Capitolul 6

A doua zi, Lilliana se sui cu inima grea în faetonul trimis de lordul Farringdon. Aseară, își auzise părinții certându-se cu privire la nuntă.

— A făcut un foarte mare sacrificiu pentru tine, William! o auzise pe mama ei spunând.

Lilliana se trezise în acea dimineață cu speranța că tatăl ei o va liniști, îi va spune că totul e în regulă, că până la urmă nu va fi nevoită să devină soția lordului Farringdon. Din păcate, acesta nici măcar nu catadicsise s-o privească în ochi la micul dejun.

La Carstairs House, lordul Farringdon era foarte ocupat, așa încât doamna Lock o conduse în camera de zi, unde o aștepta o croitoreasă.

I se ridică un nod în gât când i se întinseră zece modele de mătase albă din care să-l aleagă pe cel mai potrivit pentru rochia de mireasă. Mai că-i venea să arunce totul în foc și să se uite la flăcări până nu mai rămâne nimic.

La zece și jumătate, lordul Farringdon intră în odaie.

— Nu trebuie să vedeți materialul. Poartă ghinion, strigă doamna Lock, scandalizată.

— Nu cred în asemenea superstiții prostești, replică el. Oricum, doream să stau de vorbă cu domnișoara Parker între patru ochi. Te rog să ne lași singuri.

— Stăpâne? întrebă Lilliana.

— Nu te alarma, draga mea. Am venit să discut cu tine despre ceea ce sper că va fi o schimbare plăcută. Pari copleșită, așa că o schimbare îți va prii. Am niște afaceri de rezolvat la Londra și aș vrea să mă însoțești. Voi vorbi desigur cu părinții tăi, iar doamna Lock îți va servi drept însoțitoare.

Lilliana trase adânc aer în piept.

Dacă va pleca la Londra cu lordul Farringdon, oare nu-i va putea vorbi personal lui Robert?

Vaporul lui urma să acosteze în port peste două zile, iar cum era un bărbat inteligent, poate va găsi o modalitate s-o salveze.

— Aș prefera să rămân în Hampshire, stăpâne, răspunse ea cât putea de calm.

Expresia de pe chipul acestuia se schimbă. Lilliana recunoscu imediat semnele furiei.

— Trebuie oare să-ți amintesc de înțelegerea noastră? Nu e târziu

să informez presa despre stupiditatea tatălui tău.

— Dar ai afirmat că Vaslaski s-a întors în Rusia și cazul a fost închis.

— Dacă îmi amintesc bine, am spus că a fost suspendat. Este o diferență între suspendat și închis. Inspectorul-șef l-ar deschide oricând bucuros, dacă îi spun care e prețul.

Lilliana rămase tăcută în timp ce se gândea.

„Așadar, mă va amenința cu asta până ce îmi va pune verigheta pe deget. Am fost o proastă să cred că a renunțat. Trebuie să-mi scot din cap gândul de a-l vizita pe Robert. O scrisoare și atâta tot."

— Te întreb încă o dată: vii cu mine la Londra?

Lordul Farringdon bătea nerăbdător cu degetele în masă. Ochii lui trădau nerăbdare.

— Vom sta pe Street Park?

— Desigur. E reședința mea londoneză. Curând, îți va aparține.

— Atunci, te voi însoți.

Lordul Farringdon era radios. Părea încântat că arătase în cele din urmă puțin entuziasm pentru călătorie.

— Excelent. Vei putea cumpăra tot ce-ți dorești. Din banii mei, firește. Sunt sigur că există o mulțime de lucruri de care ai nevoie pentru nuntă și... adăugă încet, luna de miere.

Lilliana simți un nod în stomac. Aproape uitase de luna de miere.

— Vom fi plecați?

— Evident. Îmi pare rău că n-am discutat până acum cu tine despre asta, dar am făcut rezervări pentru o călătorie la Veneția.

Lilliana își dorise dintotdeauna să viziteze Veneția, dar nu-i trecuse nicio clipă prin minte că s-ar putea întâmpla alături de un astfel de individ. În visele ei romantice, se văzuse plimbându-se cu Robert mână-n mână.

Iar acum afla că va vizita orașul acela minunat cu un bărbat pe care-l disprețuia. Cu el, ar fi preferat să meargă prin deșertul african sau în minele siberiene.

— Iar câtă timp vom fi la Londra, vreau să-l vizitezi pe medicul meu, ca să ne asigurăm că ești pregătită pentru a da naștere copiilor. Nu sunt tânăr și nu vreau să aștept. Sunt sigur că vei aprecia asta.

Lilliana îl privi uluită, neînțelegând ce-i spune.

— Copii! repetă ea. Nu m-am gândit că...

— Ești tânără și puternică, draga mea. Nu are de ce să-ți fie teamă. Când va sosi vremea, vei primi cele mai bune îngrijiri medicale.

Lilliana înghiți în sec.

„Am visat că port copiii lui Robert, cugetă ea, dar nu mă văd cu niciun chip având un copil cu acest bădăran".

Lordul Farringdon interpretă tăcerea ei drept modestie.

— Îmi pare rău. Cred că te-am șocat. N-am vrut să insinuez că nu

poți avea copii. Dar după cum cred că-ți dai seama, ard de nerăbdare să am un moștenitor care să-mi ducă numele mai departe. Un bărbat are nevoie de un fiu, Lilliana.

„Nu-mi închipui ceva mai îngrozitor decât un copil născut dintr-o uniune așa de nefericită", își spuse ea.

După plecarea lui, Lilliana izbucni în plâns.

Doamna Lock intră imediat și o certă pentru că plânge.

— Nu trebuie să te comporți așa. Ar trebui să fie cea mai frumoasă perioadă a vieții tale.

„Într-adevăr, acum ar fi trebuit să-l aștept pe Robert să se întoarcă din călătorie, nu să stau cu oamenii ăștia nesuferiți."

— O, Robert! șopti ea. De-ai ști ce mi se întâmplă!

Dar de unde să știe?

Acesta era pe vapor, neavând habar că femeia pe care o ceruse de soție se va căsători cu altul. Peste două zile Lilliana era la Londra, însă gândurile ei erau departe, la Southampton.

*

* *

Era vremea prânzului când *Sirius* acostă la Southampton. Pe vapor fusese veselie mare, iar bărbații de-abia așteptau să-și revadă soțiile și copiii.

Contele rămăsese timp îndelungat în cabină, compunând o lungă scrisoare de dragoste sub forma unui poem, adresată Lillianei. Își exprima în aceasta toate speranțele în viitorul lor comun, vorbindu-i înflăcărat despre iubirea lui.

O bătaie în ușă îi întrerupse șirul gândurilor.

— Stăpâne, mai avem puțin și acostăm în port, zise sergentul. Coborâți să vă adresați soldaților înainte de a ne despărți?

Contele puse totul jos și oftă. Împături scrisoarea și o vârî în buzunarul de la tunică.

— Strânge-i pe oameni în zece minute! Am să le vorbesc.

Era un om norocos și fericit. Atâtea surprize plăcute îl așteptau!

„Aștept clipa asta din momentul când am pus ochii pe Lilliana. De-abia aștept să-i simt brațele în jurul gâtului și buzele lipite de ale mele. O, de când tânjesc după aceste clipe! Mă întreb de ce nu mi-a răspuns la ultima scrisoare. Poate dorește să mă surprindă, poate vrea să-mi stârnească și mai mult pasiunea lăsând loc incertitudinii, nesiguranței."

Chicoti. Lilliana nu era capricioasă, dar poate dorea să-l pedepsească puțin pentru că plecase, pentru că o părăsise.

„Va veni. Sunt sigur că nu mă va abandona."

Scoase din buzunar inelul pe care-l cumpărase din India. Avea safire și un diamant.

„Nu mai există un astfel de inel în Anglia, dar și Lilliana mea e specială.”

Zâmbi, imaginându-și figura ei în clipa când va vedea inelul.

Oare va plânge? Oare i se va arunca în brațe și-l va săruta, șoptindu-i vorbe de alint?

Îi părea rău că își părăsește regimentul. India fusese o experiență extraordinară pentru el, deși existaseră câteva incidente pe care prefera să le uite.

Ca de exemplu, ziua în care lady Marlow își declarase sentimentele pe care le avea pentru el...

Când păși pe punte, se întrebă ce să le spună oamenilor săi. Ceva emoționant, ceva ce să nu uite toată viața.

Discursul lui fu primit foarte bine de toată lumea. Observă chiar că unii aveau lacrimi în ochi. Le mulțumi tuturor pentru curaj, loialitate și răbdare.

Soldații începură să aplaude când termină de vorbit.

— De trei ori „Ura!” pentru șeful nostru.

Mai târziu, unul dintre generali se apropie de el.

— Ia spune, te așteaptă vreo tânără pe chei?

— Cred că da, răspunse el zâmbitor.

Generalul îl bătu pe umăr și începu să râdă.

— Bine jucat, bătrâne!

— Vreau s-o iau de soție cât se poate de curând. M-a așteptat prea mult.

— E frumoasă?

— O adevărată Venus.

— Atunci, ești norocos. Casă de piatră! Vă căsătoriți la Londra sau în Hampshire?

— În bisericuța din Downleigh. Acolo s-au căsătorit părinții și bunicii mei.

— Ești binecuvântat! exclamă generalul, cu un oftat.

Când puseră piciorul pe pământ, inima lui Robert bătea nebunește. Îîși aruncă ochii prin mulțime, însă aglomerația era așa de mare încât nu reuși să vadă nimic.

— Poate ar fi mai bine să mă uit după trăsura ei.

De peste tot se auzeau chiotele de bucurie ale celor care se regăseau după atâta amar de timp.

Contele așteptă ca mulțimea să se risipească. Se uită de la stânga și la dreapta, așteptând să o audă cum îi strigă numele.

În zadar însă.

— Stăpâne! Stăpâne!

Contele îl zări pe servitorul lui, Fentiman.

— Fentiman! exclamă el încântate.

— Stăpâne, mă bucur să te revăd. Sper că ați avut o călătorie

plăcută.

— A fost lungă și plictisitoare. E și domnișoara Parker cu tine?

Fentiman se opri, iar contele înțelese imediat că-i ascundea ceva.

— Nu, stăpâne, răspunse el în cele din urmă.

— Probabil a sosit cu propria trăsură. Trebuie să plecăm în căutarea ei.

— Am căutat-o eu însumi. Mă tem că n-a venit.

— N-a venit? repetă el, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Nu, stăpâne.

— Probabil e reținută undeva. O s-o așteptăm o timp. Trebuie luat bagajul. Să sperăm că va sosi curând.

Fentiman privi în jos, mărginindu-se să încuviințeze.

Nu știa cum să-i spună contelui despre anunțul pe care-l văzuseră toți în ziar, înainte de Crăciun.

Pe măsură ce timpul trecea, contele începu să dea semne de nerăbdare.

— A luat legătura cu voi domnișoara Parker?

— Nu, stăpâne. N-am mai văzut-o de un timp. Cred că e prinsă cu unele probleme de familie.

— Ce mai contează? Probabil mă așteaptă acasă. O fi bolnavă.

Fentiman nu îndrăznea să-l privească în ochi.

Contele se simți cuprins de teamă. Ultima lui scrisoare data din noiembrie și nu primise niciun răspuns la ea.

— Haide, stăpâne! Urcați în trăsură!

După transportarea bagajului, Fentiman se așeză lângă vizitiu, pe capră.

— Fentiman, vino lângă mine. Stă să plouă.

— Prea bine, stăpâne, acceptă el, temător.

Trăsura se puse în mișcare. O tăcere apăsătoare, ca de plumb, se instală între ei.

— Ce s-a întâmplat în absența mea?

— Am fost nevoiți s-o dăm afară pe una dintre slujnice, iar mama dumneavoastră a trebuit să angajeze o nouă cameristă, stăpâne. Una din iepe a fătat un mânz, iar vicarul a adormit când lua ceaiul cu mama dumneavoastră.

Contele râse.

— Înseamnă că nu s-au schimbat prea multe. Alte vești?

— Nu, stăpâne. Bârfe tot circulă, dar nimic interesant pentru dumneavoastră.

— Dar pe domnișoara Parker ai văzut-o?

— Nu, stăpâne.

— N-a vizitat-o pe mama?

— Nu, stăpâne.

— Ce ciudat! Oare ce-i cu ea?

— N-am de unde să știu, stăpâne.

Expresia de pe chipul lui Fentiman era gravă.

Contelui i se ridică un nod în gât. Deși se lupta din răsputeri, nu reușea să scape de teamă. Voia să ajungă cât mai repede la castel.

Îndată ce trăsura opri în fața intrării, ușa se deschise, iar Grimm, majordomul, dădu buzna pe scări. Curând, se precipitară și ceilalți servitori. În mijlocul lor își zări mama.

Aceasta îl îmbrățișă cu căldură și-l sărută pe obraji.

— Ce frumos te-ai făcut! exclamă ea. Și mai distins. Vreau să-mi povestești totul despre India, despre oamenii de acolo, despre ce ai văzut...

— Toate la vremea lor, mamă. Ce s-a întâmplat cu Lilliana? N-a venit să-mi ureze bun-venit.

Chipul mamei sale se întunecă. Îi luă și-i spuse:

— Dragul meu, vino înăuntru! Trebuie să bei un coniac mai întâi.

Închise ușa în urma lor, scoase două păhărele pe care le umplu cu licoare.

— Dragul meu, începu femeia, ai lipsit multă timp. Aproape un an. Iar un an înseamnă foarte mult pentru o tânără frumoasă ca Lilliana.

— Dar mamă, ne-am făgăduit că...

— Robert, e neplăcut ce am să-ți spun, așa că o voi face direct. Lilliana e logodită cu lordul Farringdon. Logodna a fost anunțată înainte de Crăciun, iar nunta va avea loc peste trei săptămâni. A fost un anunț în „*Times*”, dacă dorești să îl vezi...

Luă ziarul și i-l întinse.

Cuvintele jucau în fața ochilor lui.

— Nu! Nu e cu putință! Înainte de a pleca, ne-am logodit în secret. Am cerut-o de soție.

— Și de ce n-ai anunțat public? Nici măcar mie nu mi-ai spus.

— N-am făcut-o de teamă ca nu cumva șeful meu să-mi retragă comanda regimentului.

— I-ai oferit un inel? Ai vorbit cu tatăl ei?

— Nu, zise el, clătinând din cap. N-am făcut-o. Am convenit să fie secretul nostru.

— Dar nu i-ai oferit niciun gaj. E tânără. Doar nu te așteptai să-și țină promisiunea, având în vedere că nu i-ai oferit nici măcar un inel.

— Dar a spus că mă iubește! Iar scrisorile ei erau pline de iubire. Înțeleg acum de ce n-am mai primit niciun răspuns din noiembrie. O, mamă! Ce mă fac?

Căzu în genunchi și începu să plângă în hohote.

— Am pierdut-o! Am pierdut-o! Fără ea, nu sunt nimic.

Contesa încercă să-l îmbărbăteze, însă el o respinse.

Fără un cuvânt, părăsi încăperea.

Următorul zgomot pe care îl auzi contesa, fu zăvorul de la

dormitorul lui și un urlet înfiorător străbătu casa.

Contele mai multe zile, refuză să iasă din cameră. Tăvile cu mâncare erau puse la ușă și rămâneau, neatinse.

Contesa îl chemă pe doctor, care încercă să-i vorbească din spatele ușii, însă în zadar.

— Are inima frântă, dar își va reveni, pronosticase el.

*
* *

În acest timp, Lilliana privea de la fereastra uneia din camerele de la reședința londoneză a lordului, întrebându-se dacă Robert aflase vestea.

Îi scrisese mamei sale s-o întrebe dacă o căutase și fu deprimată să afle că n-o făcuse.

Apoi, într-o bună zi nu mai putu răbda.

Așteptă ca doamna Lock să plece și lordul să plece la o întâlnire pe Bond Street, după care luă niște foi de hârtie și începu să-i scrie contelui.

Îi mărturisi totul, de la prima întâlnire cu lordul Farringdon până la arestarea tatălui ei și eliberarea cu condiția să accepte căsătoria cu el.

> „*Dragul meu, încheie ea, te rog să vii să mă salvezi de la o soartă mai rea decât moartea. În clipa de față sunt la Londra, la casa lui de pe Park Street. Dacă găsești o modalitate să fim împreună, aș face orice. Să nu te îndoiești nici măcar o clipă că te iubesc la fel de mult ca în ziua aceea, în grădină. Inima mea este numai a ta.*”

Împături scrisoarea, o pecetlui, o sărută și o sună pe Antoinette.

Inima îi bătea nebunește în timp ce o aștepta pe tânără să apară, într-un târziu, fata apăru și făcu o plecăciune.

— M-ați chemat, domnișoară Lilliana?

— Antoinette, te rog să pleci imediat să pui această scrisoare la poștă. Te rog să fii discretă. Nu vreau ca lordul Farringdon să afle.

— Bineînțeles, domnișoară. Plec îndată.

Înțelese imediat ce-i cerea stăpâna și de ce. Plecă, iar Lilliana auzi ușa din față închizându-se.

— Slavă Cerului! exclamă ea, cu un oftat. Când Robert va primi scrisoarea, știu că va intra în acțiune. Dacă există o persoană care mă poate ajuta, numai el e acela.

Numai că n-avea de unde să știe că soarta îi va fi potrivnică în acea zi.

Nici nu părăsi bine casa, și Antoinette se lovi de doamna Lock.

— Antoinette, zise ea, bănuitoare. De ce ai ieșit din casă?

— Să mă plimb.

— Din câte știu, nu e după-amiaza ta liberă, așa că te întreb încă o dată. Ce cauți pe stradă?

— Alerg să îndeplinesc porunca stăpânei mele. Crede că o paște o răceală și m-a trimis după pudră Beecham.

Doamna Lock o privi cu asprime.

— Sunt două pliculețe de pudră Beecham în dulap. Nu e nevoie să cumperi alta.

Fruntea Antoinettei se umplu de sudoare.

Era îngrozită de această femeie înfiorătoare care, departe de urechile stăpânei sale, amenințase că o va bătea.

— Minți, izbucni doamna Lock. Se vede pe fața ta. Ce ascunzi în pungă?

Dacă Antoinette ar fi putut să ascundă scrisoarea, ar fi făcut-o, dar doamna Lock era prea rapidă pentru ea.

Îi smulse gentuța și o deschise.

— Exact cum credeam, zise ea, cu o privire triumfătoare. O scrisoare a stăpânei tale adresată unui bărbat. Contele de Sherborne? Stăpânul de-abia așteaptă să vadă asta.

O prinse pe Antoinette de mână și o strânse atât de tare, încât aceasta începu să țipe.

— Nemernico! Nu mă păcălești tu pe mine! Știu eu cu cine am de-a face. Voi, franțuzoaicele, sunteți toate la fel.

Doamna Lock porni spre casă.

Antoinette plângea în timp ce era trasă înăuntru. Așteptară amândouă întoarcerea lordului Farringdon.

Peste o oră, doamna Lock se postă în fața lui și-i spuse ce descoperise.

Fața lordului deveni albă, apoi roșie de furie în timp ce citea conținutul scrisorii.

Respira greu, iar ochii aruncau fulgere când mototoli și aruncă scrisoarea.

Luând bastonul, îl ridică deasupra capului și începu s-o lovească pe Antoinette.

— Îți bați joc de mine? Încalci instrucțiunile care ți s-au dat de a nu părăsi această casă și te duci să îndeplinești poruncile stăpânei? Las' că-ți arăt eu!

Când o lovi iar cu bastonul, fata se prăbuși la pământ.

— Doamnă Lock, arunc-o pe nemernica asta în stradă! Nu vreau s-o mai văd.

Doamna Lock o înhăță pe Antoinette și o trase afară din cameră.

„N-am să îngădui nimănui să nu mi se supună”, își zise el în timp ce măsura camera în lung și în lat. „Trebuie să mă asigur că Lilliana nu va mai vedea pe nimeni pe viitor. Dacă va fi necesar, îi voi

interzice să mai iasă din casă. Cum îndrăznește să-și bată joc de mine?”

Ochii îi deveniră sticloși când reciti scrisoarea.

— Nu mă va părăsi niciodată. Niciodată! repetă el încleștându-și degetele pe baston. E a mea!

*
* *

Lilliana era la ea în cameră când Antoinette se năpusti înăuntru.

Obrajii i se albiră.

— O, domnișoară! se auzi vocea Antoinettei. Am fost concediată! Scrisoarea a ajuns la stăpân.

— Cum s-a întâmplat?

— Doamna Lock m-a prins pe stradă și m-a lovit. Mi-a luat scrisoarea, iar el m-a bătut cu bastonul. Îmi pare rău, te rog să nu te superi pe mine.

Pe Lilliana o trecură fiorii. Așadar, lordul Farringdon îi citise scrisoarea și-i bătuse slujnica.

— Antoinette, ia niște bani. Du-te imediat la Downleigh și spune-i mamei ce s-a întâmplat.

— Nu sunteți supărată pe mine?

— Nu, Antoinette. Îmi pare rău că din cauza mea ai fost nevoită să înduri toate astea. Nu-ți face griji! Mama va avea grijă de tine. Du-te!

Fata se strecură afară din odaie și coborî.

Brusc, Lilliana se simți foarte singură. Antoinette îi ținuse companie și o făcuse să se simtă mai în siguranță, dar acum - după plecarea ei - oare ce i se va întâmpla?

Auzi voci jos, iar apoi ușa trântindu-se. Lilliana se duse la fereastră și văzu silueta singuratică a Antoinettei coborând strada.

— Dacă lordul Farringdon e în stare să-mi bată servitorii, oare ce va fi în stare să facă în cazul meu? Are un temperament coleric. Cum să-i mai explic lui Robert că am fost șantajată ca să mă căsătoresc cu lordul Farringdon? Antoinette era singura mea speranță.

În clipa următoare, auzi pașii lordului Farringdon pe scări.

Își ținu respirația și se clătină îngrozită când clanța ușii se mișcă.

Capitolul 7

Lordul Farringdon apăru în cameră cu o expresie furioasă pe chip. Ținea în mână scrisoarea mototolită.

— Cum îndrăznești? tună el. Suntem logodiți. Ei bine, nu-l vei mai revedea niciodată. Nici pe el, nici pe vreunul dintre prietenii tăi.

— Stăpâne... începu Lilliana.

— Nu vreau să-ți mai aud minciunile sau scuzele, continuă el pe un ton amenințător, am aflat tot ce voiam să știu din această scrisoare. Deși de obicei nu accept ce rămâne de la un alt bărbat, sunt gata să trec peste acest incident. Din clipa aceasta, mă voi asigura că vei tăia toate legăturile cu viața ta anterioară. Le vei scrie părinților tăi și le vei spune că vei rămâne la Londra până la nuntă. Nu vreau să dai ochii cu contele Sherborne, așa că mă voi asigura că rămâi sub protecția mea.

— Dar, stăpâne, să nu-mi văd părinții...

— Trebuie să consideri această interdicție ca o pedeapsă pentru acțiunile tale. Dacă doresc, pot veni să te vadă. O să-ți dictez ce să le scrii.

— Se vor supăra...

Ridică mâna și privirea i se întunecă.

— Să nu-mi mai pui sub semnul întrebării autoritatea, doamnă, șuieră el. Sau ai uitat că dacă doresc, pot să-l trimit pe tatăl tău din nou în temniță? Și asta cât ai bate din palme. După căsătorie, va trebui să-mi fii supusă sută la sută. Pentru binele tău, ar trebui s-o faci de pe acum. Ia tocul și scrie părinților tăi ce îți dictez.

În timp ce așternea pe hârtie frazele dictate de el, lacrimile îi curgeau pe obraji. Ura fiecare cuvânt pe care o obliga să-l scrie.

„Mama va avea inima frântă," își spuse ea oftând, în timp ce semna în josul paginii.

— Excelent! exclamă el cu un aer triumfător. Îi spun doamnei Lock s-o trimită imediat. Îi voi cere să meargă la agenție, să-ți angajeze o cameristă. Una mai potrivită, care să-și îndeplinească obligațiile așa cum se cuvine. De-acum nu vei mai părăsi această casă în afară de cazul când ești însoțită de doamna Lock sau de oricare altă însoțitoare aleasă de mine.

Lilliana întoarse capul, încât el să nu-i vadă lacrimile.

— Te rog să mă scuzi acum, draga mea, mă duc s-o informez pe

doamna Lock de dorințele mele.

Lilliana era copleșită de tristețe. Să nu meargă acasă, la Abbotsbury Hall, era cea mai îngrozitoare pedeapsă pe care o putea primi.

„Mama va înțelege că decizia n-a fost a mea, cugetă ea, iar când Antoinette se va întoarce, îi va informa cu privire la cele petrecute."

După un timp, își mai reveni, așa că se spălă pe față, își strânse părul și se duse în bibliotecă.

Andrew era acolo. Citea o carte despre Antichitate!

Când intră înăuntru, ridică ochii și-i zâmbi.

Lilliana se simțea bine în compania lui și se bucura că lordul Farringdon nu-l alungase din casă.

— Lilliana, începu el, arăți minunat astăzi. Deși, trebuie s-o recunosc, expresia feței tale exprimă tristețe.

— Mi-e teamă că fratele tău îmi îngrădește libertatea, răspunse ea calm.

— Cum așa?

— Mă silește să rămân în casă și mi-a concediat camerista.

— Îmi pare rău să aud una ca asta. Fratelui meu nu-i place să fie contrazis în privința modului cum înțelege să-și trăiască viața. E foarte gelos, dar nu-l pot blama. Are o logodnică nespus de frumoasă.

Lilliana roși.

— Doamna Lock a plecat să-mi angajeze o altă cameristă.

Andrew râse.

— Va fi probabil o sperietoare bătrână, mereu la pândă.

Lilliana schiță un zâmbet, dar știa că vorbele lui erau adevărate. Lordul Farringdon se înconjura numai de servitori gata să spioneze pentru stăpânul lor.

— O să duc dorul Antoinettei. Era așa de luminoasă și de veselă!

— Poate ea e cea norocoasă, comentă el cu subînțeles. A scăpat din această casă a umbrelor.

Dându-și seama că se exprimase cu prea mare sinceritate, Andrew tuși și se scuză. Îl privi îndepărtându-se și se întrebă de ce erau atât de diferiți cei doi frați.

„Are dreptate. Măcar Antoinette a scăpat din acest loc îngrozitor."

Scoase un oftat adânc, gândindu-se la soarta ei până când auzi gongul de masă.

*

* *

Sir William fu șocat s-o vadă pe Antoinette pe hol, la o oră așa de târzie în noapte.

— E și domnișoara Lilliana cu tine? S-a întâmplat ceva? o întrebă el, în timp ce o poftea în bibliotecă.

— Trebuie s-o văd imediat pe stăpână, zise fata, încercând să nu

plângă. E cât se poate de... urgent.

— Holmes, du-te imediat după lady Parker, zise sir William, trecându-și mâna prin păr.

Era un om decent, iar soția lui îi vorbise de nenumărate ori despre sacrificiul fiicei sale. Acceptase căsătoria cu un bărbat pe care nu-l putea iubi.

Însă el era încăpățânat și punea întotdeauna interesele personale înaintea celor ale familiei. Totuși, faptul că Antoinette era așa de nefericită îl făcea să aibă mustrări de conștiință.

— Lilliana e bine?

— Da, însă e nefericită.

Servitoarea se opri și-și mușcă buza.

— Antoinette!

Lady Parker dădu buzna înăuntru.

— Ce te-a adus aici? Unde e Lilliana?

— E la Londra. Lordul Farringdon m-a concediat.

— Din ce motiv?

— O, doamnă! Domnișoara Lilliana... e așa de nefericită. I-a scris o scrisoare contelui și mi-a dat-o s-o pun la poștă. Doamna Lock m-a prins și m-a târât înapoi în casă. Apoi, lordul Farringdon m-a concediat.

Lady Parker oftă.

— Știam eu că așa va fi. Nu va ieși nimic bun din această unire.

Va vorbi mai târziu cu soțul ei, dar deocamdată dorea să afle cât mai multe despre fiica ei.

— N-ai de ce să te temi, Antoinette. N-ai făcut nimic rău. Te-ai conformat instrucțiunilor care ți s-au dat. Așa trebuia să procedezi.

— O, doamnă, e vina mea! Ar fi trebuit să fug de doamna Lock.

— Gata, fata mea! Nu te-am învinovățit de nimic. A lovit-o cumva lordul Farringdon?

— Nu, doamnă, dar nu mai are voie să iasă în oraș când dorește.

Lady Parker voia să păstreze informația numai pentru ea. Știa cât de bârfitori erau servitorii.

Familia ei plătise un preț foarte mare pentru a păstra neîntinată reputația soțului ei și era conștientă că nimic nu l-ar fi făcut să-și schimbe hotărârea.

— N-ai de ce să te temi, Antoinette, îi spuse ea fetei. Vom găsi aici un loc pentru tine.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă. Mă temeam că voi fi aruncată în stradă fără niciun fel de referință.

În timp ce o privea îndreptându-se spre aripa servitorilor călăuzită de Holmes, lady Parker avea inima grea. Dacă lordul Farringdon încerca să-i controleze mișcările, viitorul nu se anunța promițător.

— Dacă aș putea face ceva să împiedic această căsătorie, aș face-o,

zise ea oftând, dar prima persoană căreia trebuie să-i fiu loială este William și oricât de în dezacord aș fi cu el, nu mă pot opune hotărârii lui. O, Lilliana! Fii puternică!

*
* *

Atmosfera la castelul Sherborne era apăsătoare. Contele nu ieșise din odaia lui de o săptămână și orice ar fi făcut mama lui, totul era zadarnic.

— Cât mai poate continua așa? se întrebă ea într-o zi, pe când medicul părăsea castelul.

— Numai timpul îl va vindeca, spuse medicul. N-am niciun medicament care să-l facă să se simtă mai bine.

Doctorul reușise în cele din urmă să pătrundă în camera contelui și fusese îngrozit de starea deplorabilă în care se afla acesta.

În mai puțin de o săptămână, slăbise, iar fața lui - odinioară bronzată - era acum pământie, livid. Nu se bărbierise, iar barba care-i crescuse îl făcea să pară mult mai în vârstă.

Contesa ascultase relatarea medicului cu mare atenție, după care hotărî să facă o ultimă încercare de a-l determina să părăsească odaia.

Urcă treptele și bătu în ușa dormitorului fiului său, ușă rămasă închisă o săptămână întreagă.

— Dragule, e mama ta, te rog să deschizi ușa!

Spre marea ei surprindere, cheia se răsuci în ușă, iar în prag se ivi Robert.

— Dragul meu! exclamă ea, îmbrățișându-l. A sosit vremea să dai uitării suferința. Moșia are nevoie de tine. La fel și eu.

Contele îi permise mamei sale să-l sune pe Fentiman pentru a veni să-l bărbierească și să-l ajute la îmbrăcat.

Peste o oră, era în camera de zi.

— Mamă, reuși el să murmure.

— Vrei să mănânci ceva?

— Ceva ușor, poate. Îmi pare rău că m-am îndepărtat de lume.

— Mă bucur că ai ieșit în cele din urmă. Am fost foarte îngrijorată cu privire la starea ta de sănătate.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Sunt om matur.

— Îmi voi face griji pentru tine până în ziua morții, dragule.

După ce mâncă ouă fierte cu pâine, contele se simți mai întremat.

— Mamă, o anunță el, am luat hotărârea s-o vizitez pe lady Parker în această după-amiază.

Contesa scoase un oftat.

— Crezi că e înțelept?

— Am nevoie de răspunsuri, mamă. Trebuie să știu de ce m-a părăsit Lilliana. Nu cred că s-a îndrăgostit de altul. Nu, trebuie să fie

mult mai mult de atât.

— Du-te, dacă trebuie, dar să nu te surprindă dacă te va trimite la plimbare. Nu știe de legământul vostru secret, nu-i așa?

— Nu, nu știe. Chiar spunându-ți ție, simt că am trădat-o pe Lilliana.

— Atunci, sper că vei descoperi ceva care să te ajute să dai uitării această poveste. Trebuie să-ți vezi de viaţa ta, Robert. Sper că vei găsi pe altcineva de care să te îndrăgostești.

— Nu există altcineva pentru mine. Dacă n-o pot avea pe ea, nu doresc să mă căsătoresc.

Contesa nu-i răspunse.

„Își va dori un fiu, un moștenitor", cugetă ea. „Într-o bună zi, Lilliana Parker nu va fi decât o amintire îndepărtată."

*
* *

Pe măsură ce trăsura se apropia de Abbotsbury Hall, contele era tot mai nervos. Din câte putea să-și dea seama, existau toate șansele ca Lilliana să fie acasă.

Dacă va fi așa, ce va face?

Inima îi bătea nebunește când, la fel ca în vremurile bune de altădată, Holmes deschise ușa.

— Stăpâne! exclamă acesta, vizibil surprins.

— Domnișoara Parker e acasă?

— Nu, stăpâne.

— Dar lady Parker?

— Dacă doriți să așteptați, mă duc să văd.

Până să apară Holmes, buzele i se uscaseră.

— Lady Parker vă așteaptă în salon Urmați-mă, vă rog.

„Casa asta nu mai pare la fel de veselă ca altădată", își spuse el cât timp așteptau la ușă să intre.

— Intră! se auzi vocea doamnei Parker.

Holmes deschise ușa, iar coatele trase adânc aer în piept înainte de a păși înăuntru.

Lady Parker se ridică și-i întinse mâna.

— Mă bucur să te văd, deși trebuie să recunosc că venirea ta nu e tocmai neașteptată.

Contele îi strânse mâna și se cutremură când constată că avea ochii exact ca ai Lillianei.

— Am venit pentru Lilliana, începu el.

— Te rog să iei loc. Voi comanda ceai.

— Ce mai face? întrebă el, dornic de știri.

— Bine, cred.

— Nu păreți prea sigură.

Lady Parker scoase un oftat și se uită în jos.

— Trebuie să-ți spun ceva.

Contele ridică mâna și încuviință.

— Lady Parker, știu deja că Liliana e logodită cu un alt bărbat. Nevenind să mă întâmpine pe chei, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva neobișnuit.

— Nu e ceea ce pare. Au existat anumiți factori care i-au influențat decizia. Tatăl ei s-a aflat într-o situație foarte delicată, dacă pot să spun așa, iar lordul Farringdon a fost extrem de bun cu noi. E un bărbat foarte bogat și puternic. Influența lui ne-a salvat familia de la ruină. N-am vorbit cu Libiana despre detaliile propunerii sale, dar cred că a acceptat, temându-se că un refuz ar antrena retragerea ajutorului oferit de lordul Farringdon.

— Așadar, nu-l iubește pe acest bărbat?

— Nu cred.

— Slavă Cerului! Poate am timp s-o fac să-și schimbe decizia.

Lady Parker înclină capul și rămase tăcută, ca și cum s-ar fi gândit. Într-un târziu, deschise gura și zise, cu mult calm:

— Nu cred că o va face. Cred că nu înțelegi cât de serioasă a fost criza prin care a trecut recent familia noastră. N-am libertatea de a discuta despre această chestiune, e suficient să spun că reputația soțului meu, ca și aceea a familiei Parker, stă în mâinile lordului Farringdon.

Contele sări în picioare.

— Dar Lilliana mă iubește!

— O, nu mă îndoiesc de asta, dar chestiunea este complicată. Lillianei nu i-a fost ușor să ia decizia de a se căsători cu altul. Știu că încă te iubește, dar n-are cum să se răzgândească. Trebuie să accepți acest fapt.

— Dar de ce nu mi-a scris, să-mi ceară ajutorul? Indiferent de chestiune, v-aș fi putut ajuta.

Lady Parker clătină din cap cu tristețe.

— Nu, n-ai fi putut.

— Dar sunt bogat. V-aș fi putut da orice sumă de bani ați fi avut nevoie. N-ar fi trebuit decât să vă duceți la mama și...

Lady Parker îl privi cu ochi scânteietori.

— Avem și noi mândria noastră, și totul ar fi rămas în familie, dacă nu ne-ar fi fost circumstanțele potrivnice. Dacă ai fi fost în țară, sunt sigură că ai fi fost prima persoană la care ar fi apelat Lilliana. Dar te aflai la mii de kilometri depărtare și nu era timp suficient să-ți scrie ca să-ți ceară ajutorul.

Contele amuți.

„Femeia asta vorbește în șarade”, cugetă el. „Oare în ce bucluc ar fi putut intra familia ca să aibă nevoie de o hotărâre așa de rapidă?

Nu spune ce s-a întâmplat și... în afară de cazul în care sir William a comis o crimă sau a trădat.

— A, uite că a sosit ceaiul, exclamă lady Parker când Holmes bătu și intră.

Umplu o ceașcă și i-o întinse, dorindu-și să-i poată spune întreg adevărul.

— Din păcate, uneori evenimentele conspiră împotriva noastră. Păreați foarte îndrăgostit. Păcat că n-ai cerut-o în căsătorie înainte de a pleca în India. William se aștepta să-i soliciți o întrevedere particulară.

Contele își mușcă buza.

„Probabil nu trebuie să mă învinovățesc decât pe mine pentru această stare de fapt", își spuse el, posomorât.

Își înălță privirea și-și dădu seama că ea îi aștepta replica. Ochii ei îl provocau să vorbească. Înțelese că nu o poate minți.

— Greșeala este într-adevăr a mea, admise el, simțind cum i se frânge inima.

— O inimă slabă n-are cum să cucerească o fată cinstită.

— Nu, mă înțelegeți greșit. Am cerut-o de soție, dar am făcut o prostie punând-o să jure că nu va spune nimănui. Aș fi ratat această ultimă campanie în India, dacă ne-am fi anunțat logodna. Comandantul meu e foarte ferm în această privință. Ofițerii lui trebuie să fie ori căsătoriți, ori celibatari. Nu între cele două. Mă tem că n-am fost suficient de curajos încât să-mi susțin punctul de vedere.

— Altfel spus, ai pus cariera înaintea inimii, zise femeia, cu amărăciune. Ai mult mai multe în comun cu soțul meu decât îți poți închipui.

— Aveți dreptate să fiți supărată pe mine, lady Parker. Am fost slab și laș. Dar ceea ce pot spune în apărarea mea, este că onoarea familiei era în joc. Familia Sherborne a servit familia regală de secole. N-am vrut să risc o concediere care mi-ar fi pătat numele. Dacă m-aș fi gândit că s-ar putea întâmpla una ca asta, l-aș fi înfruntat pe comandant.

— Nimeni n-avea de unde să știe ce se va petrece. Mă tem că ai venit prea târziu ca să mai poți schimba cursul lucrurilor. Lilliana se va căsători peste două săptămâni. În plus, am primit o scrisoare de la ea în această dimineață - una ciudată în care spune că dorește să rămână la Londra până la nuntă. Sunt foarte îngrijorată pentru ea.

— Nu credeți că a fost decizia ei?

— Nu, nu a fost. Nu știu dacă îl cunoști pe lordul Farringdon, însă e genul de bărbat care obține întotdeauna ce își dorește. Indiferent de preț. A pus ochii pe Lilliana, iar acum a prins-o ca pe o pasăre în colivie.

Începu să plângă, iar contele trebui s-o îmbărbăteze.

— Trebuie să existe o soluție! Mai e timp!

— Habar n-ai cu cine te pui. Lordul Farringdon e foarte puternic și are multe relații.

— Și eu am putere și relații. Trebuie s-o salvez pe Lilliana de la această uniune îngrozitoare! strigă contele.

— Nu, ripostă lady Parker cu asprime. Nu trebuie s-o faci. Promite-mi!

— Dar de ce? Nu înțeleg. O iubesc pe Lilliana și m-aș duce la capătul lumii pentru ea.

Lady Parker îi aruncă o privire care-l rușină. Știa la ce se gândește: dacă ar fi iubit-o pe Lilliana așa cum pretindea, ar fi găsit o modalitate de a asigura relația înainte de a pleca în India.

— Nu mai e nimic de făcut. Cel puțin, pentru tine și Lilliana. Îți mulțumesc că ai venit pe la noi și pentru onestitate, dar trebuie să ne resemnăm în fața sorții.

Contele se ridică și făcu o plecăciune.

— Vă mulțumesc pentru ceai, lady Parker.

— La revedere.

— La revedere, lady Parker.

— Ar fi mai bine ca această vizită să rămână între noi, adăugă femeia.

Când urcă în trăsură, contele se simțea copleșit de tristețe.

Casa aceea avea o mulțime de amintiri plăcute pentru el, păstra o anumită mândrie...

Locul ăsta ar fi trebuit să-i aparțină...

Reveni la castelul Sherborne cu inima grea. Un vârtej de gânduri îi ocupa mintea.

Își aruncă mănușile și se îndreptă spre birou. Mama lui îi pomenise de corespondența care se strânsese de când se întorsese.

Moșia nu se conducea singură, iar mama lui se descurcase de minune în absența lui.

Scoase un oftat în timp ce se uita la vraful de scrisori de la fermieri, ca și la numeroasele invitații primite imediat ce se aflase că revenise.

„Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă distrez”, își spuse el oftând în timp ce scria răspunsuri scurte prin care se scuza că nu se simte bine.

Știa că toate femeile din ținut își frecau mâinile, încântate că n-o mai curta pe Lilliana. Probabil nu va mai avea pace atâta timp cât nu le va face să înțeleagă că era ocupat până peste cap.

Privi de la fereastră câmpurile și constată că totul era în ordine.

— Totul pare în ordine! zise el cu voce tare, spunându-și să nu uite a-l vizita pe directorul de la bancă.

Se auzi o bătaie în ușă.

Era Grimm, cu o expresie surprinsă întipărită pe chip.

— Stăpâne, e aici o doamnă care dorește să vă vorbească.

— Lilliana! exclamă el.

— Nu, stăpâne, răspunse Grimm, vizibil șocat. Doamna nu și-a declinat identitatea.

— Atunci, nu sunt acasă, zise el cu fermitate, gândindu-se că are de-a face cu vreo doamnă întreprinzătoare care venise să pledeze cauza fiicei sale pe lângă el.

— Prea bine, stăpâne.

Numai că peste câteva clipe Grimm reveni, privindu-l pieziș.

— Da? întrebă contele, nerăbdător.

— Doamna nu acceptă refuzul drept răspuns. Mi-a spus să vă dau asta.

Îi întinse o floare presată și ofilită.

Contele se uită câteva clipe la floare, apoi înțelese de unde venea aceasta.

Tuși ușor și-i spuse lui Grimm s-o poftească pe doamnă înăuntru.

— O, Doamne! nu credeam că va veni după mine acasă, zise el exasperat, în timp ce punea tocul jos.

Lady Marlow străbătea camera în lung și în lat, strângând pumnii. Venise direct de la vaporul care acostase în port în acea dimineață și era foarte obosită.

Călătoria până la Londra i se păruse fără sfârșit, iar timpul nu juca în favoarea ei.

— Sofia, murmură contele cu răceală.

Femeia se aruncă la gâtul lui și-l înlănțui cu brațele. Contele se eliberă din strânsoare.

— Se pare că nu-ți face deloc plăcere să mă revezi, Robert. Ce păcat! Am venit chiar de la vapor la tine.

— Ce vrei, Sofia? Sunt ocupat, am multe probleme de rezolvat.

— Sper că nu ești chiar așa de ocupat încât să n-ai timp să revezi o veche prietenă.

— Mă bucur că înțelegi situația, Sofia. Numai o veche prietenă...

— Dar lucrurile ar fi putut merge mult mai departe, dragule! exclamă ea. Știi că sunt îndrăgostită de tine. Există mulți bărbați care ar fi nespus de încântați că am făcut un asemenea efort pentru ei.

— Atunci, trebuie să te duci la unul din ei. N-am fost cât se poate de clar în India?

— O, prostuțule! N-am crezut un singur cuvânt. Ai uitat de noaptea petrecută la Khan's Palace?

Clipi ușor și înclină capul într-o parte, într-un mod care i se părea seducător,

— Cred că da.

— M-ai sărutat, Robert.

— Din câte îmi amintesc, n-am făcut nimic de genul ăsta. Te-ai

aruncat asupra mea și ți-ai pus buzele peste ale mele. Nu ți-am răspuns la sărut, nici nu mi-a plăcut.

— Spune și tu, nu te-ai simțit flatat de atenția mea?

— Puțin, poate, dar știai prea bine că iubesc pe altcineva.

— Și unde e această misterioasă iubire a ta?

Contele era nehotărât. Ar fi trebuit s-o dea afară pe ușă, dar nu era genul. Altul ar fi făcut-o cu siguranță.

— E la Londra, murmură el.

La urma urmei, nu era o minciună.

— Iar tu ești la țară. O, Robert! Ce dor mi-a fost de tine!

— Soțul tău e în continuare bolnav?

— Se agață de viață. M-am săturat să-i tot aștept moartea, așa că m-am întors. La tine!

— Sofia, locul tău e alături de soț.

— E așa de bătrân și de ramolit. Habar n-are dacă la căpătâiul lui sunt eu sau un dovleac.

Contele oftă.

Tare mult și-ar mai fi dorit să n-o fi cunoscut pe lady Marlow. La început, i se păruse fermecătoare și prietenoasă, inteligentă, educată și elegantă.

Cunoștea toată lumea bună din India. La început, compania ei îi plăcuse, însă îi făcuse curând avansuri neverosimile. Refuzul lui repetat nu fusese acceptat.

În seara aceea, la Khan's Palace, când încercase să-l sărute, fusese șocat.

Era cu câțiva ani mai în vârstă decât el și mai îndrăzneață decât oricare altă femeie cunoscută. Soțul ei, baronul, trăgea să moară și era de notorietate faptul că frumoasa lui soție avusese mai multe aventuri.

— Sofia, încetează! Am încercat să fiu foarte clar în privința sentimentelor pe care le am pentru tine. Suntem simpli prieteni. Nu încerca să vezi altceva.

Lady Marlow, văzând că epuizase toată panoplia de trucuri, izbucni în lacrimi. Se bosumflă și-l privi cu reproș.

— Dar Robert, te iubesc! Nu-mi spune că m-am făcut de râs. M-am întors în Anglia numai pentru că nu pot trăi fără tine. Te rog să nu mă alungi.

— Soțul tău are o casă foarte frumoasă la Londra, nu-i așa? Dacă pleci acum, ajungi la Londra tocmai când e timpul de culcare.

Contele ridică mâna pentru a-l suna pe Grimm, dar contesa se aruncă la picioarele lui, plângând.

— Nu mă alunga! Nu mă scoate afară!

— Te dai în spectacol. Cred că e mai bine să pleci. Ți-am spus că am pe altcineva, și dacă ai prețui prietenia noastră, Sofia, ai pleca și ai uita de acest incident.

Cum nu era chiar așa de proastă, aceasta înțelese că fusese înfrântă. Numai că nu era genul de femeie care să renunțe ușor.

Se ridică și își îndreptă fusta cu multă demnitate.

— Prea bine. Voi pleca, murmură ea.

— Mă bucur că ai revenit la bun-simț. Nimic bun nu poate ieși dintr-un asemenea comportament.

Sofia se întoarse spre el și-i zâmbi.

— La revedere.

Deocamdată, punctă ea, flirtând. Dar nu cumva să crezi că am renunțat la tine.

Înainte ca el să poată deschide gura, ieși. Rămase pironit locului, jumătate urând-o, jumătate urându-se pe sine pentru că îngăduise ca situația să devină atât de dificilă.

Dacă era cinstit, o mică parte din el simțise atracție. Era frumoasă, picantă, dar nu trebuia să uite nicio clipă, și o soție necredincioasă și de moralitate îndoielnică.

— Nu se poate compara cu Lilliana! Nimeni nu se poate compara cu ea.

Iar un asemenea gând îl întrista peste măsură, întrucât o pierduse.

Capitolul 8

Lilliana avea într-adevăr senzația că trăiește într-o colivie. Lordul Farringdon era foarte generos și nu ducea lipsă de nimic.

Îi aducea o mulțime de cadouri. Era nevoită să admită că avea gust și dacă acele mici cadouri ar fi venit din partea altcuiva, probabil i-ar fi făcut plăcere.

În adâncul sufletului, nu era un om rău, dar era foarte egoist, iar generozitatea depindea de modul cum se comporta față de el.

Nu i se dădea voie să iasă singură, iar Alice, noua ei cameristă, o păzea ca un uliu.

Totuși, dacă se arăta nerecunoscătoare sau disprețuitoare, mânia lordului Farringdon era greu de suportat. Dacă ar fi fost după el, ar fi tras toate storurile numai să nu poată privi afară.

Îi lipsea nespus de mult Antoinette.

Alice, deși nu era așa de rea pe cât se așteptase, avea o față aspră și dezagreabilă. Îi pândea orice mișcare.

Prin urmare, aștepta cu nerăbdare vizitele la croitoreasă. Cu cât se apropia nunta, cu atât mai necesare erau vizitele la atelierul acesteia.

Mai era și cizmarul, un om foarte priceput care-i făcea o pereche de pantofi din mătase albă, cu tocuri înalte și bătuți cu perle.

La fel, aștepta cu nerăbdare vizitele lui Andrew. Călătorea adesea la Manchester, Glasgow sau în străinătate.

Lordul Farringdon ținea foarte mult la fratele lui mai mic și-i îngăduia multe.

Andrew o întreba din când în când pe Lilliana ce părere are despre picturi.

— Lilliana! Ieși? o întrebă el într-o zi când aceasta se îndrepta spre trăsură.

Doamna Lock îl privi cu asprime.

— Mă tem că voi reveni foarte târziu, zise ea cu vizibil regret. Am programare la croitoreasă.

— Pentru rochia de mireasă?

— Da. E aproape gata.

— Sper. Vei fi mireasă în weekendul viitor.

— Da, așa e.

— N-are importanță. Aștept să revii ca să te întreb ce părere ai despre ultimele mele achiziții.

— Da. Ai de-a face cu mulți artiști mari.

Andrew încuviință.

— Mulți dintre ei vor fi mari într-o bună zi, dar nu cred că noi vom apuca ziua aceea.

Lilliana zâmbi în sinea ei când urcă în trăsură. Andrew Farringdon părea întotdeauna nespus de vesel. Era așa de diferit de fratele lui.

Când ajunse la croitoreasă, constată că rochia era aproape gata.

— Veți fi cu siguranță cea mai frumoasă mireasă din anul ăsta, zise croitoreasa cu un oftat.

— Nici n-ar fi surprinzător, având în vedere că nu suntem decât în februarie, remarcă doamna Lock cu acreală.

— Dar doamna are o piele foarte frumoasă, iar albul o va prinde de minune.

Lilliana fu uimită când își văzu imaginea în oglindă. Până și ea vedea cât era de atrăgătoare. Ce păcat că trebuia să se pregătească pentru lordul Farringdon.

„Toate aceste pregătiri ar fi trebuit să fie făcute pentru Robert", reflectă ea cu tristețe. Soarta îi era pecetluită, întrucât nu avea cum să fugă.

Începu să facă o mulțime de planuri în minte.

„Croitoreasa pare o femeie decentă. Ce-ar fi ca atunci când voi veni pentru proba finală, să-i strecor o scrisoare pentru Robert și s-o rog s-o pună la poștă?"

Înțelese imediat că era un vis prostesc. Nu putea s-o compromită astfel.

În primul rând, îi va fi foarte greu să scrie scrisoarea. De fiecare dată când scria părinților, doamna Lock se uita peste umăr și-i spunea să schimbe cuvintele care i se păreau nepotrivite.

La întoarcere, Lilliana se grăbi să ajungă în bibliotecă.

Andrew era ocupat, dând instrucțiuni valeților unde să ducă tablourile.

— Bună dimineața! Cum a fost la probă?

— E o rochie frumoasă. Fratele tău nu s-a uitat la bani.

Andrew râse.

— Nu e generos degeaba, comentă el. Vreau să te întreb ceva.

Lilliana era intrigată.

— Doresc să beau un ceai la Fortnum. Vrei să vii cu mine? Nu-ți face griji, am vorbit cu fratele meu și a fost de acord cu condiția să ne însoțească și Alice.

Lilliana bătu încântată din palme.

— Cu mare plăcere. Ciudată coincidență! Mama dorește să-i cumpăr mănuși noi.

— E bine trei și jumătate?

— Desigur. Vreau să văd ce ai mai cumpărat.

Rămase o timp în bibliotecă, până la sosirea doamnei Lock. Aceasta o anunță că lordul dorește s-o vadă.

O aștepta în salon. Lilliana intră neliniștită, întrebându-se în ce dispoziție îl va mai găsi.

— Doamna Lock mi-a spus că rochia e aproape gata. E pe placul tău?

— Da.

— Și trusoul?

— E aproape gata.

— Excelent. Vom pleca la Veneția a doua zi dimineață după oficierea nunții. Trenul pentru Dover pleacă la unsprezece, iar feribotul pentru Franța cu fluxul de seară.

Gândul că va petrece atâta timp cu el o înfiora. Nu va mai fi nici Andrew care să-i distragă atenția și nimeni altcineva care s-o salveze.

— Aștept cu nerăbdare luna de miere, adăugă el cu un zâmbet care o dezgusta.

Ar fi preferat mai degrabă să spele toate podelele din casă, dar nu avea de ales.

— Voi ieși, zise ea, încercând să schimbe subiectul. Andrew mă duce la Fortnum, la un ceai.

— A, da! M-a întrebat mai devreme dacă sunt de acord. În ultima vreme ești destul de palidă. O ieșire la aer îți va mai schimba tenul. Nu vreau să arăți ca o fantomă în ziua nunții.

— Mulțumesc.

— Du-te, acum! Aștept un vizitator cu care să discut planurile pentru noua casă. Locuința mea din Downleigh e demodată. Nu mai e pe potriva unei familii tinere. Am găsit o bucată de pământ în vecinătate... locul ideal pentru o casă nouă.

„Așadar, intenționează să revenim la țară după căsătorie, reflectă ea. Măcar așa o voi putea vizita pe Elizabeth și pe părinții mei.”

*

* *

Lilliana își aruncă ochii pe fereastră. Era o zi frumoasă, chiar dacă friguroasă. Zilele lunii februarie i se păruseră foarte mohorâte. Ziua aceea era excepția care confirma regula.

Andrew aștepta în hol și-i zâmbi larg când coborî treptele.

— Am ales ziua potrivită pentru o plimbare. Păcat că trebuie să mergem cu trăsura.

— Chiar trebuie s-o facem? întrebă ea cu disperare, dorind să-și dezmorțească picioarele și să simtă vântul în față.

— Alice, du-te și spune-i vizitiului că nu avem nevoie de el. Mergem pe jos. Dă-mi voie, zise el, oferind brațul Lillianei.

Coborâră pe Park Street spre Piccadilly, cu Alice pe urmele lor.

Lillianei îi plăcuseră întotdeauna vizitele pe care le făcea cu părinții la Fortnum.

— Mergem mai întâi la ceai. S-ar putea să nu mai găsim prăjituri, dacă ajungem prea târziu.

— Foarte bine. Voi cumpăra mănușile după aceea.

Când se apropiară de o masă, Andrew i se adresă lui Alice pe un ton confidențial:

— Alice, tocmai mi-am amintit că trebuie să cumpăr un borcan cu nectar pentru stăpân. Te duci la Food Hall să cumperi unul? Ai grijă să fie nectar italian.

Alice îl privi pieziș, mormăi ceva și plecă.

Imediat ce nu se mai zări, el izbucni în râs.

— Ce bine că nu face parte din categoria cameristelor educate. Altminteri și-ar fi dat seama că am trimis-o după cai verzi pe pereți. Va fi ocupată cel puțin o jumătate de oră.

Lilliana îl privi uimită.

— O, Doamne! Nu-mi spune că n-ai înțeles. Am făcut-o ca să scap de ea.

Lilliana izbucni și ea în râs.

Peste câteva minute sosi ceaiul, iar Lilliana îi mulțumi pentru invitație.

— Nici să nu te mai gândești. Fratele meu este mult prea strict. Nu sunt deloc de acord cu întemnițarea ta. I-am spus că dacă vrea să ții la el, nu trebuie să-ți impună restricții, dar n-a vrut să mă asculte. Îi place să comande tuturor celor din jur. Așa a fost mereu. Te asigur însă că ține la tine.

— Iar mie nu-mi place felul cum o arată. Insistă să citească toate scrisorile pe care le trimit mamei.

— Deși sunt de acord cu faptul că trebuie să fie stăpân în casa lui, cred că acționează prost. Eu sunt mai liberal decât el. Dacă ai fi logodnica mea, ți-aș acorda oricâtă libertate ți-ai dori. Lilliana, știu că n-ar trebui să mă ridic împotriva viitorului tău soț, dar dacă vrei să trimiți scrisori private, trebuie să te adresezi mie. Voi avea grijă să ajungă la destinație.

Ea stătu pe gânduri, întrebându-se dacă nu era o capcană.

„Dar nu. N-avea cum să fie. Mă va ajuta dezinteresat”, își spuse ea.

— Ești sigur? Nu înțeleg de ce ai face-o.

— După cum ți-am spus, nu sunt de acord cu acțiunile lui. Vreau ca fratele meu să fie fericit și nu cred că va fi cu putință atâta timp cât soția lui e așa de nefericită. Va fi micul nostru secret.

— Îți mulțumesc foarte mult, răspunse ea recunoscătoare. Nu vreau să trimit decât o scrisoare unui vechi prieten de familie.

— Atunci, scri-o și pune-o într-un volum cu Renașterea italiană din bibliotecă. Voi avea grijă să ajungă la destinație.

În clipa aceea, Alice reveni furioasă în restaurant.

— Îmi pare rău, dar responsabilul de la magazin mi-a spus că nu au.

Andrew își acoperi gura cu mâna, ca să-și ascundă zâmbetul.

— E un imbecil. Le voi scrie și mă voi plânge de comportamentul lui. Așează-te, acum!

Fata se așeză, dar refuză să bea ceai.

La întoarcere, după ce merseră la cumpărături, Lilliana era veselă pentru prima dată de când îl cunoscuse pe lordul Farringdon.

— Voi aștepta până când toată lumea va merge la culcare, după care voi scrie mamei lui Robert o scrisoare în care voi explica totul. Va fi mai sigur să-i scriu ei. Poate se va gândi la o modalitate de a opri această nuntă îngrozitoare.

Cu speranța renăscută, mergea ușoară spre casa lordului Farringdon.

*
* *

La castelul Sherborne atmosfera nu era la fel de plăcută.

Contele se aruncase în muncă și nu avea nicio clipă liberă. Deși fusese cât se poate de clar cu lady Marlow, aceasta continua să vină la castel.

La început era deranjat, însă ea începuse să se comporte cu mai multă demnitate. Nu mai pomenea de relația lor și nu se mai arunca la picioarele lui.

Într-o zi, era la târgul de animale căutând doi cai pentru trăsură, când aceasta își făcu apariția.

— Robert! Ce surpriză neașteptată! exclamă ea.

— Sophia, ce-i cu tine aici? Mama mi-a spus că te-ai întors la Londra.

— Mi-am dat seama că aerul de țară îmi prieșie, așa că nu m-am întors în oraș, răspunse ea cu un zâmbet seducător.

Până și el fu nevoit să admită că arăta foarte bine. Toată lumea întorcea capul în timp ce mergea printre staulele pline de cai de toate culorile și dimensiunile.

— Sophia, începu el prudent, vrei să vii la un ceai mâine după-amiază? Cred că a sosit timpul să punem lucrurile la punct.

Ochii ei se luminară și roși de plăcere.

— Mi-ar face mare plăcere, murmură ea privindu-l printre gene. Va fi și mama ta?

— Nu. E la Bristol. Vizitează niște prieteni.

— Ce păcat! exclamă ea, dar privirea trăda încântarea de a-l avea numai pentru ea.

După plecarea ei, se întrebă dacă nu păruse prea ambiguu. Era

posibil ca ea să vadă în invitație, mai mult decât intenționase el.

„Nu contează. Mâine mă voi asigura că înțelege lipsa unui viitor comun.”

*
* *

A doua zi, lady Marlow sosi la ceai.

Purta o pălărie albă și era îmbrăcată cu o rochie mai potrivită pentru seară decât pentru zi.

Contele deveni dintr-odată nervos.

Ea vorbi mult, vesel, arătându-și dinții albi și clipind.

După ce Grimm aduse ceaiul, începu discursul pe care și-l pregătise dinainte.

Cum strategia cealaltă nu mersese, hotărâse că e mai bine s-o ia cu binișorul.

— Sophia, începu el trăgând adânc aer în piept, cred că sosit vremea să înțelegem amândoi natura relației noastre.

— Sigur că da, răspunse ea. Trebuie să spui ce ai în minte și pe suflet, adăugă ea pe un ton cochet.

— Sophia, nu neg că ești o femeie atrăgătoare și interesantă, dar inima mea aparține alteia.

— Ce tot îndrugi acolo? zise ea, încruntându-se brusc. Mi-ai mai vorbit despre altă femeie care nu cred că există. Cine e?

— Sophia, nu mă sili să fiu nepoliticos!

— Nu, vreau să știu cine este rivala, zise ea, aproape sărind de pe scaun.

— O cheamă Lilliana Parker. Ne iubeam înainte de a pleca în India și voiam s-o iau de soție. Acum, e logodită cu un altul.

— Atunci, cum poate să rivalizeze cu mine, dacă nu e liberă? strigă lady Marlow cu exasperare.

— Nu, Sophia, tot nu înțelegi ce îți spun. Nu pot iubi pe altcineva. Lillianei i-am dăruit inima și sufletul meu. Nu va exista o alta pentru mine. Mă voi duce în mormânt iubind-o. Nu există nicio șansă să existe ceva mai mult între noi. Îmi pare rău dacă ai crezut altceva.

Urmă o lungă tăcere, iar ei începu să-i tremure buza de jos.

— Așadar, m-ai păcălit.

— Sophia, îmi pare rău dacă ai crezut altceva.

Se ridică pentru a-și recăpăta cumpătul, chiar dacă lacrimi grele îi șiroiau pe obraji.

— Habar n-ai ce spui. Mama ta mi-a spus că nu te simțeai bine când ai venit din India. Știu că te vei răzgândi. Te iubesc, Robert, și cred că și tu mă iubești.

Contele o privi neîncrezător.

— Cred că ar fi mai bine să nu ne mai vedem o timp cât mai

îndelungată de-acum înainte, zise el în timp ce-l suna pe Grimm. Poate într-o bună zi vom reînnoda firul prieteniei. Deocamdată, e mai bine așa.

Înainte ca Grimm să răspundă, lady Marlow își luă geanta și ieși din încăpere.

Când majordomul apăru, contele scoase un oftat lung.

— M-ai chemat, stăpâne?

— Nu mai e nevoie. Doamna a plecat singură, zise el pe un ton resemnat.

Atenția îi fu distrasă de zgomotul din hol. Unul din valeți dădu buzna înăuntru.

— Iertare, dar stăpâna s-a întors pe neașteptate.

În timp ce era ajutată să coboare din trăsură, mama lui părea obosită și avea fața trasă.

— Mamă! Credeam că rămâi peste noapte acolo!

— Mă plictiseam de moarte la Bristol. În plus, m-am certat cu lady Armstrong. Nu cred că mă voi duce curând pe la ea.

— Și eu am avut probleme în această după-amiază, dar să poruncesc să se aducă ceai. Probabil ești obosită după această călătorie.

— Sunt sătulă de viață! E tristă ziua când ești insultat de prieteni.

Contele zâmbi. Mama lui se supăra destul de des pe prieteni și-i făcea cu ou și cu oțet.

Vorbi despre una și despre alta până la sosirea ceaiului și a corespondenței.

Luă scrisorile de la Grimm, cu mare interes.

— O scrisoare de la vărul meu din Irlanda, iar asta pare o invitație. Ce o fi? Nu cunosc scrisul.

Deschise scrisoarea, o citi repede, iar trăsăturile chipului i se schimbară.

— O, Doamne! exclamă ea, aproape leșinând.

— Ce s-a întâmplat mamă? Sper că n-ai primit deja scuze din partea prietenei tale.

— Nu, dragule. O, Cerule!

Își duse mâna la piept și începu să-și facă vânt cu evantaiul.

— Robert, trebuie să citești imediat asta!

Contele scoase un oftat și puse jos ceașca.

— Mamă, corespondența ta privată... nu doresc să...

— E de la Lilliana! Trebuie să citești scrisoarea. Așa se explică totul. O, dragul meu! Nu mai e timp de pierdut. Dacă acționezi imediat, ai putea schimba situația.

Contele se albi la față, de parcă i-ar fi dispărut tot sângele din vene.

— Ei bine? întrebă ea, urmărindu-l cu teamă.

— O, Lilliana mea! exclamă el. De ce nu mi-a spus toate astea?

— Dragul meu, îți explică foarte clar împrejurările. Mama ei nu te-a mințit, pur și simplu n-a avut timp să îți scrie. A fost nevoită să acționeze imediat, ca să-și elibereze tatăl din închisoare.

— Iar lordul Farringdon a profitat de ea când era vulnerabilă și singură. Porcul! Ce îndrăzneală!

Contesa clătină din cap, nevenindu-i să creadă că se întâmplase una ca asta.

— Nu toți bărbații sunt la fel de integri și de puternici din punct de vedere moral precum ești tu. Lilliana e o fată foarte frumoasă și a dorit să fie a lui. Indiferent de preț.

— Lilliana nu spune ce a făcut tatăl ei sau dacă era într-adevăr vinovat, zise el privind în depărtare, dar indiferent ce s-a petrecut, ca membru al parlamentului cel mai mic scandal i-ar fi periclitat cariera și reputația.

— Înțelegi acum de ce a trebuit să accepte cererea în căsătorie? Dragule, dacă aș fi fost în locul ei, aș fi procedat la fel. Devotamentul față de tatăl ei e de admirat.

— Da, însă care e prețul?

— Întrebarea rămâne, Robert. Ce vei face în această privință? Mai ai foarte puțin timp la dispoziție.

— Da, trebuie să mă gândesc la ceva.

— Va fi foarte greu să ajungi la ea, Robert, dacă e - precum spune - prizonieră în casa de la Londra.

— Dar fratele ăsta care o ajută...

— Nu ți-a trecut prin minte că ar putea fi el însuși îndrăgostit de ea? Nu, nu ne putem baza pe el în nicio privință, în afară poate de a ne asigura că scrisorile sunt puse la poștă.

Contele măsura camera în lung și-n lat. Încerca să găsească o soluție.

Dar nimic nu-i venea în minte.

Văzându-i durerea, mama lui reciti scrisoarea.

— Am o idee, zise ea. E un plan nebunesc, dar poate va merge.

— Despre ce e vorba? Nu-mi pasă dacă e cea mai nebunească intrigă pe care am auzit-o... Dacă ai găsit o soluție, vreau să o aflu.

— Dragul meu, în scrisoare spune că a reușit să-și convingă logodnicul să-i permită o plimbare cu trăsura în fiecare joi. Poate ar trebui să ies și eu la o plimbare și s-o invit în trăsura mea. Nu cred că așa ceva ar putea trezi suspiciuni.

Contele se gândi câteva clipe.

— Da, însă cum am putea-o salva?

— Robert, ție ți-au plăcut întotdeauna deghizările, când erai mic. Dacă ai purta o uniformă de vizitiu, l-ai putea însoți pe Beech și ai putea sta de vorbă cu ea.

— N-ar fi mai bine s-o răpesc și să fug cu ea? strigă contele,

entuziasmat.

— Robert, spune că are în permanență o însoțitoare. Dacă o răpești, va face scandal. Nu, avem nevoie de un plan mai subtil ca s-o aducem la mine în trăsură. Nu trebuie să existe o luptă. Ar înrăutăți situația.

— O, situația e fără scăpare! zise el ridicând mâinile spre cer.

— Robert, trebuie să ne păstrăm calmul și să gândim logic. Ia să vedem! Gândește-te! Nu e diferit de un atac în India. Trebuie să te mai fi întâlnit cu acest scenariu.

— N-am mai avut parte de ceva asemănător, deși - dacă stau bine să mă gândesc - există o mulțime de legende hinduse care povestesc fapte de vitejie când eroina a fugit cu un prinț iscusit.

— Și cum au realizat imposibilul?

— Făcând ceva atât de simplu și de evident, încât nimeni nu s-ar gândi că ar merge. Dar mamă, toate astea sunt povești...

— Cred în povești și în finaluri fericite. Cum salvează eroii ființele iubite de la o soartă mai cumplită decât moartea?

— Deghizându-se și păcălindu-și dușmanii.

— Așa vom proceda și noi. Deghizează-te în vizitiu, iar eu o voi atrage pe Lilliana la noi în trăsură, cât timp tu îl vei ține de vorbă pe vizitiul lordului Farringdon. Cât despre Lilliana, va trebui să-și aleagă cu mare grijă însoțitoarea în acea zi. Poate fratele lordului e o soluție mai bună, ce spui?

— Dar ai spus că s-ar putea să fie îndrăgostit de ea.

— Poate mă înșel. Poate e doar un om bun, care are un foarte puternic simț al binelui și al răului. Oricum, vom lăsa aspectul acesta în seama Lillianei. Următorul lucru pe care va trebui să-l stabilim este ce se întâmplă după ce o iei.

— Ne căsătorim imediat, desigur.

— Of, ce greu de minte mai ești! Lordul Farringdon ar începe imediat procedurile pentru că Lilliana și-a încălcat promisiunea. Nu, va trebui să părăsiți țara. Să mergeți undeva unde legile acestei țări nu vă pot atinge.

— În America?

— Exact. Verii mei din Boston vor fi încântați să-ți întemeiezi un cămin acolo. Sunt sigură că te vor ajuta cum vor putea mai bine.

— Dar să nu mai văd ținuturile astea...

— Nu fi prostuț! Vei putea reveni după câțiva ani, când vei avea copii, iar căsătoria nu va mai putea fi anulată.

— Dar cine va administra moșia?

— Ne-am descurcat foarte bine cât ai fost plecat în India.

Contele se duse la fereastră și privi afară.

Era un plan îndrăzneț. Un plan care ar putea merge.

„Fără Lilliana n-aș putea trăi, ci de-abia dacă aș exista”, cugetă el. „De ce ezit? E singura pe care o doresc. Sunt bărbat, sau un șoricel?”

— Mamă, zise el în cele din urmă, ce-ar fi să-i scrii și să-i spui că dorești să vizitezi Albert Memorial miercurea viitoare? Avem foarte puțin timp la dispoziție. Trebuie să acționăm imediat, altminteri pierdem ocazia.

Femeia se ridică de pe scaun și-și sărută fiul pe obraz.

— Imediat, dragule. Îmi voi alege vorbele cu mare grijă, așa încât lordul Farringdon să nu intre la bănuială. Trebuie să ne rugăm că va alege o însoțitoare potrivită în ziua aceea.

— Lilliana e plină de idei, zise contele. Se va gândi ea la o modalitate...

— Bine! Lasă-mă singură, acum. Trebuie să compun o scrisoare de cea mai mare însemnătate.

Când ieși să facă o plimbare, contele de-abia reușea să-și stăpânească încântarea.

— O, Lilliana! Ajung imediat! Fii puternică, draga mea! șopti el în timp ce galopa peste câmpuri.

Capitolul 9

La kilometri buni depărtare, la Londra, Lilliana făcea tot ce-i stătea în putință să nu piardă favorurile lordului Farringdon.

Îi îngăduise chiar s-o sărute - chiar dacă pe obraz - iar peste câteva zile se pomeni cu un magnific lanț cu diamant pus pe noptieră.

Deși era în continuare nevoită să-și ia o însoțitoare la plimbare, avea ocazia să iasă mult mai des.

În weekendul de dinaintea nunții, se entuziasmă la venirea Elizabethei.

O îmbrățișă și o sărută cu efuziune.

— Ce surpriză plăcută! zise ea, cu ochii plini de lacrimi. Ce te aduce la Londra? Sau ar fi mai bine să spun cine?

— Stau trei zile la mătușa Victoria, ca să-l revăd pe Gordon. Desigur, mă voi întoarce la Downleigh weekendul viitor, pentru nunta ta.

Lilliana îi aruncă o privire plină de tristețe, încât Elizabeth era gata să izbucnească în lacrimi.

— Nu mi se pare în regulă... începu Elizabeth.

— Taci! Probabil doamna Lock e în odaia alăturată și-i va repeta fiecare cuvințel lordului.

— Contele a fost văzut prin sat. Ți-au ajuns probabil la ureche vorbe.

— Da, zise Lilliana, oftând. I-am scris o scrisoare în care i-am explicat ce s-a întâmplat, dar doamna Lock a interceptat-o. De curând, am mai făcut o încercare. I-am scris mamei lui, explicându-i totul despre căsătorie. Trebuie să fi ajuns până acum.

— Dar nu prea văd cum te-ar putea ajuta să scapi de căsătoria cu lordul Farringdon.

— Robert e foarte inteligent. Își va da seama că scrisoarea, deși e adresată mamei lui, e pentru el. Îl informez că mă plimb prin Hyde Park în fiecare miercuri după-amiază.

— Sperи să fii salvată?

— Elizabeth, una ca asta mi-ar depăși până și cele mai îndrăznețe vise.

— Dar nu ți se îngăduie să ieși fără însoțitoare. Nu prea o văd pe doamna Lock sau pe Alice lăsându-te să stai de vorbă cu un străin în parc.

— Dacă ar veni și mama lui, ar fi acceptabil. O, Elizabeth, nu-mi doresc decât să-l mai văd o dată. Atâta tot! Trebuie să știu că încă mă iubește. Având această certitudine, voi putea îndura orice. Dacă va reuși cumva să fie în Hyde Park miercurea viitoare, voi fi nespus de încântată.

Elizabeth îșI privi prietena și o bătu pe umăr a îmbărbătare.

— Mă voi ruga să vină, draga mea prietenă. Acum, trebuie să fac niște cumpărături pe strada Oxford. Vii cu mine?

— Stai s-o chem pe doamna Lock și s-o întreb, zise Lilliana, stânjenită că nu mai poate face tot ce își dorește.

Doamna Lock fu numai lapte și miere, dar insistă să le însoțească.

Mult mai târziu, când reveniră pe Park Street, Elizabeth își luă rămas-bun.

— Te rog s-o saluți pe mătușa Victoria din partea mea și s-o rogi să mă ierte că nu o pot vizita, zise Lilliana.

— La revedere, zise Elizabeth. Sper ca săptămâna viitoare să-ți aducă ce îți dorești.

Îi zâmbi în timp ce trăsura se îndepărta, iar Lilliana o invidie pentru libertatea de a-l vedea pe Gordon McCloud oricând dorea.

Când intră înăuntru, doamna Lock veni spre ea și-i întinse o scrisoare.

— Tocmai a sosit. E de la contesa de Sherborne.

— O veche prietenă de familie. Din păcate, mama mi-a spus că nu poate veni la nuntă. Probabil mi-a scris ca să-și exprime regretul.

Doamna Lock încuviință și se retrase.

Lilliana de-abia mai reușea să respire. Încerca din răsputeri să-și ascundă încântarea.

— Probabil a primit scrisoarea mea, își spuse tânăra în timp ce se îndrepta spre salon.

Lordul Farringdon era plecat și nu se întorcea prea curând, iar Alice avea unele lucruri de făcut sus.

Închise ușa, după care deschise scrisoarea.

Contesa era concisă și la obiect.

> *„Draga mea Lilliana, îmi pare rău că nu voi fi la nunta ta. Totuși, miercurea viitoare voi face o vizită la Londra și poate te voi căuta, îmi doresc foarte mult să văd Prince Albert Memorial. Dacă ești ocupată, înțeleg, dar te rog să-mi trimiți vorbă dacă nu poți ajunge, ca să nu mai bat drumul.*
>
> *Cu cele mai bune gânduri,*
> *Anne Sherborne.”*

Lilliana era în extaz. Chiar dacă nu pomenise de conte, știa că-i arătase scrisoarea.

— Să sperăm că o va însoți, se rugă ea, aruncându-și ochii pe

fereastră. Te rog, Doamne, fă să vină!

Se duse la șemineu și aruncă scrisoarea în foc.

— Miercuri să fie. Sper că nu voi fi dezamăgită.

Luă o foaie de hârtie și începu să redacteze răspunsul.

*

* *

Contele era bucuros că nu mai auzise nimic de lady Marlow în ultima timp. Presupuse că fie se întorsese în India, fie era la Londra.

Era cu desăvârșire absorbit de planul de a o răpi de Lilliana lordului Farringdon.

Scrisese verilor săi din Boston, întrebându-i dacă poate să stea la ei, fără a pomeni că va călători cu viitoarea soție.

„Nu vreau să forțez mâna destinului", își spuse el. „Dacă lucrurile nu vor ieși așa cum doresc, tot intenționez să vizitez America. Trebuie să mă dau la fund un timp."

Știa că juca un joc foarte periculos. Dacă dădea greș, ar fi fost închis, iar dacă reușea s-o smulgă pe Lilliana din ghearele lordului Farringdon, tot va avea de-a face cu poliția. „Nicio sumă de bani nu m-ar ajuta, dacă se va dovedi că am răpit mireasa altui bărbat, dar nu-mi pasă dacă ne vom petrece restul zilelor ca niște fugari. Cel mai important lucru este să fim împreună."

În clipa aceea se auzi o bătaie în ușă, iar unul din valeți intră ținând în mână o tavă.

— Stăpâne, a fost adusă de un mesager. Spune că e foarte urgent.

Inima îi stătu parcă în loc. Să fi fost oare de la Lilliana? Oare a reușit să scape din ghearele lordului Farringdon?

O deschise imediat, însă dezamăgirea fu pe măsura rapidității gestului.

> „*Te rog să vii la The Mount Hotel în Southbury - e o chestiune foarte urgentă. Sophia.*"

Contele stătu câteva clipe pe gânduri. Ce mai voia acum?

— Credeam că nu mai aud de ea.

Își dădu seama că valetul așteaptă răspunsul.

Ar fi așa de ușor să dispară fără un răspuns. La urma urmei, mai erau doar câteva zile până când va pune planurile în aplicare.

Miercurea următoare va fi pe vaporul care pleca din Bristol spre New York. Va începe o viață nouă alături de Lilliana.

Dar contele era un gentleman și nu lăsa lucrurile la voia întâmplării, cum ar fi făcut alți bărbați.

— Spune-i mesagerului că voi fi la The Mount Hotel la patru după-amiază, zise el resemnat.

Îl sună pe Grimm și porunci să-i pregătească trăsura.

Porni la drum cu inima grea și cu sentimentul că traversa ape adânci.

Lady Marlow era o femeie impulsivă, o femeie căreia îi venea foarte greu să se controleze. Unor bărbați li s-ar fi părut fascinant, însă el o resimțea ca pe o povară.

Peste o oră, trăsura trase în fața hotelului, iar el intră în hol dorind să fi făcut acea vizită în alte circumstanțe.

Funcționarul din spatele biroului îl recunoscu imediat.

— Ce surpriză plăcută! zise el mieros. Bine ați venit la The Mount Hotel.

— O vizitez pe lady Marlow. Mă așteaptă.

— A, cred că da. A cerut să fiți condus la ea în apartament îndată ce sosiți.

Când intră înăuntru, contele o găsi într-un capot de mătase verde.

— O, îmi cer iertare, zise el, roșind. Aștept afară până ce te îmbraci.

Lady Marlow începu să râdă și deschise puțin capotul la gât.

— Prefer să stau îmbrăcată așa în timp ce mă odihnesc, zise ea apropiindu-se de el.

— Sophia, nu va ieși nimic bun din asta. De ce m-ai chemat?

Spre surprinderea lui, ea luă o ceașcă și o aruncă, făcând-o țăndări.

— Nu înțelegi? strigă ea. Nu-ți dau voie să mă abandonezi.

— Sophia, ți-ai ieșit din minți? Poate ar trebui să chem un doctor, să te îngrijească.

— Nu-mi trebuie doctor. De tine am nevoie, țipă ea, aruncându-se în fața lui. O, Robert, chiar nu înțelegi? Pentru tine am renunțat la ultima urmă de mândrie.

Contele se dădu într-o parte și văzu carafa cu vin așezată pe masă.

— Ce-ar fi să bei un pahar cu vin? Te va calma. Nu știu ce te-a adus în halul ăsta, dar sper că puțin vin te va liniști.

Ea începu să râdă. Ochii i se măriseră, iar părul i se deranjase.

— Am băut destul, mulțumesc. Chiar nu înțelegi ce m-a adus în această stare? Tu, dragul meu. Nu vezi că mă topesc de dorul tău? Iar tu ce faci? Mă tachinezi și mă alungi. Mi-ai spus că nu mă dorești, dar nu te cred. De ce nu te răzgândești? Lilliana ta nu se mai întoarce. O știi în adâncul sufletului tău.

— O, Doamne! S-a îmbătat! murmură contele. Trebuie să fac ceva înainte să facă un gest pe care-l va regreta. Sun să ni se aducă niște cafea, zise el tare, vrând să ia clopoțelul.

Însă ea îi prinse brațul și se aruncă în brațele lui.

Un val de mânie puse stăpânire pe el. O conduse spre un scaun și o sili să se așeze.

Ea începu să plângă și să se văicărească. Se ridică cu greutate și se

îndreptă spre noptieră, de unde luă o sticluță. Privindu-l cu disperare, îl întrebă:

— Știi ce e asta? Otravă. Dacă refuzi să-ți reconsideri poziția, nu-mi mai rămâne nimic de făcut. Voi bea licoarea și voi pune capăt întregii povești.

— Nu mai spune prostii, Sophia, zise el cât se poate de calm. Trebuie să te calmezi și să termini cu prostiile astea.

— Nu pot. Dacă nu mă iubești, nu mai am de ce să trăiesc.

— Sophia! o imploră el.

Vru să-i ia sticluța din mână, dar cum se opunea, se luptă cu ea.

În cele din urmă căzu la podea și se sparse.

Contele îi dădu drumul și o lăsă prăbușită la podea. Era așa de furios, încât abia mai reușea să-și păstreze cumpătul.

— Nu încerca să mă șantajezi din nou amenințând că te vei sinucide, zise el cu răceală. Nimic din ce spui nu mă va face să-mi schimb părerea. Dacă îți pui capăt zilelor, vei acoperi numele familiei tale de rușine. Nu te voi iubi niciodată. Niciodată! La revedere, Sophia. Nu vreau să mai aud de tine.

Deschise ușa și o închise cu fermitate în urma lui.

Inima îi bătea nebunește, iar fruntea îi era plină de sudoare. Spera să nu mai aibă de-a face cu această femeie.

Coborî treptele și părăsi hotelul cât de repede și de discret era în stare.

Urcându-se în trăsură, îi strigă vizitiului:

— Acasă, te rog! Și grăbește-te!

— Imediat, stăpâne, veni răspunsul și caii goniră spre castelul Sherborne.

*

* *

A doua zi, contele primi un răspuns rapid din partea verilor mamei sale din Boston, în care își manifestau încântarea la gândul că va veni la ei.

Planurile sale începeau să prindă contur. Tot ce rămânea, era ca răpirea Lillianei să fie încununată de succes.

Cu două zile înainte de a pleca la Londra, încercă uniforma de vizitiu și constată că-i venea de minune.

Beech află planul pus la cale de mamă și de fiu. Îi servea de prea multă vreme și luase parte la multe din isprăvile contelui. Iar acum, fiul acestuia îi călca pe urme.

— Dragule, trebuie să înveți să nu te foiești cât stai pe capră, îl dojeni mama lui.

— Sper că nu va ploua, zise el râzând. Nu vreau să fiu udat până la piele.

Planul pe care-l făcuseră era foarte simplu.

Când trăsura se va opri, la vorbele „*Vino să ne uităm la acest memorial*”, contele va coborî și va distrage atenția vizitiului lordului Farringdon, vorbindu-i despre o presupusă defecțiune la una din roțile trăsurii.

Contesa o va trage pe Lilliana la ea în trăsură, iar contele se va întoarce la vehicul și vor pleca împreună.

— Trebuie să meargă, mamă, zise contele, nervos.

— Robert, tu ești strategul militar în această poveste. Dacă există cineva care să pună lucrurile pe roate, tu ești acela.

— Sper că Lilliana a primit scrisoarea ta...

— Sigur că da. Unde ți-a dispărut încrederea cea atât de evidentă în India, de-ai ajuns să vezi numai răul?

Contele râse.

— Ai dreptate, mamă, să mă certi că n-am mai multă încredere. Neliniștea mea se datorează faptului că sunt atâtea în joc. Trebuie să iau în considerare și eșecul.

Sosi în sfârșit scrisoarea așteptată de la Lilliana, iar contesa o citi repede.

— Spune că se va uita după mine miercuri, în timp ce se va plimba, dar nu va putea zăbovi întrucât va fi însoțită de fratele lordului.

— Atunci, *totul* depinde de mine, îi zise contele, zâmbitor.

Nimic nu-l va împiedica s-o salveze pe Lilliana, hotărî el. Nimic!

*
* *

Lilliana nu era prea încrezătoare că Andrew va fi de acord să-i servească drept însoțitor a doua zi. Lordul Farringdon plecase înainte de micul dejun, întrucât avea o întâlnire de afaceri foarte urgentă.

Când ea și cu Andrew se așezară la masă, așteptă ca servitorii să plece, după care el remarcă:

— Pentru cineva care a fost obligat să se căsătorească, ești foarte calmă.

Ea îl privi uimită.

— Ce vrei să spui?

— Lilliana, am ghicit de la bun început că fratele meu nu te-a curtat așa cum se cuvine, dar abia aseară, pe când luam cina cu niște prieteni, am aflat că aveai un iubit care a plecat vara trecută la datorie, în India. Nu-i așa?

Buzele tinerei începură să tremure. Nu era în stare să-și ascundă emoțiile.

— Da, așa e, răspunse ea, încercând să nu plângă.

— Se vorbea că logodna era iminentă.

— N-am cum să tăgăduiesc, însă toate astea țin de domeniul

trecutului. Sunt logodită cu fratele tău și ne vom căsători chiar în acest weekend.

— Lilliana, nu încerca să mă păcălești! Îmi cunosc foarte bine fratele. Mi-a fost greu să înțeleg cum s-a întâmplat că după atâția ani de căutat o soție, a reușit tocmai cu tine. Ești tânără, frumoasă și e peste puterile mele să înțeleg de ce ai fi fost de acord să te căsătorești cu el de bunăvoie.

Se opri, dar n-o slăbi din ochi, așteptând replica. Într-un târziu, aceasta spuse:

— Fratele tău a fost foarte generos într-o situație când aveam mare nevoie de ajutor.

— Cunoscându-l, a făcut unele mașinațiuni, ți-a forțat mâna. De ce a fost tatăl tău de acord, având în vedere că exista perspectiva căsătoriei cu un conte? Un bărbat cu mai multe posibilități și cu un statut mai ridicat decât acela al unui biet lord.

Lilliana nu scoase o vorbă, însă o lacrimă solitară îi alunecă pe obraz.

Andrew oftă și puse mâna peste ale ei.

— Îmi pare rău, cred că te-am supărat, dar nu sunt de acord cu metodele folosite de fratele meu pentru a obține ce dorește. Am aflat că lordul de Sherborne este pretendentul tău. Îl știu după reputație, se zice că e un tânăr chipeș și distins.

Lilliana izbucni în plâns, iar Andrew scoase batista și i-o întinse.

— Te rog să nu te superi. Voiam numai să știi că nu sunt de acord cu ce a făcut fratele meu, și dacă vrei să fugi, acum sau după nuntă, nu mă voi opune. De fapt, vreau să vii la mine dacă ai nevoie de ajutor.

„Oare pot avea încredere în el?" se întrebă ea. „E oare un șiretlic prin care să mă facă să am încredere în el, după care se va duce să-i raporteze dorința mea de a fugi fratelui său?"

Încercă să-și aleagă cu mare grijă cuvintele și se uită la el. Vedea ceva foarte frumos în acești ochi. Simțea că poate să aibă încredere în el.

— Este adevărat că am fost curtată de contele de Sherborne înainte de a pleca în India...

— Și a vorbit cu tatăl tău?

— Nu. Aș fi vrut s-o facă. Andrew, tot ce pot să-ți spun, este că în adâncul sufletelor noastre suntem logodiți. Am acceptat să mă căsătoresc cu fratele tău numai pentru că n-am avut încotro.

— Iartă-mă că insist, zise Andrew, măsurând camera în lung și-n lat, dar ai spus că fratele meu ți-a ajutat familia. Cum? Tatăl tău e bogat și puternic. Nu înțeleg ce anume s-a întâmplat de a acceptat o asemenea tocmeală. E tipic pentru fratele meu să ceară jertfa pentru serviciile făcute.

— Trebuie să juri că nu vei spune nimănui, îl imploră ea, împreunându-și mâinile.

— Până acum, ai avut încredere în mine. Spune-mi care e secretul și jur că nu voi sufla o vorbă nimănui.

— Tata a făcut niște afaceri dubioase cu un conte rus și a fost acuzat că i-a vândut secrete. Dacă s-ar fi ajuns la proces, nici nu vreau să mă gândesc la consecințe. Inspectorul-șef a cerut nici mai mult nici mai puțin o mie de lire pentru cauțiune. Familia mea a suferit mai multe pierderi în ultima timp și e de-ajuns să spun că nu avem fonduri suficiente. Atunci a intrat în scenă fratele tău...

— Și în schimbul banilor, te-a cerut în căsătorie, nu?

— Da.

— Face de rușine numele familiei. Indiferent ce a făcut tatăl tău, a profitat de această situație regretabilă. Mă dezgustă! Pentru numele lui Dumnezeu, nu trebuie să accepți această căsătorie.

— Andrew, sunt o biată femeie. Ce putere sau influență aș putea avea?

— Mă ai pe mine. Orice îți dorești, te voi ajuta bucuros. Ți-ai dat seama că am ajuns să țin la tine în aceste ultime săptămâni.

„E exact așa cum am bănuit", cugetă ea privindu-l în ochi. „E puțin îndrăgostit de mine. Trebuie să am încredere în el și să-l rog să mă însoțească mâine."

— O singură favoare aș dori să-ți cer, Andrew. Mâine, la ora trei, contesa de Sherborne a aranjat să fie în Hyde Park. Am motive să cred că Robert va fi cu ea. Dacă l-aș putea vedea încă o dată, aș putea îndura căsătoria cu fratele tău. M-ai întrebat dacă mă poți ajuta. Ei bine, fă asta pentru mine și vei avea recunoștința mea veșnică.

El stătu puțin pe gânduri, după care încuviință.

— Prea bine. Te voi însoți. Lasă-mă pe mine să fac aranjamentele. Voi sugera, cu permisiunea ta, ca Alice să-și ia o zi liberă, iar pentru doamna Lock voi găsi ceva cu care să fie ocupată.

— Mulțumesc! strigă ea luându-i mâna și sărutând-o.

Când se aplecă, nu văzu emoția din ochii lui.

Capitolul 10

De surescitare, Lilliana aproape că nu reuși să doarmă. Se răsuci în pat, de parcă ar fi fost sub privirea scrutătoare a doamnei Lock.

Nu se atinse de micul dejun, iar când se servi prânzul, abia dacă înghiți câteva linguri de supă.

Mai târziu, stând în bibliotecă și așteptând, se uita la limbile ceasornicului care se deplasau mult prea încet.

La două și jumătate, Andrew veni s-o ia.

— Trăsura așteaptă afară. Du-te să te schimbi!

Lilliana alergă sus după pălărie și haină. Își ciupi obrajii și-și netezi părul.

— Dacă Robert e cu mama lui, vreau să fiu frumoasă pentru el, șopti ea privindu-se în oglindă.

Andrew era deja în trăsură când coborî treptele. Avea un nod în gât, iar când vehiculul se urni, sângele îi dispăru din obraji.

„Dacă până la urmă contesa a decis să nu vină? Iar dacă vine, n-o să fiu dezamăgită dacă Robert n-o însoțește?”

Nu peste multă timp, ajunseră în preajma Hyde Park.

„O, Doamne! Să vină și el, te rog!”

Pe când se apropiau de memorial, Lilliana scoase capul pe fereastră. În depărtare se zărea un faeton îndreptându-se spre ei.

— E cumva trăsura familiei Sherborne? întrebă Andrew.

— Nu sunt sigură. Pare nouă, iar ei nu au de obicei decât un vizitiu. Spune-i te rog vizitiului să oprească!

Aproape în același timp, faetonul se opri pe partea cealaltă. Lilliana abia reuși să-și înăbușe un strigăt de bucurie.

— Lilliana! exclamă doamna Sherborne, ce plăcere să te revăd.

— Lady Sherborne, ce bucuroasă sunt că ești aici.

Andrew îi atinse brațul.

— Ce-ar fi să cobori din trăsură și să vorbești cu ea? Nu cred că e plăcut să stai cu capul scos pe fereastră.

Lilliana îl privi câteva momente.

„Să îndrăznesc?” se întrebă ea, dar cum el îi zâmbea încurajator, se ridică de pe locul ei.

— Draga mea, nici nu știi cât mă bucur să te revăd. Ce mai faci?

Încercă din răsputeri să nu plângă, dar îi era foarte greu. Emoția o împiedica să deschidă gura, așa că se mărgini să încuviințeze.

— Sunt bine, răspunse ea într-un târziu. Robert ce face?

Contesa scoase un oftat.

— E foarte necăjit că trebuie să te căsătorești, deși înțelege că ți-ai făcut datoria.

O privi cu subînțeles.

— Speram că va veni și el la plimbare. Trebuie să mărturisesc că sunt foarte dezamăgită de absența lui.

Contesa nu-i răspunse. Doar îi zâmbi.

— Vino! Hai să vedem acest frumos monument. E consacrat unui om însemnat, nu-i așa?

În timp ce o călăuzea pe Lilliana spre memorial, contele se strecură din trăsură și se îndreptă spre trăsura familiei Farringdon.

O înconjură o dată și scoase un fluierat când se opri în fața roții din față.

— Hei, strigă el cu voce groasă, ar trebui să veniți să vă uitați la asta.

Pe chipul vizitiului se citea iritare.

— Ce s-a întâmplat?

— Vino să vezi, zise contele, căruia îi plăcea vizibil să joace acest rol.

Observând că fiul ei era angajat în discuție cu vizitiul, contesa îi șopti Lillianei la ureche:

— Vino repede cu mine! Nu scoate niciun sunet. Fii cât mai naturală cu putință. Am venit să te salvez.

Lilliana ar fi vrut să strige de bucurie, dar își ținu gura.

Contesa o luă de braț și o ghidă spre faeton.

— Uită-te aici, se auzi vocea celui de al doilea vizitiu. Roata e slăbită. Stă să cadă.

Vizitiul se uita încruntat la ce-i arăta celălalt vizitiu.

— Nu văd nimic, protestă el.

— Uite, aici! strigă contele, ridicând privirea să vadă dacă mama lui o instalase pe Lilliana în trăsură.

— Nu mi-am luat rămas-bun de la Andrew, șopti Lilliana.

— Nu e timp pentru asta. Trebuie să plecăm imediat, răspunse contesa. Vizitiu, întoarce! Mi-e frig și doresc să mă întorc acasă.

Contele își duse mâna la pălărie.

— Imediat, stăpână! zise el, lăsându-l buimac pe vizitiul familiei Farringdon.

Andrew se aplecă în afară și văzând-o pe Lilliana instalată cum se cuvine, strigă cu putere:

— Grăbește-te să ajungi pe Park Street, vizitiu! Am stat destul aici.

Îndată ce văzu trăsura plecând, contele urcă în faeton, așezându-se în fața mamei sale și a Lillianei.

— Dumnezeule din Ceruri! exclamă aceasta, agățându-se de

contesă. Ce faci?

— Lilliana, nu-l recunoști pe Robert? strigă el scoțându-și pălăria.

— Robert! Ești chiar tu? zise ea aruncându-i-se în brațe. Tu în persoană? repeta ea, cu ochii plini de lacrimi.

— Draga mea! Iubita mea! murmură el, sărutându-i fața. Da, eu sunt. Mai mult, vom fugi împreună. Faetonul acesta ne va conduce într-un loc secret unde ne vom căsători imediat. De acolo, vom călători la Bristol și vom porni cu vaporul spre America. Nu te mai las să-mi scapi a doua oară.

— America!

— Da, draga mea. Mama are niște veri acolo. Stăm la ei. Trebuie să plecăm câțiva ani, până se va stinge vâlva din jurul cazului nostru. Apoi, ne întoarcem în Anglia. Ești de acord, draga mea? Nu te superi că nu-ți vei mai vedea familia timp de doi ani?

— Atâta timp cât sunt cu tine, pot suporta orice, sufletul meu. Tot nu-mi vine să cred că ești aici.

— Sunt, dar nu avem timp de pierdut. Trebuie să pornim la drum. Lordul Farringdon știe că ai ieșit?

— Știe, dar e ocupat cu afacerile lui. Nu-și face griji în privința mea.

Se sărutară, iar contesa era foarte mulțumită că fiul ei își găsise fericirea.

— Trebuie să plecăm, Robert. Andrew n-o va putea acoperi decât pentru scurtă timp.

— Mama are dreptate, dar mai întâi trebuie să ne asigurăm că Beech știe unde merge.

Se ridică și începu să-i vorbească vizitiului. Următorul lucru pe care-l auzi Lilliana fu tropotul cailor și un vacarm imens.

Lilliana țipă când lordul Farringdon lovi cu biciușca fereastra trăsurii și strigă:

— Lilliana, ești acolo? Ieși, sau vei simți biciul meu pe pielea ta.

— E lordul Farringdon, zise ea, agățându-se de contesă. Ce să fac?

— Nu te teme! Robert se va ocupa de el.

Lordul Farringdon coborî din trăsura lui. Era furios la culme. Intră cu forța în trăsura lor.

— Târfă nestatornică! strigă el, încercând s-o scoată cu forța din faeton. Lipsesc câteva momente, iar tu încerci să fugi. O să simți biciul meu, cucoană!

— Dă-i drumul imediat, se auzi vocea profundă a contelui. Cum îndrăznești s-o tratezi astfel, nemernicule?

Lordul Farringdon se întoarse, dând drumul Lillianei. Ridică biciul, vrând să-l lovească pe conte. Dar acesta era mai tânăr și mai puternic.

Îl dezechilibră și-i luă biciul.

— Lașule! Ar fi trebuit să-mi treacă prin minte că vei încerca să furi

soția altuia.

— Era a mea înainte să pui tu ochii pe ea. Ne iubim, îi strigă contele.

— Atunci, nu există decât o modalitate de a te descotorosi de un rival, urlă el, scotocind în buzunar.

Lilliana țipă îngrozită când văzu că scoate un pistol.

— Să vedem cât de curajos ești! Vei înfrunta un glonte pentru ea? O vei face?

Contesa o ținea strâns pe Lilliana, de teamă să nu coboare din trăsură.

Prin fereastra deschisă, striga și-l implora, însă lordul părea surd la vorbele ei.

Cu mult curaj, contele se năpusti asupra lordului și-l doborî la pământ. Cei doi bărbați se rostogoliră în noroi în timp ce se luptau.

Și apoi…

Pac!

O singură împușcătură străpunse aerul după-amiezii.

Lilliana țipă și leșină, iar contesa se ridică și coborî din trăsură.

— Robert! Robert! strigă ea, alergând spre locul unde erau cei doi bărbați.

Contele se ridică încet.

Avea sânge pe pardesiu și părea năucit.

— Robert, ești rănit?

— Nu, mamă. Printr-o lovitură a destinului, lordul Farringdon s-a împușcat singur. E mort.

În clipa aceea, apăru și Andrew Farringdon în trăsura lui.

— Știam eu că nu va ieși nimic bun din povestea asta! murmură el sumbru, alergând spre trupul fratelui său. Ce s-a întâmplat?

— A fost un accident, zise contele. A încercat să mă ucidă, însă arma s-a descărcat. Probabil era îndreptată spre inima lui.

— O, a făcut-o cu bună-știință. Înțelesese că fusese înfrânt, răspunse Andrew cu mult calm.

— Robert, trebuie să mergem imediat la Lilliana, strigă contesa. A leșinat.

Contele se grăbi spre faeton în timp ce Andrew acoperi trupul fratelui său cu haina.

— Îmi pare foarte rău, începu contesa.

— S-a comportat prostește, zise Andrew cu tristețe. Nu ajunsesem decât până la porțile parcului când l-am văzut venind călare. Se întorsese mai devreme acasă și decisese să ni se alăture. Când m-a văzut numai pe mine în trăsură, și-a ieșit din minți. L-a silit pe vizitiu să-i dea pistolul. Are întotdeauna unul la el, în caz de tâlhării.

— Venea să-l ucidă pe cel care o răpise pe Lilliana?

— Sau pe Lilliana. Era plin de furie, iar eu îngrozit de moarte. I-am

ordonat vizitiului să întoarcă, dar a durat foarte mult până s-o facă.

— Iar când ai ajuns, l-ai găsit mort.

— M-am temut de ce e mai rău, recunoscu el, privind spre Lilliana, care se afla acum în brațele contelui. Dar văd că e teafără și se simte bine. Mă bucură nespus că nu i s-a întâmplat nimic rău.

— Dar fratele tău...

— Nu vom afla niciodată dacă a murit accidental sau s-a sinucis, înclin spre a doua variantă. Nu-i plăcea să piardă și ar fi preferat să moară decât să continue a trăi cu rușinea că femeia care trebuia să-i fie soție a fugit cu altul.

Între timp, se strânseseră mai mulți oameni în jur, iar poliția își făcu și ea apariția.

Lilliana îl recunoscu pe inspectorul-șef. Fu cuprinsă de furie, însă contele o opri de la un gest necugetat.

— Păstrează-ți calmul, Lilliana! Ai înrăutăți situația dacă ai spune ceva.

Inspectorul-șef examină trupul și dădu instrucțiuni oamenilor săi să-l transporte. Andrew i se alătură.

— Domnule, ați văzut ce s-a întâmplat?

— A fost un accident îngrozitor. Cred că pistolul fratelui meu s-a descărcat.

— A existat vreun fel de luptă?

— Cred că da, însă nu vreau să-l învinovățesc pe conte de nimic. Era o chestiune care se cerea reglată între doi gentlemeni. Justiția nu trebuie implicată.

— Trebuie făcută o investigație, domnule.

— Domnule ofițer, a fost un accident. Vreau să dau o declarație în acest sens.

— Prea bine. Vin mai târziu pe Park Street să vorbim, veni replica omului legii, în timp ce se îndepărta.

În timp ce polițiștii cărau trupul, Andrew se apropie de Lilliana, care plângea.

— N-ai de ce să te temi, îi spuse el. Eu sunt acum lordul Farringdon și am insistat să nu fie nimeni acuzat. Ești liberă să pleci, Lilliana.

Ea îl privi recunoscătoare și-l sărută pe obraz.

— Nu știu cum ți-aș putea mulțumi, Andrew. Sper că, odată cu trecerea timpului, toate astea vor fi îngropate, iar noi vom deveni prieteni. Ai făcut atâtea pentru mine și dacă există vreo modalitate prin care pot să te ajut, am s-o fac. Nu trebuie decât s-o ceri.

— Dacă situația ar fi fost diferită, te-aș fi cerut în căsătorie, răspunse el cu tristețe. Văd însă că-l iubești nespus pe conte, așa că pleacă și fii fericită! Îmi pare rău că nu pot veni la nuntă. Acum, trebuie să plec. Dumnezeu să te binecuvânteze, Lilliana!

Lilliana avea ochii plini cu lacrimi în timp ce-i făcea cu mâna.

— Ce ţi-a spus? o întrebă contele.

Ea se mărgini să-i zâmbească. Erau chestiuni care nu puteau fi discutate cu viitorul soț.

— Nu te voi părăsi niciodată, zise el, în timp ce trăsura se îndrepta rapid spre Downleigh. Îți făgăduiesc.

*

* *

La întoarcere, deciseră să treacă mai întâi pe la Abbotsbury Hall, să-i vadă pe părinții Lillianei.

— Mama și cu tata vor fi șocați să vadă că nu mă voi căsători cu lordul Farringdon ci cu tine, zise ea oftând.

Contele râse.

— Sper că va fi o surpriză plăcută și că nu se vor supăra că ești lady Sherborne în loc de lady Farringdon.

— Sunt gata să înfrunt orice atâta timp cât îmi ești alături, murmură ea, rezemându-și capul de umărul lui.

Ajunseră la Abbotsbury Hall ceva mai târziu.

Lui Holmes nu-i venea să-și creadă ochilor când contele o ajută pe Lilliana să coboare din trăsură.

— Lilliana, te-ai întors! strigă tatăl ei, alergând spre ea.

— Tată! Tată! Vești îngrozitoare: lordul Farringdon e mort.

Sir William plecă ochii și scoase un oftat.

— Nu voi spune că e păcat, pentru că aș părea ipocrit, dar vino în bibliotecă, Lilliana. Vreau să cunoști pe cineva.

Libiana îl privi nedumerită, dar se conformă. Lady Parker îl luă pe conte de braț și-i zâmbi cu dragoste.

— Holmes îți va aduce niște haine cu care să te schimbi. Lady Sherborne, vrei un ceai? Avem gata făcut.

Contesa îi zâmbi și acceptă, simțind că se petrecea ceva și că va afla mai târziu despre ce era vorba.

Lilliana rămăsese parcă pironită locului.

— Vino, draga mea! Nu-ți fie teamă! Nu e poliția. E cineva mult mai important.

Când intrară în bibliotecă, trei gentlemeni distinși se ridicară și se închinară în fața ei.

— Domnișoară Parker, ziseră ei cu multă curtoazie.

— Cine sunt acești domni? întrebă Lilliana.

— Draga mea, îmi pare rău că n-am putut să-ți spun mai devreme, dar sunt implicat în chestiuni foarte secrete. Nici măcar inspectorul-șef nu știe de rolul meu. Acești domni sunt de la Oficiul de Război.

— Da, zise unul din ei. Suntem foarte mândri de tatăl tău. E un om de ispravă. A pus binele țării înaintea celui personal.

— Nu.. înțeleg, îngăimă Lilliana, prăbușindu-se pe un scaun.

— Dă-mi voie să-ți explic, continuă el. Tatăl tău ne-a ajutat să-i prindem pe ruși în plasă. Am aflat care sunt planurile lor secrete în privința Indiei. Contele Vaslaski era unul dintre cei mai importanți oameni ai lor, așa că l-am făcut pe tatăl tău să-i devină prieten și să-l facă să creadă că e de partea lui. Sir William i-a furnizat informații false despre campania militară britanică în India, iar contele Vaslaski se află acum arestat la Bombay.

— O, tată! Așadar, n-ai fost un trădător.

— Îmi pare rău că ai fost nevoită să înduri atâta suferință. N-aveam cum să-ți spun că ai făcut toate astea pentru propria țară și m-a durut sufletul să te văd atât de nefericită, dar sper că mă vei ierta. Era în joc binele acestei țări.

Ofițerul reluă:

— Vei fi invitată la curte, domnișoară Parker, întrucât Maiestatea Sa dorește să-ți mulțumească personal. A fost informată despre sacrificiul tău și și-a exprimat dorința să te cunoască. Tatăl tău va primi cea mai înaltă distincție pentru dedicație și curaj.

— O, tată! Iar mâine mă căsătoresc cu contele.

— Atunci, totul s-a sfârșit cu bine. Te rog să ne lași acum, draga mea. Mai avem unele chestiuni de pus la punct.

Când intră în salon, Lilliana nu-și mai putea stăpâni bucuria.

— Mamă! Mamă! Tata mi-a spus totul. Nu e trădător, iar eu o voi cunoaște pe regină.

— Felicitări, zise contesa ridicându-se de pe scaun. Discutam despre nuntă, însă acum va trebui să te duci la Robert și să-l informezi cu privire la ultimele știri.

Lilliana nu aștepta să i se spună a doua oară.

— O, Robert! Am niște vești incredibile! Tata e nevinovat! Mi-a spus că lucra pentru Maiestatea Sa ca să-i oprească pe ruși să invadeze India. Așa că eram de aceeași parte.

— Iată o veste minunată, zise el, oftând și strângând-o în brațe.

— Voi fi prezentată reginei. Iar tu îmi vei sta alături, în calitate de soț.

— Draga mea, ești a mea și nimeni nu te va mai lua vreodată de lângă mine, murmură el.

— O, Robert! N-am crezut niciodată că voi fi atât de fericită.

— Începând din acest moment, așa va fi mereu. Mâine ne vom căsători și nu ne vom mai despărți niciodată.

— Juri?

— Jur. Dumnezeu mi-e martor.

Se sărutară din nou, iar ochii ei se umplură de lacrimi.

Nu crezuse niciodată că va trăi un asemenea extaz și-i mulțumi lui Dumnezeu pentru acest dar.

— Dragul meu Robert, murmură ea în timp ce el o îmbrățișa din

nou.

SFÂRȘIT

C U P R I N S

Capitolul 1

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10